

Bất Lương Quân Hôn

Contents

Bất Lương Quân Hôn	2
1. Chương 1: Đàn Ông Của Mình, Cũng Có Thể Quên Sao?	3
2. Chương 2: Gọi Người Không Để Ý Tới, Tai Diệc Sao?	6
3. Chương 3: Bị Cường Hôn!	8
4. Chương 4: Bà Đây Muốn Anh Cả Đời Không Được!	10
5. Chương 5: Mời Đến Đội Duy Trì Trật Tự!	12
6. Chương 6: Về Sau Chuyện Của Cô, Anh Sẽ Phụ Trách!	14
7. Chương 7: Mồ Hôi Của Anh Có Vị Gì?	16
8. Chương 8: Tôi Đánh Chết Cô!	18
9. Chương 9: Thăng Cấp!!!	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11: Anh Nhận Lầm Người?	22
12. Chương 12: Mọi Tình Đầu Của Anh	24
13. Chương 13: Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ	26
14. Chương 14: Ôm	28
15. Chương 15: Anh Có Điều Kiện	30
16. Chương 16: Lấy Kết Hôn Làm Điều Kiện Tiên Quyết	32
17. Chương 17: Muốn Biết Tự Mình Nhìn!	34
18. Chương 18: Anh Hẹn Hò Với Em Sao?	35
19. Chương 19: Vô Sự Hiến Ân Cần	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21: Về Đẹp Không Thể Che Giấu!	39
22. Chương 22: Tiểu Trần Trần	41
23. Chương 23: Chúng Ta Kết Hôn Đi!	43
24. Chương 24: Kiêu Kiêu	44
25. Chương 25: Mọi Thứ Đã Sẵn Sàng	47
26. Chương 26: Mẹ Đến Đây!	49
27. Chương 27: Vì Yêu	51
28. Chương 28: Em Muốn Ăn Anh!	53
29. Chương 29: Trầm Mạt	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31: Thu Phong Chọc Trần Ai	57
32. Chương 32: Quà Tặng	59
33. Chương 33: Đám Cưới Mà Sao Không Mời Chúng Tôi?	61
34. Chương 34: Có Phải Cậu Bị Điên Rồi Không?!	63
35. Chương 35: Cự Tuyệt Một Người	65
36. Chương 36: Di Thư	67
37. Chương 37: Ai Đây Dưa Ai Trước?	70
38. Chương 38: Trầm Đội Trưởng Đi Rồi	71
39. Chương 39: Thằng Thẩn	72
40. Chương 40: Ánh Sáng Rạng Ngời, Lời Thề Son Sắt	74
41. Chương 41: Kiêu Kiêu, Đây Là Cậu Con!	76

42. Chương 42: Một Loại Tương Tư, Hai Người Rối Rắm	78
43. Chương 43: Bỏ Trốn?	80
44. Chương 44: Anh Nói, Tình Yêu Của Cô Là Vô Giá	82
45. Chương 45: Vợ Của Anh, Mẽ Kiều!	84
46. Chương 46: Đã Đặc Biệt Nay Lại Càng Đặc Biệt Hơn!	86
47. Chương 47: Cô Ấy Đáng Yêu Hơn Cô	89
48. Chương 48: Kiên Quyết Hộ Thê, Ngăn Chặn Tiểu Tam	91
49. Chương 49: Ăn Một Nửa	92
50. Chương 50	94
51. Chương 51: Đêm Thật Đẹp	94
52. Chương 52: Không Thể Dứt Bỏ	96
53. Chương 53: Ác Ý Đánh Tráo	99
54. Chương 54: Em Muốn Gặp Anh!	101
55. Chương 55	103
56. Chương 55: Tình Yêu, Có Lên!	103
57. Chương 56	106
58. Chương 56: Chồn Chúc Tết Gà	106
59. Chương 57	109
60. Chương 57: Cô Ấy Thật Cứng Rắn	109
61. Chương 58	112
62. Chương 58: Chuyện Nực Cười	112
63. Chương 59: Hai Vạch	115
64. Chương 60: Mẽ Kiều, Em Đừng Bỏ Anh!	118
65. Chương 61: Nếu, Chúng Ta Có Con?	122
66. Chương 62: “nữ Quý” Chặn Xe	126
67. Chương 63: Đuổi Cô Ta Xuống!	129
68. Chương 64: Mất Hình Tượng	131
69. Chương 65: Làm Ca Sĩ, Có Thể Kiếm Rất Nhiều Tiền Sao?	135
70. Chương 66: Trưởng Thành Là Một Loại Xinh Đẹp Đau Đớn	137
71. Chương 67: Cô Ngây Ngơ Cười, Anh Liên Mạnh Khỏe	141
72. Chương 68: Chạy	143
73. Chương 69: Rất Ngon, Rất Thơm	147
74. Chương 70: Với Tư Cách Là Một Người Con Gái, Cô Hiểu Không	150
75. Chương 71: Nếu Như.....	154

Bát Lương Quân Hôn

Giới thiệu

Vì họ giống nhau như 2 giọt nước nên anh đã mạo muội đưa cô lên ghế sofa và cướp đi cái trinh trắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-luong-quan-hon>

1. Chương 1: Đàn Ông Của Mình, Cũng Có Thể Quên Sao?

Em đảo lộn toàn bộ thế giới, chỉ vì muốn tìm bóng hình của anh. – Trương Ái Linh

Chẳng bao lâu sau, những lời này chính là tín ngưỡng của Mễ Kiều. Cô rất cuộc cũng hiểu được tình yêu khắc cốt ghi tâm là gì, chỉ có những ai đã từng trải qua mới lĩnh hội được những điều viết trong [Trương Ái Linh văn tập]. Hiện tại, vật đổi sao dời, khi đọc lại những câu này, Mễ Kiều vẫn cảm thấy tê tái cõi lòng.

“Kính chào quý khách, chuyến bay đã kết thúc, máy bay đã đến thành phố J, xin quý khách kiểm tra hành lý tùy thân, giúp đỡ người lớn tuổi cùng trẻ em, chuẩn bị xuống máy bay. Hãng hàng không Đông Phương rất vui được phục vụ quý khách.”

Giọng nói nhẹ nhàng, trong veo của tiếp viên hàng không vang lên, kéo Mễ Kiều đang trong dòng suy tư trở về thực tại, sau đó, máy bay từ từ hạ cánh.

Mễ Kiều thu hồi vật dụng cá nhân, nhìn màn đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ khiến lòng cô thấy bình an. Sở dĩ chọn chuyến bay lúc nửa đêm, ngay cả trợ lý cũng không dẫn theo, một mình trở lại thành phố J, là vì hai nguyên nhân, một là không muốn gặp người quen, hai là tránh những người hâm mộ điên cuồng, cùng phóng viên các tạp chí.

Đã là cuối thu, gió đêm se lạnh, trong đại sảnh rộng lớn của sân bay, nhiệt độ không khí càng thấp.

Mễ Kiều hít một hơi thật sâu để làm giảm bớt cái lạnh trong không khí, chân cô mang một đôi giày da cao gót nhập khẩu từ Italy, phối hợp với quần bò Violet cùng áo voan tay dài hồng nhạt đơn giản, mái tóc xoắn dài màu nâu được xoã tùy ý, trên cái mũi cao tinh xảo đeo một chiếc kính mắt lớn. Thực may mắn, dọc đường không có ai nhận ra cô chính là ngôi sao đang nổi của công ty Thiên Ảnh.

Trước tiên cô mở nguồn điện thoại di động, không đến ba mươi giây, tiếng chuông đặc biệt liền vang lên.

Mễ Kiều nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của một bé gái trên màn hình di động, bao nhiêu mệt nhọc do liên tục ngồi máy bay mười mấy tiếng đều tan thành mây khói.

“Alo, mẹ!”

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến thanh âm đáng yêu của một bé gái.

Mễ Kiều cười, liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, trừ bỏ sai lệch múi giờ khoảng mười mấy tiếng thì có lẽ nơi con gái cô ở đang là hai giờ chiều. Bình thường, giờ này con bé hẳn còn đang nghỉ trưa.

“Thần Thần, con gái ngoan, sao giờ này không ngủ? Dì Phỉ Phỉ đâu, con đưa điện thoại cho dì đi.”

Mễ Kiều vừa nói xong, chợt nghe âm thanh ở đầu dây bên kia thay đổi.

“Kiều Kiều, cậu đến chưa? Nhớ chụp hình quảng cáo xong thì trở về liền. Thần Thần có mình chăm sóc, cậu cứ yên tâm.”

Phỉ Phỉ là người đại diện kiêm trợ lý của Mễ Kiều, vì Mễ Kiều kiên trì quyết định một mình về thành phố J, nên giao con gái một tuổi rưỡi của mình cho cô chăm sóc.

“Mình đã biết, thật vất vả cho cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Mễ Kiều lập tức đến băng chuyền chờ lấy hành lý, xung quanh người rất thưa thớt. Mễ Kiều đang đứng chờ, chợt nghe giọng nói quen thuộc của một người đàn ông phía sau lưng vang lên, khiến ba hồn bảy vía của cô bị dọa, bay mất một nửa.

“Mễ Kiều?”

Giọng nói của người đàn ông có chút giật mình, có chút không xác định cùng nghi ngờ.

Toàn thân cô cứng đờ, không dám quay đầu.

Đây là tình huống gặp mặt mà Mễ Kiều đã vô số lần tưởng tượng trong đầu, nhưng đến khi thật sự đụng phải, cô lại không dám quay đầu, sợ bản thân sẽ không khống chế được mà lún sâu vào, càng sợ giờ phút này bên cạnh anh đã có thêm một người, một người con gái giống cô như đúc.

“Kiều Kiều, là em sao?”

Giọng nói của người đàn ông trong suốt du dương, như xa như gần, khiến Mễ Kiều có bản năng muốn né tránh.

Vừa định nghiêng người, bỗng có một sức lực kéo Mễ Kiều lại, người đàn ông rất nhanh đi đến bên cạnh, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, như muốn nhìn ra cái gì. Nhưng vì có chiếc kính mắt lớn, nên ngoại trừ nhìn thấy hình ảnh tương phản của chính mình, anh cái gì cũng không thấy.

“Trở về sao không báo trước một tiếng?”

Khi nhìn thấy khuôn mặt thân quen, tim Mễ Kiều liền đập chậm nửa nhịp. Điều này chưa từng xảy ra trong suốt một năm sống trong ánh hào quang của thế giới giải trí.

“Xin lỗi, tôi không quen anh.”

Người đàn ông cau mày, bá đạo kéo chiếc kính của cô xuống, khi bốn mắt nhìn nhau, anh có chút thất thần.

Cô gái trước mặt có nét thanh lệ, tao nhã, tóc xoăn dài tùy ý xoã tung với màu nâu càng làm nổi bật làn da trắng hồng nõn nà của cô, nhìn rất quyến rũ phong tình. Rất khó tưởng tượng được cô cùng cô gái từng mặc quân trang, tóc ngắn, vẻ mặt trẻ con là cùng một người.

Cô nói, cô không quen anh? Người đàn ông không khỏi bật cười.

Trong đầu hồi tưởng lại, từng có một thời, cô vừa đuổi theo sau lưng anh, vừa quật cường nói.

“Vì sao anh không chịu hiểu? Em có thể quên tự trọng, quên tôn nghiêm, quên tất cả mọi thứ nhưng vẫn không thể quên anh được!”

Hình ảnh đó vẫn khắc mãi trong tâm trí anh, không thể xoá nhoà.

Thấm thoát đã hai năm không gặp, cô gái cuồng nhiệt yêu anh hôm nào, sao lại dễ dàng nói quên liền quên như vậy, hay là, tình yêu đến chết không phai của cô, cũng chỉ bất quá là một trò chơi mà thôi.

Người đàn ông hơi cúi người, đưa bạc môi khêu gợi tới bên tai cô, “Trí nhớ của em thật không tốt, đàn ông của mình cũng có thể quên sao?”

Mễ Kiều nhất thời cứng người, gian nan kéo khóe môi nói: “Thực xin lỗi, tôi đang vội.”

Hai năm không gặp, cô có chút bất ngờ, nếu cô không bị ảo giác thì người đàn ông đang trêu tức trước mặt cô, chính là Trầm Nghê Trần sao?

Mễ Kiều thoáng nhìn thấy hành lý của mình đang được truyền đến, quyết đoán vòng qua thân hình cao to của anh như trốn chạy, vươn một tay cầm lấy hành lý, nhưng cô chưa kịp xoay người lại đã bị người phía sau dùng sức ôm chặt eo nhỏ, hành lý cũng bị anh thuận thế dùng tay kia giật lấy.

“Vội như vậy, muốn đi đâu?”

Anh nhanh chóng cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn, đó là nơi làm anh quyến luyến hương vị ngọt ngào cho đến bây giờ. Trong TV, anh đã phải chứng kiến biết bao lần nam diễn viên ôm cô vào ngực hôn đắm thiết, có trời biết, việc anh muốn làm lúc bấy giờ là huỷ diệt toàn bộ thế giới!

“Buông ra!”

Mễ Kiều nhú mày, không hề giận kéo bàn tay của anh, nhỏ giọng trách cứ: “Như thế nào, Thiếu tướng thành phố J muốn cùng một nữ ngôi sao trở thành tiêu đề trên các trang báo ngày mai sao? Anh không sợ sẽ cản trở tiền đồ của mình sao?”

Trầm Nghê Trần nhú chặt hai hàng lông mày, băng quơ nói: “Không sao, em cứ giăng co, đến lúc đó, mẹ em biết em đã trở về, chắc chắn sẽ đến gặp em.”

Mễ Kiều sửng sốt, đây chính là tử huyệt của cô.

Trầm Nghê Trần buông lỏng tay, cởi áo gió của mình ra trùm kín lên người Mễ Kiều. Vừa rồi khi cô giãy dụa, anh vô tình chạm vào bàn tay nhỏ bé của cô, thật lạnh!

Thấy cô xụ mặt, còn có thái độ chán ghét, anh liền bắt đầu trách cứ: “Vốn thể chất không tốt, còn mặc ít như vậy, muốn bị bệnh sao?”

Nói xong, anh làm như không thấy ánh mắt phẫn nộ của cô, một tay kéo hành lý, một tay ôm cô, hướng đến bãi đậu xe.

“Cậu út!”

Cô dừng bước, vẻ mặt kiên trì: “Con có thể đi taxi.”

Trầm Nghi Trần ngẩn ra, cô gọi anh là cậu út? Lúc trước, ai đã từng nói có chết cũng không gọi anh là cậu út, vậy mà bây giờ cứ nhiên có thể bình tĩnh kêu anh một tiếng cậu út!

“Cậu út?”

Anh thì thào tự nói, khiến cô không thể đoán được cảm xúc của anh: “Biết tôi là cậu út thì tốt rồi, nhanh chút theo tôi đi!”

Nói xong, anh không chút thương tiếc kéo tay cô như kéo một bao đồ ra khỏi đại sảnh sân bay.

Bóng đêm dày đặc, đèn đường hiu hắt, Mễ Kiều có cảm giác bị vận mệnh trêu đùa. Rõ ràng dùng trăm phương nghìn kế né tránh, cô vẫn không chạy thoát được trò đùa của số phận. Trong cơn hoang mang, cô chợt nhớ đến một câu nói của Trương Ái Linh: “Trái Đất là một công viên xanh, do thượng đế tạo ra vì ngài muốn tạo cơ hội cho những ai đã lạc mất nhau lại có thể gặp nhau.”

—

27 tháng trước, tại nhà họ Trầm.

Mễ Kiều bị bắt ngồi trong sân, dưới sự giám sát như hổ rình mồi của người bên cạnh, cô đành đem mái tóc dài nhuộm đỏ của mình giao cho thợ cắt tóc được gia đình mời đến, một tác lại một tác tiễn đưa từng lọn tóc của cô. Cuối cùng, trên đầu cô chỉ còn lại những sợi tóc đen ngắn cũn.

“Rầm!”

Một âm thanh chói tai vang lên kèm theo một chiếc ba lô bị quăng đến trước mặt Mễ Kiều.

“Đây là ba lô mẹ cô chuẩn bị cho cô, ngày mai mang theo nó đến trường quân đội báo danh!”

Giọng nói của ông ngoại cô tuy không lớn, nhưng rất có khí thế.

Mễ Kiều chép miệng, vẻ mặt ghét bỏ cầm một góc ba lô lên, rõ ràng lúc ra khỏi nhà, cô đã gom rất nhiều đồ bỏ vào khiến ba lô phình ra thật to, như thế nào chỉ trong nháy mắt liền xẹp lép như vậy! Tức giận nhìn vào bên trong, trừ bỏ quần áo, khăn tắm và vớ chân, những thứ còn lại như laptop, MP5, PSP, vớ ngắn, tóc giả, nước sơn móng tay, phấn trang điểm, giày trượt băng,... rất nhiều rất nhiều bảo bối của cô đều không cánh mà bay!

“Mẹ! Mẹ làm gì vậy!”

Mễ Kiều liền nhảy dựng lên, hô lớn: “Con đi đến trường chứ không phải đi ngồi tù! Mẹ lấy hết bảo bối, con làm sao sống nổi?!”

“Làm càn!”

Ông ngoại cô lớn tiếng quát, Mễ Kiều nhất thời liền yếu xìu, rụt cổ lại, không dám nói thêm lời nào.

Từ nhỏ đến lớn, người cô sợ nhất chính là ông ngoại, năm nay ông đã hơn sáu mươi tuổi, chẳng những không có ở nhà nghỉ hưu mà còn làm quan lớn, tổng tư lệnh quân đội thành phố J, hơn nữa còn là hiệu trưởng trường quân đội Tây Sơn, nơi Mễ Kiều sắp phải đến, có thể nói đây là gùng càng già càng cay.

“Cô vừa dùng thái độ gì nói chuyện với mẹ cô? Người ta thi đại học, đa số làm được năm phần, cô cũng thi đại học, nhưng chỉ làm được hai phần, chẳng lẽ chỉ số thông minh của cô cũng không bằng một nửa của người ta?! Vật lý và Sinh học đều nộp giấy trắng, cái cô kia, muốn phát điên cái gì!”

Ông ngoại vừa nói xong, một quả táo liền bay lại đây: “Đi lên lầu cho tôi! Vào trường học phải mặc quân trang, cô xem cô đang mặc cái gì? Áo rách quần mỏng, còn ra thể thống gì nữa! Bắt đầu từ ngày mai, cắt hết tiền tiêu vặt của cô, không có lệnh của tôi, ai dám cho cô dù chỉ một đồng, cũng chính là đối nghịch với tôi! Trong trường có cơm phần, cô muốn ăn gì thì trực tiếp đến căn tin lấy, rồi kêu họ tính cho tôi.”

Mẽ Kiều quệt cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không phục, lại không dám trực tiếp kháng nghị, đành phải dùng đôi mắt ngân ngấn nước ủy khuất nhìn ông ngoại.

Thấy Mẽ Kiều vẫn đứng tại chỗ, ông ngoại cô liền trực tiếp đá vào ba lô dưới chân cô: “Cầm ba lô của cô lên lầu cho tôi!”

2. Chương 2: Gọi Người Không Để Ý Tôi, Tai Điếc Sao?

Thanh Sơn ần ần thủy xa xôi, đầu thu Giang Nam thảo chưa điều. (nguyên văn)

Nhìn cỏ xanh mênh mông ngoài cửa sổ, Mẽ Kiều đáng thương hề hề ngồi ở vị trí phó lái, tâm trí lại nhớ đến thành phố J náo nhiệt, phồn hoa.

Ngữ khí đậm đặc, giọng nói của ông ngoại cô truyền tới từ băng ghế sau, “Lát nữa đến trường học, cô tự tới phòng tiếp tân học viên báo danh, đóng học phí, rồi lấy thẻ tân binh và phiếu cơm. Sau đó, dựa vào chỉ dẫn trong biên lai đến quân nhu nhận quân trang, nhớ kỹ, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không được nói ra quan hệ giữa tôi và cô, hiện tại, cô chính là một nữ tân binh bình thường.”

Mẽ Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn, ngen khuất nói: “Đã biết.”

“Ba à, bằng không, để con đi xem phòng của con bé trước, giúp con bé sắp xếp đồ đạc rồi đi.” Trầm Thanh Thu không nỡ thấy con gái bảo bối chịu khổ nên lên tiếng đề nghị, nhưng nào ngờ lời vừa ra khỏi miệng, liền bị người trừng mắt xem thường.

“Nó đã hơn mười tám tuổi, là người trưởng thành rồi, cũng không phải đứt tay đứt chân, chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, còn phiền cô can thiệp sao?”

Bên trong xe, không khí chợt trầm xuống. Không thể không nói, là một trong hai trường quân đội của đất nước, trường quân đội Tây Sơn có vị trí địa lý rất tốt. Trường được xây dựng trên một con suối nước nóng với khuôn viên rộng lớn cùng phong cảnh núi rừng hùng vĩ. Trước có núi Long Khiếu phòng thủ, sau có rừng Hồ Thuý yểm trợ, chiếm hết thiên cơ.

Mẽ Kiều từng nghe ông ngoại nói, núi Long Khiếu từ trước tới nay đều là căn cứ huấn luyện của trường quân đội Tây Sơn. Đây là nơi có địa hình thuận lợi cho việc thao luyện các loại vũ khí hạng nặng hiện đại, nên thường xuyên nghe được tiếng bom đạn rơi, đặc biệt quanh núi còn được cài mìn, cho nên đây là khu vực cấm, người bình thường không thể tới gần. Ngược lại với núi Long Khiếu, rừng Hồ Thuý là nơi trường quân đội Tây Sơn diễn tập các loại vũ khí hạng nhẹ, vì là vũ khí hạng nhẹ nên lực sát thương nhỏ, bình thường nếu không có diễn tập cũng sẽ không phong toả rừng.

Nghĩ đến đây, Mẽ Kiều không khỏi cảm thấy một tia tò mò, rất cuộc, ông ngoại đưa cô đến khu vực huấn luyện nào? Là xe tăng? Hay là bom?

Khi xe vào tới khuôn viên trường quân đội Tây Sơn, trên mặt Mẽ Kiều xẹt qua một tia khản trương. Nhưng khi nghĩ đến trong chốc lát sẽ có một đồng thủ tục rườm rà cần cô độc lập hoàn thành, liền cảm thấy phiền chán.

“Thấy toà nhà năm góc màu đỏ ở đối diện không?” Ông ngoại nhỏ giọng nhắc nhở, Mẽ Kiều vừa nhìn vừa gật đầu.

“Lầu một chính là phòng tiếp tân học viên. Được rồi, cô có thể xuống xe.”

Trầm Thanh Thu lo lắng nhìn Mẽ Kiều, đưa ba lô cho cô. Mẽ Kiều tiếp nhận, trầm mặc xuống xe.

Lúc này, Mẽ Kiều mới phát hiện, thì ra nhiệt độ không khí bên ngoài xe rất cao, ít nhất cũng cỡ ba mươi sáu độ. Thật muốn giết người, nắng gắt như vậy, cô lại không có nón cũng chẳng có dù. Bĩu môi nhìn chung quanh, Mẽ Kiều liền chạy nhanh đến nơi có bóng mát. Cây xanh nơi này không phải giống cây thường, mặc

kệ là đường lớn hay hẻm nhỏ, hai bên đường đều trồng đủ các loại cây ngô đồng, một loại cây cao lớn của Pháp.

Nhưng bất luận có cao lớn, xanh um cỡ nào, nó cũng không ngăn được cái nắng gắt oi bức của mặt trời. Rốt cuộc, Mễ Kiều cũng tới được toà nhà năm góc với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên người dính một lớp mồ hôi. Lại không ngờ người đến báo danh không ít khiến sáu sáu cái bàn tiếp tân học viên là sáu hàng người đứng chờ, Mễ Kiều nhất thời nổi giận.

Nếu toà nhà này không mở máy lạnh hết công suất, có lẽ giờ phút này Mễ Kiều đã nóng đến nhảy dựng. Vừa mới đội nắng đi bộ một quãng đường xa, bây giờ còn phải xếp hàng, rõ ràng là hành xác người ta mà. Hơn nữa, cụm từ “xếp hàng” không nằm trong từ điển của Mễ Kiều.

“Này! Anh! Gọi anh đấy, lại đây!” Mễ Kiều buông ba lô trên vai xuống, chỉ vào một anh lính cần vụ trong phòng hô to gọi nhỏ.

Trong phòng, có vài người quay đầu nhìn cô với ánh mắt khác thường, anh lính cần vụ cũng nhìn cô, nhưng cuối cùng lựa chọn không nhìn, không nghe cô gọi.

Mễ Kiều thấy anh lính cần vụ làm như không thấy cô, cau mày bước lên, quăng ba lô vào ngực anh ta, nói lớn: “Gọi anh, anh không nghe, tại điếc sao? Kêu cấp trên Chu Chí Dũng của anh tới gặp tôi!”

Anh lính cần vụ vốn định tức giận, nhưng vừa nghe Mễ Kiều nói như quen biết bộ trưởng Chu Chí Dũng, ánh mắt tức giận dần dần hiện ra một tia nghi ngờ.

“Nhìn cái gì, đây là giấy báo trúng tuyển của tôi, anh nói với Chu Chí Dũng, Mễ Kiều đã đến, kêu anh ta nhanh nhanh lại đây đón tôi!”

Lời vừa nói xong, trong phòng, các tân học viên khác bắt đầu xầm xì to nhỏ, nhìn đôi mắt đang đặt trên đỉnh đầu của cô, chắc lại lịch không nhỏ. Có người liền ghi nhớ tên cùng hình dáng của cô, để sau này còn có thể nhờ vả ít việc.

Anh lính cần vụ chau hai hàng lông mày lại, vừa ôm ba lô vừa nhìn kỹ tên trên giấy báo trúng tuyển của Mễ Kiều. Sau đó, bán tín bán nghi đi đến phòng trực ban, nhắc máy gọi điện. Chỉ chốc lát sau, anh lính cần vụ về mặt chân chó chạy trở về.

“Mễ Kiều tiểu thư, Chu bộ trưởng nói ông lập tức sẽ tới, mời cô vào phòng trực ban ngồi chờ trong chốc lát.”

Nhìn bộ dáng nịnh nọt của anh ta, trong lòng Mễ Kiều liền thoải mái. Một bên huyết sáo, một bên đi theo anh lính cần vụ tới phòng trực ban.

Lúc này, tại phòng trực ban trên lầu, Chu Chí Dũng đang cùng Trầm Nghê Trần hàn huyên.

“Vừa mới xuống máy bay, cậu cũng không đi gặp người cha hiệu trưởng của cậu trước sao?”

Chu Chí Dũng đưa một hũ cà phê Nestlé vào tay Trầm Nghê Trần, anh biết, người vừa du học trở về, không thích uống trà xanh.

Trầm Nghê Trần vô vị cười cười: “Hiệu trưởng thì sao, anh là lãnh đạo trực tiếp của tôi, tương lai còn phải nhờ anh chiếu cố.”

Chu Chí Dũng bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu. Kỳ thật, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, Trầm Nghê Trần là trao đổi sinh quân sự quốc tế đã nhiều năm, lần này trở về, chắc chắn không thể nào làm huấn luyện viên trường quân đội đơn giản như vậy. Lúc đi, anh đã có quân hàm trung tá. Huấn luyện viên, quản lý tân học viên, bất quá cũng chỉ là tạm thời nhằm che mắt những ai không phục bối cảnh gia thế của anh. Bảo đảm không quá hai tháng, anh thế nào cũng thăng cấp Thiếu tướng.

“Nghê Trần, cậu đây là đang làm khó tôi sao. Được rồi, tôi cái gì cũng không nói, buổi tối sẽ mời cậu ăn cơm đổi gió, giờ tôi có chút việc, đi trước nha, ha ha.”

Không phải không biết rõ quan hệ giữa Mễ Kiều và Trầm Nghê Trần, nhưng Chu Chí Dũng lại không thể nói với Trầm Nghê Trần vì hiệu trưởng Trầm Mạt luôn dặn dò anh, bất luận là Trầm Nghê Trần hay là Mễ Kiều, đều phải đối xử bình đẳng, không thể đi cửa sau, không thể thiên vị. Nhưng Chu Chí Dũng đối Mễ Kiều có chút tư tâm, chỉ vì Mễ Kiều năm nay mười chín tuổi, mà em trai Chu Chí Dũng lại hai mươi tuổi,

hơn nữa còn có tình ý với Mễ Kiều. Nếu em trai anh có thể giành được tình cảm của Mễ Kiều thì Chu gia còn sầu cái gì?

3. Chương 3: Bị Cường Hôn!

Mang cảm xúc phức tạp, Chu Chí Dũng bước vào căn phòng ở lầu dưới. Chỉ liếc mắt một cái, Chu Chí Dũng đã bị dọa!

“Thu cùng một giọt lệ, đêm khuya tĩnh lặng trụy huyền thiên.”

Đây là câu thơ duy nhất hình dung Mễ Kiều mà Chu Chí Dũng nghĩ đến lúc này.

Cô ngồi đó với mái tóc ngắn màu đen thay thế ột đầu tóc dài màu đỏ tinh xảo, kính sát tròng xanh lơ cũng bị gỡ ra, quần dài chứ không còn quần đùi, váy ngắn như xưa. Mũi không tô son nhưng đỏ mọng, mi không vẽ nước lại cong vút, dáng người thon thả, thướt tha đến hoa nhường nguyệt thẹn.

Chu Chí Dũng không ngờ, thì ra sau lớp phấn son cùng trang sức xa hoa đắt tiền, Mễ Kiều lại có nét khả ái, thanh tú đến vậy. Trường quân đội tuy lớn nhưng dường như chưa có ai xinh đẹp hơn cô.

“Ha ha, Kiều Kiều?”

Mễ Kiều thấy Chu Chí Dũng đi tới, liền nhảy dựng lên, đem giấy thông báo trúng tuyển của cô đưa cho anh.

“Tìm nơi bán kem có máy lạnh và vi tính cho bốn tiểu thư thư giãn, còn những thủ tục phiền toái này anh giúp tôi sắp xếp đi!”

Chu Chí Dũng cười khổ, thì ra Mễ Kiều như tiên nữ chỉ khi cô im lặng, xem khí thế hiện tại của cô chẳng khác nào một tiểu ma nữ vô pháp vô thiên.

“Tôi hỏi thật, ngoại hình của cô hôm nay rất tốt, tại sao trước kia lại người không ra người, ma không ra ma vậy?”

Mễ Kiều vừa nghe, liền trừng mắt với Chu Chí Dũng.

“Anh giỡn hả? Hôm nay là ngày Mễ Kiều tôi xấu nhất từ trước tới nay! Anh xem, mồ hôi từ đầu đến chân, đi đường xa như vậy, không phải khổ thân sao?”

Chu Chí Dũng tiếp nhận ba lô của cô, cười ha ha.

“Trong tủ lạnh ở văn phòng tôi còn một hộp Haagen-Dazs, nếu không chê cô có thể dùng, ngoài ra còn có máy lạnh, vi tính, cô cứ tự nhiên, chỉ là đừng đụng đến văn kiện tư liệu của tôi.”

Chu Chí Dũng nói xong, liền kéo Mễ Kiều lên lầu.

“Đây là văn phòng của tôi, cô ở chỗ này chờ, tôi sẽ giúp cô hoàn tất thủ tục nhập học phiền phức, rồi sắp xếp ký túc xá cho cô, khoảng chừng một tiếng là xong.”

Quả thật, thủ tục nhập học tại trường quân đội rất phiền phức, nộp học phí, lãnh quân trang, kê khai tiền quỹ thể chấp, đem thẻ học viên về đội đóng dấu, mỗi khâu đều phải xếp hàng, đều có thủ tục rườm rà riêng, những thủ tục đó lại không ở cùng một nơi, mà phải đi bộ khoảng 15 phút. Như vậy xem ra, Chu Chí Dũng nói một tiếng, đã là phi thường siêu tốc.

“Đi thôi, đi thôi!”

Mễ Kiều miệng nói, người đã muốn hưởng văn phòng mà đi, Chu Chí Dũng đứng ở cửa cười, tựa như muốn nói gì đó, nhưng không kịp.

“Ba!” Một tiếng động vang lên đem cửa đóng lại.

Lúc này, trong núi không có hổ, hầu tử xưng Đại Vương.

Mễ Kiều ưu tiên lục tủ lạnh trước, một hơi ăn hết hai cây kem, một bịch khoai tây và một ít bia. Trong tay cô còn cầm một hộp bánh bích quy, nhưng do ăn liên tục nên rốt cuộc cũng ăn không vô.

“Đành mang về ký túc xá vậy! Chia cho bạn cùng phòng!”

Vốn tửu lượng yếu lại uống bia, Mễ Kiều tuy ý thức rõ ràng, nhưng cả người thoát nhìn như choáng váng say xỉn, khuôn mặt càng ngày càng hồng.

Cô có chút đau đầu đi đến bàn làm việc, khởi động vi tính, chuẩn bị chơi game mà cô yêu thích nhất.

“Thùng thùng thùng!”

Từng đợt tiếng đập cửa vọng lại.

Mễ Kiều không thèm để ý tới, tiếp tục chơi.

“Thùng thùng thùng!”

Lại là một trận tiếng đập cửa.

Mễ Kiều phiền chán bĩu môi, tiếp tục không quan tâm.

Giây tiếp theo, chốt cửa giật giật, rồi mở hẫng ra.

Mễ Kiều còn chưa kịp ngẩng đầu, chợt nghe một giọng nam trầm ấm vang lên.

“Việc gì vậy, gõ cửa cũng không nghe thấy? Tôi trở về lấy di động để quên trên sofa của anh.”

Mễ Kiều chau mày, đem cái đầu nhỏ của mình ló ra khỏi màn hình vi tính, vẻ mặt khó hiểu vô tội nhìn người đàn ông.

Trầm Nghê Trần thật không ngờ người ngồi ở bàn công tác không phải là Chu Chí Dũng. Trong lúc nhất thời, anh có chút xấu hổ đứng tại chỗ, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt của Mễ Kiều, gương mặt anh liền cứng lại, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô không nháy mắt.

“Lan Lan?”

Mễ Kiều sửng sốt, người này đang kêu ai?

“Lan Lan!”

Trầm Nghê Trần rất cuộc xác nhận, anh tiến lên từng bước, nhưng khi thấy biểu hiện kinh ngạc trên mặt cô, sợ làm cô sợ, liền ngừng bước.

Lần này, Mễ Kiều hoảng hốt.

Tối hôm trước, vì biết cuộc sống sung sướng của mình sắp kết thúc cho nên cô đã đem tất cả phim kinh dị yêu thích nhất một mình ở trên giường xem lại. Ví dụ như [nguyên rửa], [hồn ma lúc nửa đêm], [quỷ dữ], [giày cao gót màu hồng], đặc biệt là [ngày của quỷ], cô còn tắt đèn, đóng cửa sổ, mở máy lạnh xuống nhiệt độ thấp nhất, âm thanh thì cực đại. Đây là thói quen lúc xem phim kinh dị của cô, bởi cô cảm thấy làm như vậy mới có cảm giác chân thật, sống động.

Hiện tại, người đàn ông này gọi cô bằng một cái tên khác, chuyện này rất kì quái, làm cho cô không khỏi liên tưởng tới bộ phim [đôi mắt âm dương].

Cô có chút bất an quay đầu nhìn sang hai bên, phát hiện bên cạnh trống tuếch, ai cũng không có.

Phục hồi lại tinh thần, Mễ Kiều cẩn thận quan sát người đàn ông này, ngoại hình thật không tầm thường, rất đẹp trai, rất ngẫu, một thân quân trang màu lục, vóc người cao to rất giống kỳ tài luyện võ, chẳng lẽ anh ta là người thông linh?

Nghĩ đến đây, tóc gáy toàn thân của Mễ Kiều đều dựng thẳng lên.

“Lan Lan, tại sao em lại đến đây?”

Trầm Nghê Trần hơi nhíu mi, hai tay hơi giơ lên theo kiểu đầu hàng, như đang trấn an cô, ngờ vực hỏi.

“A!” Mễ Kiều thật sự bị dọa, nhịn không được kêu lên một tiếng, lập tức nhảy dựng ra khỏi ghế, lao thẳng vào lòng Trầm Nghê Trần, thần sắc kích động, quần lầy anh như bạch tuộc, hai tay hai chân đều bám vào người anh.

“Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật!”

Trầm Nghê Trần nghe không hiểu Mễ Kiều ở trong lòng mình thì thầm cái gì, anh giơ hai ngón tay nâng cằm Mễ Kiều lên, tấn công nhanh như sét đánh, cường hôn cô!

Hai má Mễ Kiều mềm như tơ lụa cùng mùi hương ngọt ngào độc nhất vô nhị, vượt qua sức tưởng tượng của anh.

Trầm Nghê Trần hôn trong chốc lát, nhẹ nhàng buông đầu cô ra, nhìn bộ dáng choáng váng mê ly của cô, khóe miệng mỉm cười.

“Lan Lan, anh sẽ không bao giờ đánh mất em lần nữa.”

Còn đang trong trạng thái mê man, lòng Mễ Kiều chợt căng thẳng, vội vàng nắm chặt góc áo của anh, vẻ mặt cầu xin.

“Tôi không phải! Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Đáy mắt Trầm Nghê Trần như bị sương mù che phủ, hai tay nâng hông của cô lên cao, sau đó đặt cô lên sofa.

“Lan Lan, em càng ngày càng bướng bỉnh.”

Nói xong, anh liền đè lên thân hình mềm mại của cô, hôn nồng nhiệt.

4. Chương 4: Bà Đây Muốn Anh Cả Đời Không Được!

Đối với sự tấn công mãnh liệt của Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng. Cho đến khi bàn tay to thô lỗ của anh len vào váy cô, cô mới ý thức được sự tình nghiêm trọng.

“A! Tại sao anh lại sờ tôi?” Cô cả kinh kêu to.

“Cút ngay! Khốn kiếp! Hiệu trưởng là ông ngoại của tôi, anh dám làm vậy, tôi sẽ phét anh!”

Trên người Mễ Kiều tràn đầy mùi hương của một thiếu nữ làm say lòng người, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn, lúc này đang thẹn quá thành giận, ửng hồng dự hoặc.

Nghĩ đến ban đầu chính cô chủ động xông lên ôm lấy mình, Trầm Nghê Trần liền cảm thấy cô càng kháng cự là càng đang muốn chơi trò lật mềm buộc chặt. Được rồi, nếu cô muốn chơi, anh sẽ chơi với cô.

Hai mắt Trầm Nghê Trần trêu tức, gắt gao nhìn chằm chằm vào chiếc cổ trắng mịn của Mễ Kiều, khiến anh bạn nhỏ dưới thân bất an ngo ngoáy, làm cả người anh nóng hừng hực như đang bốc cháy. Cuối cùng, chỉ bằng vài ba động tác, anh không chút khách khí đem cô lột sạch.

“Sao? Đã quên nói với cô, hiệu trưởng là lão ba của tôi, cô còn dám nói láo?”

Mễ Kiều điên cuồng đâm đá loạn xạ vẫn không ngăn được thể công mạnh mẽ của Trầm Nghê Trần. Sợ hãi cùng bất an lớn dần, cô uất ức khóc.

“Đồ điên! Biến thái! Tránh ra! A!”

“Lan Lan, đừng làm loạn, anh rất nhớ em.”

Trầm Nghê Trần tựa đầu vào xương quai xanh Mễ Kiều nhắm nháp mỹ vị, không quan tâm sự chống cự cũng như nước mắt của cô, tiếp tục trêu chọc đi xuống, cho tới khi hoàn toàn có được cô.

“Lan Lan, ngoan.”

“Ồ ô... Chết tiết! Anh đi chết đi!”

“Lan Lan, em thật chặt, bảo bối ngoan, thả lỏng nào.”

“A a a! Tôi sẽ kiện anh, ô ô... tôi nhất định sẽ kiện anh. Chết tiết! Ô ô...”

.....

Kích tình qua đi, Mễ Kiều lạnh run lui đến góc tường, bộ dạng hoảng sợ như một thiếu nữ mới bước vào đời. Trầm Nghiê Trần có chút bất đắc dĩ sờ hai má cô, cúi người hôn lên nước mắt của cô.

Mễ Kiều trừng mắt, phần nộ quá. “Đồ cường hiếp!”

Trầm Nghiê Trần bật cười, nhìn thân thể mềm mại xinh đẹp của cô, ánh mắt anh lại tràn đầy khát vọng.

“Lan Lan, vóc dáng của em so với lúc anh đi tuyệt hơn rất nhiều, chẳng lẽ em phát dục lần hai?”

Khóe mắt Trầm Nghiê Trần vô tình nhìn sang sô pha, anh liền khiếp sợ khi nhìn thấy những đóa hoa anh đào nở rộ trên đó!

Làm sao có thể? Cô ấy không phải Lan Lan? Chẳng lẽ là người giống người?

Mễ Kiều cắn răng, thừa dịp Trầm Nghiê Trần không đề phòng, cô dùng hết sức bình sinh đá một cước vào lão nhị của anh, liền nghe Trầm Nghiê Trần thét lên một tiếng, vẻ mặt thống khổ ôm chặt hạ thân không động đậy.

“Lan Lan, em... em tính hủy diệt tính phúc sau này của mình sao!”

Mễ Kiều chịu đựng hạ thân đau đớn, cuống quýt mặc quần áo, cả người tràn đầy phần nộ cùng bi thương.

“Lan Lan con mẹ anh! Bà đây muốn anh cả đời không được!”

Giơ tay hung hăng lau hai hàng nước mắt, Mễ Kiều cầm giận xô cửa mà chạy.

Trầm Nghiê Trần chỉ biết nhìn theo bóng dáng cô, lòng cảm thấy rối rắm, đem mọi việc một lần nữa hồi tưởng lại, càng thấy mình quá nông nổi, quá xúc động.

Không xét đến việc Chung Lan không có khả năng xuất hiện trong trường quân đội, chỉ bằng việc năm nay cô ấy đã 25 tuổi, thì không thể nào là cô gái kia được. Hơn nữa, Chung Lan đã sớm không phải là xử nữ. Về điểm này, cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh. Là do anh không bảo vệ tốt cô ấy.

Cũng may, bộ sô pha của Chu Chí Dũng làm bằng da thật, dùng khăn ướt lau nhẹ một cái là sạch. Nhưng còn tâm hồn của một thiếu nữ? Những đóa hoa anh đào của Mễ Kiều như khắc sâu vào tâm Trầm Nghiê Trần, có lau thế nào cũng không phai.

Trầm Nghiê Trần ảo não nhíu mày, nếu cô ấy không phải là Chung Lan, vậy cô ấy là ai? Sao có thể tự do ra vào văn phòng của Chu Chí Dũng?

Mễ Kiều chịu đựng đau nhức, một hơi chạy xuống lầu, vừa đến đại sảnh liền gặp Chu Chí Dũng.

“Kiều Kiều, làm sao vậy? Sao mặt lại hồng như vậy?”

Mễ Kiều sững sốt, lập tức đáp: “À, tôi vừa uống một ít bia trong tủ lạnh.”

“Ha ha, tôi đã hoàn thành thủ tục giùm cô rồi, quân trang, vật phẩm, và giường đều đã bố trí xong. Đây là chìa khóa ngăn tủ của cô, đi, tôi dẫn cô đến phòng ngủ xem một chút.” Nói xong, Mễ Kiều liền đi theo Chu Chí Dũng lên một chiếc xe quân dụng đang đậu bên ngoài.

Khi đã lên xe, Mễ Kiều mới phát hiện, một bộ trưởng lại lái xe chở tân binh đến ký túc xá, điểm này không phải là quá khoa trương sao. Mà trường quân đội cũng không phải là nơi bình thường, nó rất rộng, từ nơi này đi đến ký túc xá của Mễ Kiều, nếu đi bằng xe quân dụng, ít nhất phải mất nửa giờ. Dọc theo đường đi, Mễ Kiều thấy rất nhiều đại pháo cùng xe tăng, ngoài ra còn có sân vận động, đường băng hiện đại chất lượng cao, so với sân vận động trường phổ thông của cô thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, ngay cả cái bảng bóng rổ cũng làm bằng loại kính chịu lực tối ưu.

“Trường quân đội các anh thực lắm tiền.”

Mễ Kiều nhịn không được nhỏ giọng nói thầm, khiến Chu Chí Dũng thấy buồn cười.

“Không phải trường quân đội chúng tôi lắm tiền, hiện tại các trường quân đội khắp Trung Quốc đều được đầu tư cơ sở vật chất như vậy. Đằng trước chính là ký túc xá của cô. Căn tin ở phía đối diện.”

Lúc này, Mễ Kiều mới phát hiện, khu ký túc xá này rất kinh người, toàn bộ đều được sơn màu vàng của pho mát, gồm hai mươi ba ký túc xá, mỗi ký túc xá có bảy lầu, hơn nữa ở phía đối diện của mỗi ký túc xá là một căn tin bốn lầu. Nói cách khác, nơi này có bao nhiêu ký túc xá là có bấy nhiêu căn tin.

Tốc độ xe giảm dần rồi ngừng hẳn lại. Có rất nhiều người mặc quân trang đang tiến hành tập huấn. Chu Chí Dũng dẫn Mễ Kiều đến phòng 39 thuộc đội 21, liên đội 2.

“Thế nào, cô hài lòng với giường của mình chứ? Bạn cùng phòng của cô còn đang làm thủ tục nhập học, phòng chừng buổi chiều mới có thể tới đây. Cô nhanh thay quân trang đi, đây là quân hàm, tân binh là màu đỏ, nhớ mặc chỉnh tề một chút, trong trường học, nơi nơi đều có xe quân dụng chạy chung quanh tuần tra, duy trì trật tự, chỉ cần cô thất sai một nút áo cũng sẽ bị bọn họ bắt.”

Mễ Kiều khinh thường: “Duy trì trật tự?”

Chu Chí Dũng thu lại ý cười, nghiêm túc nói, “Nếu cô bị bọn họ bắt, tôi cũng không bảo vệ được cô.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Chí Dũng, Mễ Kiều buồn bực thè lưỡi, liếc mắt nhìn bộ quân trang màu sắc đơn bạc trên giường, có chút không vui.

“Đây là phiếu cơm của cô, giữa trưa hãy đến căn tin đối diện ăn một chút, trên lầu còn có siêu thị, đừng mua nhiều đồ linh tinh, bằng không lúc kiểm tra phòng, quản lý ký túc xá sẽ quăng từng thứ từng thứ của cô ra ngoài.”

Mễ Kiều kinh ngạc, sao lại có nhiều quy định như vậy?

Chu Chí Dũng xoay người hướng cửa mà đi: “Buổi tối, tôi có tiệc xã giao, nên sẽ bảo Chu Chí Phong tới đây dẫn cô đi ăn ngon, tương lai không xa, cô muốn ăn cũng không được. Bảy giờ sáng ngày mai bắt đầu tập huấn, đội trưởng của cô họ Trầm, nhớ kỹ, phải nghe lời, lưu lại ấn tượng tốt với người ta.”

5. Chương 5: Mời Đến Đội Duy Trì Trật Tự!

Chu Chí Dũng đi rồi, hai chân Mễ Kiều liền mềm nhũn, tê liệt ngã xuống giường, vì không muốn để Chu Chí Dũng nhìn ra sơ hở, cô cơ hồ đem hết khí lực toàn thân ra gắng gượng.

Nằm nghỉ một thời gian, khi đã điều chỉnh tốt tâm tình, Mễ Kiều nhàn rỗi thay quân trang đi tham quan ký túc xá. Cô phát hiện một bản thông báo của ký túc xá 21 được dán ở hành lan.

Trường quân đội phân chia cũng không khó hiểu, mỗi ký túc xá là một đội. Mễ Kiều ở ký túc xá 21, tức thuộc đội 21. Trong trường, tổng cộng có ba trăm tám mươi nữ sinh, toàn bộ đều ở cùng một ký túc xá, gồm hai liên đội, từ tổ 1 đến tổ 22 là liên đội 1, còn lại là liên đội 2. Mỗi tổ từ 6 đến 12 người.

Bình thường, chính trị viên và đội trưởng của đội nữ sinh là một nam một nữ phối hợp. Bọn họ sẽ ở cùng ký túc xá với đội của mình, chia làm một tá một hữu ở hai đầu cầu thang.

Theo bản thông báo, Mễ Kiều đã biết đội trưởng của cô tên Trầm Nghê Trần, chính trị viên tên Vương Văn Yển.

“Trầm Nghê Trần?” Mễ Kiều lẩm bầm lầu bầu, cảm thấy tên này rất đẹp.

Trên người không có tiền, Mễ Kiều chỉ có thể cầm phiếu cơm đến căn tin ăn. Nhìn khung cảnh xa lạ, cùng hàng nghìn bộ quân trang giống nhau lay động trước mắt, Mễ Kiều bỗng cảm thấy cô độc, bất lực. Nhớ lại chuyện bị cưỡng bạo trong văn phòng Chu Chí Dũng, lại ở địa bàn ông ngoại cô, tại sao cô phải chịu ủy khuất như vậy. Mễ Kiều cắn răng, luôn luôn kiêu ngạo như cô, đáy mắt bỗng có sương mù mông lung. Mễ Kiều thề, cho dù phải đào ba thước đất, cũng phải tìm cho được người đàn ông đó.

Vừa rời căn tin, Mễ Kiều vừa bỏ hai tay vào túi quần, huyết sắc chuẩn bị về ký túc xá, bỗng sau lưng vang lên tiếng xe máy càng ngày càng gần. Cô quay đầu, thấy một chiếc xe máy quân dụng dừng ngay trước mặt. Trên xe có hai người, một người đang đứng, súng cầm trong tay, còn một người thì ngồi phụ trách lái xe. Trên đầu bọn họ đội một chiếc nón màu trắng, quân trang màu xám, ở tay áo thêu một dòng chữ màu trắng thật to, nhìn rất bắt mắt: Duy trì trật tự.

Mẽ Kiều hơi hơi nhú mi, duy trì trật tự? Mấy chữ này sao nghe quen quen? Cô còn chưa kịp phản ứng, đã phát hiện có cả đám người vây xung quanh cô, nhìn chăm chăm cô với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, tựa như cô là con khỉ trong vườn bách thú, tùy ý để họ đùa giỡn.

“Nhìn cái gì! Có cái gì đẹp mắt?!”

Mẽ Kiều quát về phía đám người, ai ngờ những người đó càng cười lớn hơn, tùm lại đi sang một bên, hoặc tránh ở trong góc, hoặc đứng dưới tán cây lằng lằng quan sát.

Mẽ Kiều cau mày, không hồn giậm quét mắt nhìn một vòng, rồi buồn bực rời đi.

Một cánh tay lực lưỡng với dòng chữ “Duy trì trật tự” vươn ra, chặn đường cô.

“Tân binh, cô thuộc đội nào?”

Mẽ Kiều không thèm để ý tới anh ta.

“Tân binh, quân trang của cô trái với quân kỷ nghiêm trọng, mời cô điều chỉnh lại quân trang của mình.”

Mẽ Kiều oán hận trừng mắt nhìn anh ta, rồi cúi đầu nhìn quân trang của mình. Vì thời tiết quá nóng bức, Mẽ Kiều đã cuộn ống quần lên đến đầu gối. Nhìn khẩu súng lục trong tay anh ta, Mẽ Kiều thở dài, nhẫn nhịn cúi người bỏ ống quần xuống.

“Như vậy có thể đi?”

Lời nói khiêu khích, Mẽ Kiều nhìn thẳng vị duy trì trật tự trước mắt. Im lặng trong chốc lát, vị duy trì trật tự liền nhảy xuống xe, đến gần Mẽ Kiều nói: “Đội 21, tân binh Mẽ Kiều phải không? Mời cô lên xe, tôi sẽ báo cho đội trưởng của cô đến đội duy trì trật tự đón cô về.”

Mẽ Kiều vừa nghe, mắt liền tròn tròn, đây là có ý gì? Cô theo bản năng dõi theo ánh mắt của vị duy trì trật tự, nhìn xuống ngực áo mình, tuy trên đó không có ảnh chụp, nhưng tên họ cùng phân đội đều được ghi rất rõ ràng. Trong đầu bỗng nhớ tới lời dặn của Chu Chí Dũng, nếu cô bị đội duy trì trật tự bắt, anh ta cũng không giúp được gì.

“Ca ca!” Mẽ Kiều bỗng dịu giọng, hai tay ôm lấy cánh tay của vị duy trì trật tự, vẻ mặt mềm mại đáng yêu cầu xin.

“Ca ca, em là tân binh, hôm nay mới đến báo danh, vừa mới đến chẳng lẽ anh liền muốn bắt người ta đi?”

Buổi trưa, ánh nắng gắt gao chiếu thẳng xuống tán cây ngô đồng đang theo gió lay động trên đầu bọn họ. Không thể không nói, Mẽ Kiều thật sự rất đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ai oán, khiến không ai đành lòng cự tuyệt.

Cứ như vậy giằng co trong chốc lát, vị duy trì trật tự dứt khoát giơ lên gỡ hai vôi bạch tuộc của Mẽ Kiều ra, mặt không đổi sắc nói: “Cô là tân binh do ai tuyển vào? Chẳng lẽ chưa từng học qua quân kỷ ở quân đội địa phương sao?”

Mẽ Kiều sững sốt, vấn đề này, cô thật đúng là không có cách nào trả lời anh ta. Bản thân thi rớt vào trường cao đẳng, ngay cả điểm sàn cũng không đạt, cũng chưa từng học quân kỷ, cô chỉ trực tiếp bị đưa vào trường quân đội Tây Sơn thôi.

“Ca ca!” Không thể giải thích, Mẽ Kiều đành tiếp tục mè nheo.

“Mời đi.” Vị duy trì trật tự thiết diện vô tư nói một câu, lập tức nhanh tay giúp cô mở thùng xe dự bị ra, ý bảo cô leo lên.

“Trước kia, do cô đã không học tốt quân kỷ, nên tôi không thể không nhắc nhở cô, cản trở đội duy trì trật tự thi hành nhiệm vụ sẽ trực tiếp bị đuổi học.”

Hôm nay, thật đúng là một ngày xúi quẩy! Mẽ Kiều oán hận nhăn cái mũi, cực kỳ không tình nguyện ngồi lên ghế dự bị. Tiếng mô-tơ mạnh mẽ vang lên đưa bóng dáng Mẽ Kiều dần khuất xa.

Giờ phút này, Trầm Nghiê Trần đang ngồi một mình trong văn phòng, xem hồ sơ của các nữ tân binh. Vừa về nước, anh đã phải dẫn dắt một đám nữ tân binh, ngẫm lại cũng có chút đau đầu. Anh không thích giao tiếp với phái nữ, nên để tránh những phiền toái không đáng có, anh quyết định tìm hiểu họ trước.

Hồ sơ xem được một phần ba thì điện thoại trên bàn làm việc vang lên. Trầm Nghiê Trần tiếp máy, dựa theo lệ thường chào hỏi.

“Xin chào, đội trưởng đội 21 nghe.”

“Xin chào, đây là văn phòng đội duy trì trật tự, có một nữ tân binh trong đội anh không tuân thủ quân kỷ, bị chúng tôi bắt, mời Trầm đội trưởng đến đây một chuyện, làm thủ tục lãnh người.”

“Tốt, tôi đã biết.”

Cúp điện thoại, Trầm Nghiê Trần chợt thấy lửa giận cuộn cuộn nổi lên trong lòng.

Hôm nay mới là ngày khai giảng đầu tiên! Đã có nữ tân binh bị bắt đến đội duy trì trật tự! Còn cố tình kêu anh đến lãnh người, đây không phải là muốn làm xấu mặt anh sao, vừa vặn rất hợp ý với những người không hài lòng với nhà anh! Ngày đầu tiên đã đi gây chuyện, nếu anh không nghiêm trị, về sau sẽ như thế nào?

Trầm Nghiê Trần vẽ mặt tối tăm rời văn phòng, trên người tản mát sát khí cường đại. Anh đổ muốn nhìn, là nữ tân binh nào dám không tuân thủ quân kỷ, gây chuyện thị phi. Cái gì gọi là giết gà dọa khỉ, anh sẽ mượn cô ta làm ví dụ, nghiêm khắc xử lý! Để xem từ nay về sau, còn ai trong đội anh dám vô kỷ luật!

6. Chương 6: Về Sau Chuyện Của Cô, Anh Sẽ Phụ Trách!

Ngọc bích trang thành nhất thụ cao, vạn điều cúi hạ lục ti thao. (nguyên văn)

Văn phòng đội duy trì trật tự an vị ven hồ Ấn Hà. Kể cả khi thời tiết nóng bức vẫn luôn mát rượi bởi những tán cây liễu xanh um, nằm rũ ven hồ, tạo nên một bức tranh phong cảnh thật đẹp, làm say lòng người.

Trầm Nghiê Trần nghẹn tức một bụng, đến nơi này cũng phải nhẹ lòng vui sướng.

Trước tiên, Trầm Nghiê Trần đến phòng trực ban đăng ký, rồi mới vào phòng đội trưởng đội duy trì trật tự. Sau khi nắm rõ tình huống, anh nhận được bản thông báo xử phạt của Mễ Kiều, nội dung là trừ 3 điểm trong tổng số điểm của năm thứ nhất.

Nhìn tình hình chung, thành tích cuối kỳ mỗi môn phải đạt loại ưu mới có được hai điểm. Lần này bị trừ mất ba điểm, quả thật rất nghiêm khắc.

Trầm Nghiê Trần không nói gì, vốn anh cũng muốn nghiêm trị để làm gương cho toàn đội. Anh quyết đoán vung bút, ký tên lên bản thông báo xử phạt, rồi đến phòng tạm giam lãnh Mễ Kiều về.

Lúc này, Mễ Kiều đang rất thành thành thật thật ghé vào bàn, giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, tóc rũ hai bên tai, một thân quân trang nghiêm chỉnh mặc trên người, vẽ mặt dửng dưng. Cũng không biết ông ngoại có biết cô gặp rắc rối hay không, nhớ đến lời cảnh cáo của Chu Trí Dũng, cô mới bắt đầu thấy sợ.

Trầm Nghiê Trần đứng ngoài cửa sổ, thấy dáng vẻ ủ rũ ghé vào bàn của Mễ Kiều, anh liền muốn răn dạy cô một phen. Nhưng khi một bên mặt cô dần hiện rõ trong mắt anh, anh liền thấy ngực mình cứng lại! Là cô ấy!

Trong lòng Trầm Nghiê Trần chợt thấy bối rối, điều này trước nay chưa từng có, cánh môi mím chặt, tuấn mi nhíu lại, toàn bộ cơ thể hết sức căng thẳng.

“Cô ấy chính là Mễ Kiều, dẫn cô ấy đi đi!”

Hứa Càng băng quơ nói ra đáp án đang khiến nội tâm Trầm Nghiê Trần rối rắm, rồi lập tức xoay người rời đi.

Trầm Nghiê Trần cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn từng một lần làm anh điên đảo, không phấn son, không chải chuốt nhưng lại tựa như ánh bình minh, mê hoặc, đầy sức sống. Bản thông báo xử phạt trong tay anh càng nắm càng chặt, cuối cùng anh hít một hơi thật sâu, rồi xoay người quay lại phòng Hứa Càng...

Cách một cái bàn là hai người đàn ông, cả hai đều là đội trưởng, nhưng trên vai Trầm Nghê Trần nhiều hơn Hứa Càng một gạch.

“Anh muốn tôi hủy bỏ xử phạt đối với Mễ Kiều?”

Về mặt Hứa Càng nhìn không ra cảm xúc gì, chỉ có đôi mày hơi chau lại, cảm thấy khó hiểu.

“Trầm đội trưởng, anh không phải không biết, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, mà cô ấy lại hành xử như vậy, nếu không giết một cảnh trăm, sợ là sẽ lưu lại tai họa. Huống chi, cô ấy đã bị bắt đến đây, nếu cứ như vậy mà đi, hình như không hợp quy cũ.”

Trầm Nghê Trần đưa tay đẩy bản thông báo xử phạt đến trước mặt Hứa Càng, vẻ mặt thông dong.

“Lúc mới đặt bút ký tên, tôi còn đang nghĩ, đối với một tân binh, chúng ta rốt cuộc có nên dùng quân kỷ chèn ép họ ngay từ đầu hay cho họ một cơ hội, giảng giải những điều lợi hại trong đó. Dù sao họ cũng đang trong thời kỳ trưởng thành, phạm sai là chuyện không thể tránh. Mao Chủ Tịch cũng đã dạy, biết sai liền sửa, vẫn là hảo đồng chí.”

Hứa Càng thản nhiên nhướng mày nhìn lướt qua Trầm Nghê Trần, hẳn tự nhiên biết thân phận thật sự của Trầm Nghê Trần là người thừa kế duy nhất trong quân đội trực thuộc thành phố J, nếu anh ta đã đề suất, mặt mũi hẳn không thể không cho. Nhưng hẳn vẫn nói những bản khoản trong lòng hẳn cho Trầm Nghê Trần biết.

“Trầm đội trưởng, tình cảm của anh đối với các tân binh tôi có thể lý giải, dù sao chúng ta cũng đã từng là tân binh. Nhưng cá tính của Mễ Kiều này rất mạnh, không phục tùng quân kỷ, nếu lần này tôi cho anh mặt mũi, không xử phạt cô ấy, lỡ sau này cô ấy lại gây chuyện thì trách nhiệm này, Trầm đội trưởng anh nguyện ý phụ trách sao?”

Trách nhiệm này, anh nguyện ý gánh vác sao? Trong đầu Trầm Nghê Trần chợt xuất hiện hình bóng của Chung Lan, một cô gái làm anh yêu đến tận tâm nhưng cũng làm anh đau đến tận cùng, rồi anh lại nghĩ đến Mễ Kiều, một cô gái nhỏ nhắn mới mười chín tuổi, đã bị anh cướp đi lần đầu tiên. Cuối cùng, anh nhớ đến bóng dáng cô tịch của Mễ Kiều đang ghé vào bàn, bộ dáng đáng thương hề hề, cực giống Chung Lan lúc tuyệt vọng.

“Tôi sẽ phụ trách. Về sau chuyện của cô ấy, tôi đều phụ trách!”

Lời Trầm Nghê Trần vừa nói ra khỏi miệng, Hứa Càng liền vỗ đùi nói: “Tốt! Một khi đã như vậy, bản thông báo xử phạt này sẽ trở thành phế thải.”

Nói thêm vài câu hàn huyên cùng cảm tạ, Trầm Nghê Trần nhẹ bước vào phòng tạm giam. Mới vừa rồi đi qua nơi này, anh còn đang nghĩ nên nói lời răn dạy Mễ Kiều như thế nào, nhưng giờ phút này, anh chỉ nghĩ phải giải thích chuyện lúc sáng với cô như thế nào, phải nói lời xin lỗi ra sao. Không biết cô có chấp nhận không?

Trầm Nghê Trần khụ hai tiếng, làm thanh cổ họng, quyết định nhìn thẳng vào vấn đề, tận lực biểu hiện bình tĩnh mới kêu tên cô, “Mễ Kiều?” Thanh âm không nặng không nhẹ, nghe qua tưởng như một câu nghi vấn.

Mễ Kiều miễn cưỡng nằm úp sấp trên bàn như trước, cảm thấy giọng nam này rất dễ nghe, cũng rất quen. Cô hơi hé mắt, liền nhìn thấy gương mặt tuần tú của Trầm Nghê Trần cùng một thân quân trang lực quân chỉnh tề.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều rơi vào trạng thái hóa thạch.

Mễ Kiều kinh ngạc, cố nhớ lại, đây chẳng phải là tên đáng ghét đã cưỡng bạo cô lúc sáng sao? Hay do cô quá cảm hận, đã nhìn nhầm ai đó thành anh ta? Cô thử chớp mắt vài cái, khung cảnh trước mắt vẫn không thay đổi.

“Mễ Kiều, tôi là đội trưởng của cô, tên Trầm Nghê Trần, tôi tới đón cô về đội.”

Chết tiệt?! Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?

Mễ Kiều hít một hơi thật sâu, chậm rãi hoạt động thân thể cứng ngắt do nằm yên quá lâu, rồi đánh giá Trầm Nghê Trần từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, rốt cuộc cô cũng hiểu được, không phải cô học không giỏi, mà là cuộc đời rất cầu huyết!

“A!” Từng đợt tiếng thét chói tai vang lên, Mễ Kiều điên cuồng rống lớn.

Ngay lập tức, có bảy tám người trong đội duy trì trật tự chạy đến cửa phòng, sau khi thấy hiện trường vẫn chưa phát sinh chuyện gì liền hai mặt nhìn nhau.

Trầm Nghê Trần cảm thấy có chút đau đầu. Ai bảo anh làm cho con gái người ta nghĩ anh là tội phạm cường gian làm chi? Nghĩ nghĩ, anh quyết định tận dụng ngoại hình tuần tú, hiên ngang của mình để chứng minh anh không phải là người xấu.

“Mễ Kiều, nơi này là văn phòng đội duy trì trật tự, tôi là đội trưởng của cô, tới đón cô về đội, mong cô phối hợp. Còn những vấn đề khác, chúng ta ra ngoài trước, rồi từ từ nói.”

7. Chương 7: Mồ Hôi Của Anh Có Vị Gì?

Mễ Kiều cứ đi mà không biết mình cùng Trầm Nghê Trần rời khỏi văn phòng đội duy trì trật tự như thế nào.

“Lên xe đi!” Trầm Nghê Trần thản nhiên nói một câu, chỉ vào chiếc xe đạp trước mặt bọn họ.

Về mặt ghét bỏ, Mễ Kiều nhìn quân hàm của Trầm Nghê Trần, thấy quân hàm anh còn cao hơn Chu Chí Dũng nhưng sao Chu Chí Dũng lại có xe quân dụng để lái, còn anh thì không, keo kiệt vậy sao?

“Ai thèm ngồi cái xe tàn của anh!” Cô hận bản thân không thể ăn thịt, uống máu anh ngay lập tức!

Trầm Nghê Trần thở dài, kiên nhẫn giải thích: “Trường quân đội có quy định, bất luận quân hàm cao hay thấp, đều lấy chức vụ làm căn cứ. Tôi là đội trưởng nên chỉ có thể chạy xe đạp, muốn có xe bốn bánh, thì phải là trưởng phòng trở lên.”

Mễ Kiều không nói gì, oán hận trừng mắt nhìn Trầm Nghê Trần. Ánh mắt ấy khiến lòng Trầm Nghê Trần thật đau, tựa như đang cùng cả thế giới tuyên bố, anh là tội phạm cường gian.

Trong lúc nhất thời, cả hai bốn mắt nhìn nhau nhưng lại không biết phải nói gì.

Một lúc sau, Trầm Nghê Trần mở miệng: “Lát nữa tôi phải đi họp nên tạm thời cô theo tôi về đội trước, còn chuyện hồi sáng, tôi sẽ cho cô một lời giải thích hợp lý. Ngày mai nha?”

Nhìn dáng vẻ tức sùi bọt mép của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần cũng biết bây giờ không phải lúc để anh giải thích. Cả hai đều cần thời gian để bình tĩnh lại, đặc biệt là anh, anh phải tổ chức lại ngôn ngữ, phân tích tình huống hiểu lầm hôm nay để đưa ra một lời giải thích hợp lý, sau đó, anh còn phải suy nghĩ, nên bù đắp cho cô như thế nào.

Muốn một cô gái 19 tuổi, đang trong thời kỳ trưởng thành, chấp nhận lý do vì sao anh lại cường bạo cô ấy, đối với một người luôn đứng ở đỉnh vinh quang như Trầm Nghê Trần mà nói, tựa như cầm dao đâm vào người anh vậy. Nhưng nếu đã làm, anh sẽ dùng cảm thán nhiên đối mặt, quyết không lùi bước.

Không nghe Mễ Kiều nói gì, Trầm Nghê Trần đành nói tiếp. “Hiện tại cô là đội viên của tôi, tôi là đội trưởng của cô, tương lai, chúng ta có rất nhiều cơ hội để tiếp xúc, tôi sẽ không vì chuyện này mà từ bỏ sự nghiệp để chạy trốn, cô cứ yên tâm, sáng mai, tôi chắc chắn vẫn ở đây.”

Mễ Kiều chớp mắt, cẩn thận suy nghĩ lời Trầm Nghê Trần vừa nói. Quả thật, cô không nên đứng trước cửa văn phòng đội duy trì trật tự bàn những chuyện không nên bàn. Huống chi, anh ta nói cũng đúng, tên họ cùng chức vụ của anh ta cô đã biết, anh ta có muốn chạy cũng không được.

“Anh đi bộ về đi, tôi tự đạp xe!”

Mễ Kiều phán một câu xanh rờn, làm Trầm Nghê Trần cảm thấy buồn cười.

“Anh cười cái gì!”

“E là có chút khó khăn. Binh trong trường quân đội chỉ có thể đi bộ, không thể chạy xe, đây là quân kỷ. Huống chi, hiện tại chúng ta đang đứng trước cửa văn phòng đội duy trì trật tự. Nếu cô thật sự muốn chạy xe, tôi cũng không cản, cô cứ tự nhiên!”

Trầm Nghê Trần nói xong, rất ga-lăng đưa tay ra mời Mễ Kiều, nhưng vẻ mặt thì rất đáng đánh đòn, ý cười hiện rõ, nhìn cô chăm chăm.

Trong nháy mắt, Trầm Nghê Trần bỗng phát hiện việc trêu chọc Mễ Kiều cũng rất thú vị. Mặc khác, anh cũng phát hiện, tuy Mễ Kiều có khuôn mặt rất giống Chung Lan, nhưng tính cách thì hoàn toàn khác nhau, rất hoang dã. Trong lúc nhất thời, bản năng chinh phục của một người đàn ông trời dấy trong anh, thôi thúc anh quyết định, phải chinh phục cô, biến cô thành một con cừu con ngoan ngoãn, biết nghe lời, nuôi dưỡng cô khỏe mạnh đến khi trưởng thành.

Mễ Kiều cắn môi, nhớ lại mình bị bắt đến văn phòng đội duy trì trật tự như thế nào, bị nhốt trong phòng tạm giam ra sao, nếu bây giờ lại phải đi bộ trở về, chẳng phải là muốn cô chết sao? Hạ thân cô vẫn còn đau âm ỉ, trời thì lại nắng gắt như vậy.

Mễ Kiều cảm thấy tồi tệ, hôm nay là ngày đen nhất của cô từ trước đến nay. Bất luận có bao nhiêu ngàn tấn kiêu ngạo cũng vô dụng, cô rốt cuộc cũng phải gỡ cái móc đại tiểu thư trên người xuống.

“Anh đạp xe đi, tôi ngồi phía sau.”

Thanh âm rất nhỏ, cơ hồ là không nghe được, nhưng cũng đủ làm Trầm Nghê Trần vui vẻ, khoe miệng bắt giắc cong lên. Lần này, anh thắng.

Chất lượng những con đường trong trường quân đội rất tốt, không có bất kỳ ổ gà nào, Mễ Kiều ngồi sau lưng Trầm Nghê Trần, bắt đầu dĩ nắm chặt hai góc áo bên hông anh, khung cảnh tựa như Lê Minh cùng Trương Mạn Ngọc hợp diễn trong phim điện ảnh Điềm mật mật. Trong phim có cảnh Lê Minh chạy xe đạp, chở Trương Mạn Ngọc dạo quanh khắp phố, nụ cười luôn hiện trên mặt hai người, không cần bất kỳ lời thoại nào cũng thể hiện được sự hạnh phúc của họ.

Đây kỳ thật chính là tình yêu mà Mễ Kiều vẫn luôn mong chờ. Tuy có vẻ không hợp với tính cách của cô, nhưng quả thật, đối với tình yêu, Mễ Kiều không hề đòi hỏi gì, chỉ mong tể thủy trường lưu* là đủ. (* ý nói tình yêu phát sinh dần theo thời gian, khắc cốt ghi tâm)

Mễ Kiều là một cô gái chung tình, thà rằng không yêu, nhưng nếu đã yêu thì chỉ có một. Cô tình nguyện cùng người yêu mỗi ngày nắm tay dạo dưới ánh hoàng hôn, còn hơn mỗi năm một lần lãng mạn vào ngày lễ tình nhân. Đây cũng là những lời sau này chính miệng cô sẽ nói với Trầm Nghê Trần, và cũng chính những lời này đã triệt để phá tan ý chí của anh.

Dọc đường đi, ngẫu nhiên sẽ có vài người nhìn Mễ Kiều với ánh mắt khác thường. Thậm chí, có người còn to nhỏ cùng bạn bè: “Cậu xem, nữ tân binh kia sao được ngồi xe đạp vậy?”

“Chắc là bị té gãy chân nên được chở đến phòng y tế thôi!”

Mễ Kiều bỗng nhiên gọi, “Trầm Nghê Trần?”

Trầm Nghê Trần ngẩn người, không ngờ cô sẽ trực tiếp gọi tên anh.

“Làm sao vậy?”

Mễ Kiều chồm người về phía trước, hơi nghiêng đầu nhìn một bên mặt anh nói, “Anh không phải đã nói, binh chỉ có thể đi bộ? Vậy sao còn chở tôi bằng xe đạp? Không phải cũng trái với quân kỷ rồi sao?”

Trầm Nghê Trần im lặng. Anh tự nói với mình, có lẽ vì Mễ Kiều rất giống Chung Lan nên anh không đành lòng. Nhưng sự thật, khi ở văn phòng đội duy trì trật tự, có một thoáng, anh nghĩ đến cơ thể cô lúc sáng bị anh mạnh mẽ chiếm đoạt, nơi đó của cô chắc còn rất đau?

Mễ Kiều không nghe thấy Trầm Nghê Trần nói gì, có chút bực mình. Cô buồn bực bản thân tại sao lại đi bắt chuyện với anh, giờ thì hay rồi, hỏi anh anh không trả lời, chẳng phải cô càng mất mặt sao? Chán nản, Mễ Kiều buông tay, không thèm nắm góc áo bên hông anh nữa.

Trầm Nghiê Trần trong lòng thở dài: Mẽ Kiều này, quả thật vẫn còn nhỏ. Anh nhin không được lại muốn trêu chọc cô, liền bất ngờ tăng tốc, rồi đột nhiên thắng lại.

“A!”

Mẽ Kiều kêu lên một tiếng, cả người lập tức va chạm vào phần lưng rộng lớn của Trầm Nghiê Trần, rồi theo bản năng, cô đưa hai tay vòng ra phía trước, ôm siết lấy eo anh, động tác thật thân mật!

Thời tiết nóng như lò nung, nóng chết người.

Mẽ Kiều thấy tốc độ xe đã vững vàng, liền nghĩ cứ ngồi đợi như vậy cho xong. Nhưng lại không phát hiện, cảm giác khi ôm Trầm Nghiê Trần rất thoải mái, rất giống với tình yêu mà cô hằng mong ước. Bất giác, cô siết chặt vòng tay, nhắm mắt lại, cảm giác thân nhiệt từ Trầm Nghiê Trần. Cô rất muốn biết, dưới ánh mặt trời, mồ hôi của anh sẽ có vị gì!!!

“Thời tiết nóng như cái lò nung, cô không thấy nóng sao?”

Ở phía trước, lời nói không rõ hàm xúc ý tứ của Trầm Nghiê Trần vang lên, khiến Mẽ Kiều đỏ mặt, rụt tay lại, bây giờ cô mới ý thức được bản thân đã làm chuyện mất mặt đến cỡ nào.

8. Chương 8: Tôi Đánh Chết Cô!

“Tôi... tôi chỉ sợ té thôi!” Mẽ Kiều mạnh miệng, ý đồ cứu vãn tình huống đáng xấu hổ vừa rồi.

Dưới bóng râm của những tán cây ngô đồng cao lớn, hình ảnh đôi nam nữ càng thêm lãng mạn, đầy sức sống. Người nam cứ chỉ ổn trọng, diện mạo hiên ngang, bất phàm như Chelsea, còn người nữ e thẹn tựa như đoá Phù Dung.

Trầm Nghiê Trần có chút hối hận. Ngay khi anh tự cho là đúng, muốn trêu chọc Mẽ Kiều, chơi trò thắng gáp, anh liền thấy hối hận.

Khi cơ thể mềm mại của Mẽ Kiều, dưới lực quán tính, va chạm vào lưng anh thì cơ thể anh lập tức có phản ứng ngay tức khắc. Hơn nữa, đôi gò bồng đảo của cô gắt gao áp sát vào làm tê liệt các dây thần kinh ở lưng anh, rồi trực tiếp kích thích lên não, khiến tim anh đập loạn nhịp. Cơ thể Trầm Nghiê Trần tựa như hít phải một ngụm khí lạnh, không từ nào có thể diễn tả được. Đến bây giờ, anh mới biết trong các bộ phận mẫn cảm của đàn ông dĩ nhiên còn có phần lưng.

Tận lực điều chỉnh hô hấp cùng tốc độ xe, Trầm Nghiê Trần sợ làm Mẽ Kiều phát hiện bản thân anh đang bất thường. Nhưng anh lại không ngờ, Mẽ Kiều chẳng những không tránh ra, mà còn áp sát, dính chặt vào lưng anh. Hơn nữa, đôi tay trắng ngần, mềm mại của cô không biết từ khi nào đã vòng qua, ôm chặt eo anh.

Không hiểu tại sao, trong đầu anh lại hiện lên hai khuôn mặt giống nhau như đúc của Mẽ Kiều và Chung Lan. Một chút áy náy nổi lên trong lòng anh, anh còn chưa từng chở Chung Lan như vậy bao giờ.

Nhưng khi Mẽ Kiều mạnh miệng giải thích cho có lệ rồi ngồi ngay lại, giữ khoảng cách với anh, anh không thể cảm nhận được thân nhiệt của cô nữa, một cảm giác mất mát chọt ủa vào lòng anh, vượt qua sức tưởng tượng của anh, có xua như thế nào cũng không đi.

Trầm Nghiê Trần có chút thất bại nghĩ, đều tại thói hư tật xấu của anh, mà giờ phải chịu cảnh tra tấn tâm tình hết lần này đến lần khác.

“Đến rồi. Xuống xe.” Lời nói lạnh như băng, giọng điệu ra lệnh, bất quá cũng chỉ để che giấu nội tâm đang hỗn loạn của mình.

Mẽ Kiều sửng sốt, ngẩng đầu nhìn khu ký túc xá trước mặt, rồi lập tức nhảy xuống xe, hơi cúi đầu nói câu cảm ơn. Nhưng vừa nói xong cô liền cảm thấy hối hận, tại sao phải cùng một tên tội phạm cường gian nói câu cảm ơn?! Khi cô ngẩng đầu thì Trầm Nghiê Trần đã dắt xe vào trong, bóng dáng cũng dần biến mất.

“Này, cậu xem, cô gái kia thật đẹp!”

“Là tân binh! Cô ấy tóc ngắn kìa!”

“Cái gì, vóc dáng này sao?”

“Cô ấy tên gì ta? Lúc tập huấn, tôi sẽ mang nước cho cô ấy!”

“Trời, chờ người ta xoay người lại đi rồi nói sau!”

Mẽ Kiều nhướng mày. Trời sinh, thính lực của cô đặc biệt nhạy, giống như một cô Tiểu Miêu trong đêm. Cô nghiêng đầu, xoay người nhìn về phía bọn nam binh đang mặc quân trang. Bọn họ đang đứng ở ký túc xá đối diện ký túc xá của cô, cách cô khoảng hai mươi mét, ở giữa còn có một giá treo quần áo khổng lồ của đội nữ binh và hai hàng bệ rửa mặt của đội nam binh. Lúc này, bọn nam binh đang mở vòi nước, vừa giặt quần áo vừa bán tán về Mẽ Kiều, trong đó, có hai tên nam binh, gương mặt cũng không tồi.

“Thật xinh đẹp!”

Đại khái bọn họ đã lâu không có gặp qua mỹ nữ, nên khi nhìn thấy dung mạo của Mẽ Kiều, liền mở to mắt trừng lớn, thiếu chút nữa là rút cả ra ngoài, hơn nữa, Mẽ Kiều lại đang nhếch môi, ý cười quỷ mị càng khiến tâm bọn họ bấn loạn, không kịp phản ứng.

Bất quá, Mẽ Kiều rất biết hưởng thụ những ánh mắt như vậy, không khỏi có chút đắc chí.

“Nhìn đủ chưa?” Đột nhiên, Mẽ Kiều đổi sắc mặt, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt giận dữ quát.

“Ha ha, xin chào, cô là tân binh phải không? Cũng không có gì, bọn tôi chỉ là muốn kết bạn với cô thôi.”

Một nam binh đứng ra nói, tay vừa xoa xoa quân trang, vừa chân thành mỉm cười, nhìn sơ rất ngu dần.

Mẽ Kiều híp mắt, liếc nhìn một bên ngực anh ta, trên đó có ghi đội 20, Lý Hải Dương. Mẽ Kiều đảo tròn mắt đen huyền như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi nở cười quyến rũ, xong lập tức xoay người bỏ chạy, khiến vài tên nam binh sững sờ, hóa thạch.

Bỗng, cửa sổ lầu 2 của ký túc xá 21 mở ra. “Lý Hải Dương, tôi đồng ý kết bạn với anh, nhưng anh phải giúp tôi giặt quần áo nha!”

Bên kia, Lý Hải Dương vừa nghe liền ngẩn người, đổ mắt tía tai, trong khi các nam binh khác thì ồn ào, hướng Mẽ Kiều vẫy vẫy tay.

“Bạn gì đó ơi, tôi giúp cô giặt cho!”

“Tôi thích nhất là làm việc giúp người! Dem quần áo của cô lại đây, tôi giặt giùm cô!”

Mẽ Kiều nhìn cả đám nam binh đứng ở phía dưới tranh nhau giặt quần áo cho cô, liền cười đến run cả người.

“Thực hèn hạ! Chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Sau lưng thình lình vang lên một giọng nữ, Mẽ Kiều cau mày nghiêng đầu nhìn, liền thấy một cô gái, không biết từ khi nào đã xuất hiện trong phòng, trên người mặc thường phục, đang dọn dẹp lại giường tầng trên.

“Cô vừa mắng ai hèn hạ?” Mẽ Kiều lên giọng hỏi một câu.

Cô ta không đáp, khinh thường nhìn Mẽ Kiều, ánh mắt khiêu khích. Thực hiển nhiên, ánh mắt này cũng là câu trả lời dành cho Mẽ Kiều.

Chủ trương của Mẽ Kiều là người không đánh ta, ta sẽ không phạm người, người có thể khi dễ cô, trên đời không có mấy ai.

Phía sau cửa lại vang lên một giọng nữ khác, “Chị Phương Phương, hành lý của chị, em đã giúp chị mang lên. Ha ha, trước kia ở quân đội địa phương, chị là liên trưởng của em, hiện tại đến trường quân đội, chúng ta lại cùng một tổ, thực may mắn!”

“Ừa, cô cũng ở ký túc xá này à? Còn cùng phòng với chị Phương Phương nữa, ha ha, tôi tên Trang Nam, đây là lão đại của tôi, Thành Úc Phương.” Cô gái đến sau tự xưng là Trang Nam vui vẻ giới thiệu khi thấy Mẽ Kiều.

“Nam Nam, đừng qua lại với cô ta, cô ta không giống với chúng ta, coi chừng làm hư em.”

Lần này, Mễ Kiều không nhịn nữa, nhìn cặp mắt đang đặt trên đỉnh đầu của cô ta, liền biết trước đây cô ta làm liên trưởng, được mọi người tôn bốc, nên bây giờ đến đây vẫn còn đắm chìm trong vinh quang, không phân biệt rõ phương hướng.

“Cô lập tức xuống đây xin lỗi tôi ngay!”

“Ha ha, đều ở cùng một phòng, có gì từ từ nói.”

Trang Nam chủ động giảng hòa, nhưng Mễ Kiều căn bản không quan tâm, gặp Thành Úc Phương ở trên nhìn đều, cô càng không nhịn, hừ một tiếng, không thèm cởi giày, trực tiếp leo lên, nhào vào Thành Úc Phương đánh đắm loạn xạ.

Thành Úc Phương không ngờ Mễ Kiều sẽ leo lên, càng không ngờ cô sẽ động thủ. Theo quân kỷ, đánh nhau sẽ bị xử phạt. Trong lòng có vài phần kiêng kị nên Thành Úc Phương đã bị Mễ Kiều không sợ trời không sợ đất tập kích bất ngờ. Thành Úc Phương rất nhanh rơi vào thế hạ phong, bị Mễ Kiều ngồi trên mình vừa đánh vừa đá.

“Tôi đánh cái miệng thúi của cô! Đánh chết cô! Coi cô còn dám nói bậy không!”

Mễ Kiều vừa hét, vừa hung hăng nắm tóc Thành Úc Phương, sống chết không buông, khiến Thành Úc Phương khóc thét lên vì đau, hoàn toàn không còn dáng vẻ kiêu ngạo như vừa rồi.

“Cứu mạng! Đánh nhau!” Trang Nam bị một màn trước mắt dọa sợ, không dám đi lên ngăn cản, đành chạy ra hành lang kêu cứu.

Chỉ trong chốc lát, cửa phòng liền chật ních người đến xem náo nhiệt, nhưng không ai dám ra tay ngăn cản.

“Tránh ra!” Một giọng nam quen thuộc quát lớn, vẻ mặt đằng đằng sát khí, cau mày chạy vội lại đây.

9. Chương 9: Thằng Cáp!!!

Cảnh tượng trước mắt, nếu không phải Trầm Nghê Trần tận mắt nhìn thấy, anh tuyệt đối không thể tưởng tượng được Mễ Kiều lại mạnh mẽ như vậy!

Mễ Kiều quắc mắt nhìn trừng trừng Thành Úc Phương, tay này hung hăng giật tóc, tay kia thưởng một bạt tai vào mặt cô ta, miệng lải nhải nói: “Còn dám nữa không?! Đồ miệng thúi! Tôi đánh cho chết!”

Thành Úc Phương luôn luôn kiêu ngạo, ương ngạnh trước đây đã không còn, hiện tại chỉ biết kêu la thảm thiết, nhưng sống chết lại không chịu xin lỗi Mễ Kiều.

Trầm Nghê Trần híp mắt, tức giận quát, “Mễ Kiều! Dừng tay! Mau xuống đây cho tôi!”

Mễ Kiều sững sốt, dừng động tác, đôi mắt đỏ bừng tràn ngập lửa giận nhìn về phía Trầm Nghê Trần. Lần này, chính trị viên Vương Văn Yến chưa bao giờ thấy mặt cứng đến.

“Các cô làm trò gì vậy! Hôm nay vừa mới khai giảng đã đánh nhau trong phòng! Không biết đây là trái với quân kỷ sao?”

Trái với quân kỷ? Mễ Kiều trong lòng liền căng thẳng, như vậy sẽ trái với quân kỷ sao? Đây rốt cuộc là nơi chó má nào vậy! Nhìn lửa giận ẩn hiện trong mắt Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều bủn rủn, không thèm hiểu chiến, rời khỏi người Thành Úc Phương, leo xuống giường.

Ký túc xá đội 21, lầu 1, văn phòng chính trị viên.

Trầm Nghê Trần cùng Vương Văn Yến ngồi ở bàn công tác, đối diện là ba nữ tân binh, “Ngẩng đầu lên!”

“Nói đi, các cô vì sao đánh nhau, ai ra tay trước?”

Wang Wen Yen chú ý chuyển hết lên người nhân chứng thứ nhất, Trang Nam, khiến cô ấy chỉ biết cúi đầu, ấp úng: “Tôi đang chào hỏi cùng Mễ Kiều, thì chị Phương Phương kêu tôi dừng qua lại với cô ấy, nói cô ấy và chúng tôi không giống nhau, sẽ dạy hư tôi. Mễ Kiều yêu cầu chị Phương Phương xuống xin lỗi, chị Phương Phương không thèm để ý, Mễ Kiều liền vọt lên, dè chị Phương Phương xuống đánh.”

Vương Văn Yến vừa nghe vừa ghi tóc ký, “Thành Úc Phương, vì sao cô không cho Trang Nam qua lại với Mễ Kiều? Vì sao nói Mễ Kiều sẽ dạy hư Trang Nam?”

Thành Úc Phương xoa đầu, tóc sau ót cô bị Mễ Kiều giật xuống không ít, đến giờ vẫn còn đau, khiến tròng mắt cô mọng nước. “Tại tôi nhìn thấy cô ta quyến rũ bọn nam binh ở ký túc xá đối diện, khiến họ tranh nhau đòi giúp cô ta giặt quần áo, nên tôi mới nói cô ta hèn hạ, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, hạng người như vậy, Trang Nam không nên qua lại.”

Mễ Kiều giận dữ, tức muốn phun lửa, đốt chết Thành Úc Phương: “Chẳng lẽ cô mắng tôi, tôi còn phải cười nói cảm ơn cô sao?”

Vương Văn Yến quát một tiếng: “Đừng ầm ỹ! Mễ Kiều, tôi không hỏi cô thì cô đừng xen vào!”

Mễ Kiều không phục quay mặt đi, nhìn chằm chằm vào tường, không thèm quan tâm bọn họ.

Vương Văn Yến thở dài, đại khái hiểu được đầu đuôi sự tình, vì thế chậm rãi mở miệng: “Thành Úc Phương, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, trước đó, cô không hề quen biết Mễ Kiều, sao có thể kết luận phẩm chất của cô ấy? Hơn nữa, nếu hôm nay không phải tại cô nói không suy nghĩ, cô ấy sẽ đánh cô sao? Họa này là do cô tự tìm, tôi sẽ phạt cảnh cáo!”

Mễ Kiều vừa nghe, trong lòng nhất thời nở hoa, thì ra, nơi này vẫn còn người hiểu lí lẽ.

“Mễ Kiều, bạn cùng phòng mắng cô, thì nhất định trong ngôn hành cử chỉ của cô có vấn đề, như Thành Úc Phương đã nói, là do cô quyến rũ bọn nam binh tranh nhau giặt quần áo cho cô, chuyện như vậy là chuyện mà một cô gái đúng đắn, đáng hoàng sẽ làm sao? Hơn nữa đánh nhau là vi phạm quân kỷ nghiêm trọng, tôi nghe nói Trầm đội trưởng vừa đón cô trở về từ văn phòng đội duy trì trật tự, đúng không? Lần này, tôi phạt cô lưu ban một năm, lần sau còn tái phạm, cô cuốn đồ về nhà đi!”

Mễ Kiều vừa nghe, nổi điên muốn phát tác, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn. Dù sao, nếu thật sự quậy đến bị đuổi khỏi trường, ông ngoại sẽ bỏ qua cho cô sao?

“Khụ khụ, sự tình hôm nay, tôi cảm thấy chính trị viên phân tích rất có đạo lý, về phần xử phạt, tôi lại thấy hình như hơi nghiêm khắc.” Trầm Nghê Trần rót cuộc mở miệng nói chuyện.

Vương Văn Yến sững sốt, lần đầu tiên nhìn thấy Mễ Kiều, cô liền cảm thấy Mễ Kiều rất đẹp, sau này nhất định sẽ gây không ít chuyện thị phi. Hơn nữa, cá tính Mễ Kiều rất mạnh, rất khó thuần phục, ở lại đội chính là tai họa. Hiện tại, Mễ Kiều tự mình vi phạm quân kỷ, một lý do danh chính ngôn thuận để loại cô ấy như vậy, tại sao Trầm Nghê Trần lại giúp cô ấy cầu tình, cô thật nghĩ không ra.

“Đội trưởng, chính trị viên, Mễ Kiều nhất định phải khai trừ. Tác phong, nhân phẩm của cô ta đều có vấn đề, có lẽ cô ta đã sớm không phải là xử nữ! Tôi kiên quyết yêu cầu Mễ Kiều phải được kiểm tra sức khỏe!” Không hiểu tại sao, Thành Úc Phương bỗng thốt ra một câu, khiến ai cũng phải ngơ ngàng, sững sốt!

Mễ Kiều oán hận trừng mắt nhìn Thành Úc Phương! Cô hận bản thân xuống tay không đủ độc!

Trong lúc nhất thời, Vương Văn Yến cũng không biết phải nói gì. Dù Mễ Kiều không phải là xử nữ thì đã sao, quân kỷ đối với nữ binh cũng không có yêu cầu này. Thành Úc Phương không phải rất thái quá sao.

Trầm Nghê Trần sau khi nghe những lời kinh thiên động địa này, huyết thái dương liền giật mạnh. Anh cẩn thận quan sát sắc mặt Mễ Kiều, lòng không khỏi thương tiếc.

“Như vậy đi, trước đây Thành Úc Phương ở quân đội địa phương đã làm liên trưởng, nên có kinh nghiệm, cho cô ấy làm tổ trưởng tổ 39 chắc không có vấn đề gì.”

Thành Úc Phương kinh hỉ nhìn về phía Trầm Nghê Trần, vì đây là trường quân đội Tây Sơn, nên cho dù là một cán bộ nhỏ nhoi, đối với tương lai vẫn rất có lợi.

Trầm Nghê Trần nói tiếp: “Mễ Kiều rất khí phách, hôm nay lại quậy thành như vậy, tin chắc trong phòng không ai dám chọc giận cô ấy nữa, không bằng để cô ấy làm liên trưởng liên 2.”

Mễ Kiều nhú mày, vẻ mặt chán ghét, tràn đầy khó hiểu, trái ngược hoàn toàn với vẻ kinh hỉ của Thành Úc Phương.

“Liên trưởng? Mà liên trưởng với tổ trưởng, cái nào lớn hơn?”

Mễ Kiều hỏi một câu thật ngu, khiến ai cũng nghĩ cô đang giả vờ tự cao.

Trầm Nghê Trần nhìn Mễ Kiều, thấy vẻ mặt cô không giống như làm bộ liên đáp: “Tất nhiên là liên trưởng lớn hơn tổ trưởng rồi.”

Mặt không chút đổi sắc, Vương Văn Yến biết Trầm Nghê Trần từ nước ngoài trở về, cách xử lý vấn đề nhất định có khác với cô. Nhưng xử lý theo kiểu đã vi phạm mà còn được thăng cấp, thì quả thực là lần đầu tiên chứng kiến. Chu Chí Dũng từng cảnh báo cô, đối với Trầm Nghê Trần, cô phải nhường nhịn ba phần, không sau này sẽ ăn mệ. Cô vừa nghe đã hiểu.

“Nếu Trầm đội trưởng đã mở lời, tôi không ngại cho hai cô cơ hội để thử, nhưng phải nhớ kỹ, chuyện hôm nay không được tái phạm, nếu không, hôm nay tôi có thể thăng cấp cho hai cô, thì ngày mai cũng có thể lôi hai cô xuống, giao cho đội duy trì trật tự xử lý!”

Đối với sự nhường bộ của Vương Văn Yến, Trầm Nghê Trần thở dài nhẹ nhõm, hướng về phía Mễ Kiều nói: “Đến văn phòng của tôi lấy bản quân quy về chép 10 lần cho tôi!”

10. Chương 10

11. Chương 11: Anh Nhận Lâm Người?

Sáng sớm hôm sau, sau khi thực hiện một loạt động tác rườn rà, Mễ Kiều cùng cả đội quân trang nghiêm chỉnh, xếp hàng đứng trước cửa căn tin, hát vang khúc hát tinh trung đền nợ nước, rồi đi vào theo thứ tự, lấy phần ăn sáng đạm bạc.

Một chén cháo trắng, một cái bánh bao, một đĩa dưa muối, và nửa quả trứng gà luộc. Nói là cháo trắng, nhưng thực ra là một chén nước cháo thì đúng hơn. Về mặt ghét bỏ, Mễ Kiều nhìn chằm chằm vào cái bánh bao ngả vàng bốc mùi lạ, quyết định chỉ ăn dưa muối và trứng gà.

Mễ Kiều ăn liền một mạch hết bốn quả trứng gà. Nói cách khác, có bảy người bị Mễ Kiều trắng trợn cướp đoạt trứng gà. Đành chịu thôi, ai bảo Mễ Kiều thích nhất là ăn trứng làm chi? Thành Úc Phương ngồi một bên, giận mà không dám nói gì, đối với một nhân vật đặc biệt, gây chấn động toàn đội 21 như vậy, mọi người chỉ biết giả vờ như không thấy.

Tối hôm qua ôm chăn ngủ một đêm, coi như cũng yên giấc, sáng nay lại có bốn quả trứng gà lột bụng, Mễ Kiều liền có tinh thần.

Mễ Kiều ngồi tại chỗ, lắc đầu qua lại, nhìn quanh quất, một bên chờ cả đội ăn xong rồi tập hợp, một bên bắt tri bắt giác tìm kiếm bóng dáng Trầm Nghê Trần. Một đêm không thấy, cái người này đang ở đâu?

Đừng nói thì thôi, nhắc tới là bực mình, chỉ tại Trầm Nghê Trần hứa sau này sẽ bảo vệ cô, làm tối qua cô nằm mơ, trong mơ toàn là bóng hình cùng gương mặt đáng ghét của anh. Đúng ra cô phải có tâm trạng oán hận, phần nộ, ủy khuất nhưng tại sao chỉ trong vòng một đêm, lại vô tri vô giác biến thành tâm trạng chờ mong cùng tâm động. Suy nghĩ cẩn thận, cô quyết định tìm một cơ hội để nói với anh rằng cô nguyện ý cho anh làm bạn trai tạm thời của cô. Ha ha, thật ngốc, có trời mới biết, đây là một hiểu lầm đẹp để đến cỡ nào.

Nhưng mãi đến buổi chiều, tập huấn lại bắt đầu, Mễ Kiều cũng không gặp Trầm Nghê Trần. Tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, cô chạy tới văn phòng Vương Văn Yến, lấy lý do muốn nộp các bản chép phạt quân kỷ, danh chính ngôn thuận hỏi anh đang công tác ở đâu. Vương Văn Yến nói với cô rằng đội trưởng không cần phải tham gia tập huấn, chỉ cần mỗi ngày đến đây kiểm tra một lần là được, việc dẫn quân tập huấn này đều do lão binh lớp trên đảm nhiệm, người đó sẽ đăng ký hạng mục, tân binh các cô nếu hoàn thành tốt sẽ được hai điểm trong tổng số điểm của năm học.

Nhất thời, Mễ Kiều cảm thấy vắng vẻ.

Trong lúc Mễ Kiều đang ủ rũ thì Trầm Nghê Trần chợt xuất hiện ngay trước mặt cô, tay trong tay với một người con gái khác, vẻ mặt không hề giận.

“Cô xem, tư thế đứng của cô là vậy sao? Cánh tay phải dùng lực, ngón giữa phải đặt song song và kề sát mép lai quần, trong khi tay cô cứ đơng đưa, cô được học như vậy sao?”

Cô gái kia chớp chớp mắt, vẻ mặt háo sắc nhìn Trần Nghệ Trần, khiến Mễ Kiều tự nhiên thấy khó chịu. Cô nâng mắt nhìn về phía Trần Nghệ Trần, lại phát hiện, anh thật nổi bật dưới ánh mặt trời, thân hình cao to, làn da rám nắng khỏe mạnh, mắt hai mí, mũi dọc dừa, môi hồng. Nhớ đến sáng hôm qua, anh đã đề lên người cô, làm những chuyện không nên làm với cô, hô hấp liên dồn dập, tim đập liên hồi, thật mất mặt!

“Cầm!” Trần Nghệ Trần không biết từ chỗ nào lấy ra một tờ giấy, cầm tay cô gái kia, đặt tờ giấy vào giữa tay và chân của cô ta.

“Kẹp chặt, nếu để rớt thì hôm nay cô đứng thêm hai giờ.”

Mễ Kiều nhìn Trần Nghệ Trần nắm bàn tay nhỏ bé của cô gái ấy, lòng có chút ghen tị. Cô cố ý đơng đưa cánh tay khi anh đi ngang qua trước mặt cô, nhưng anh chỉ lại gần, nói nhỏ bên tai cô một câu: “Để tay ngay lại.”

Sau đó, anh trực tiếp bỏ đi thẳng mà không thèm nhìn cô lấy một cái.

Mễ Kiều cắn răng, không cam lòng.

“Cầm!” Giọng Trần Nghệ Trần lại vang lên sau lưng Mễ Kiều, cô biết, anh nhất định lại đang cầm tay nhỏ bé của những cô gái khác.

Từng đợt từng đợt ury khuấy theo đáy lòng trào dâng. Anh ta sao có thể như vậy, mới hôm qua còn hứa sẽ bảo vệ cô, vậy mà hôm nay cứ ăn đậu hủ của hết cô này rồi đến cô kia trước mặt cô. Một cô còn nghĩ cách nói với anh ta, cô chấp nhận anh ta làm bạn trai tạm thời của cô!

“Kẹp chặt, không được để rơi!” Lại một tiếng nữa vang lên, đáy mắt Mễ Kiều rớt cuộc cũng có một tầng sương mù. Càng nghĩ càng tức, thật sự rất khó chịu, dưới cái nắng gắt làm nhiệt độ nóng bức, Mễ Kiều đã phải đứng suốt hai giờ. Bỗng trước mặt cô tối sầm, nước mắt không ngừng rơi, ngay sau đó, thân thể cũng hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

Cảm giác thế giới này thật buồn, thời gian ngưng đọng, tựa mộng phi mộng, có một đôi tay rắn chắc, mạnh mẽ ôm cô vào lòng. Mễ Kiều cau mày, lại không thể mở mắt, lần này có vẻ cô sẽ hôn mê thật lâu.

“Mễ Kiều, Mễ Kiều?” Bên tai văng vẳng tiếng Trần Nghệ Trần gọi, Mễ Kiều theo bản năng nắm chặt tay anh, như thế nào cũng không buông. Hô hấp dần dần vững vàng, bên cạnh, cũng có người thở phào một cái. Chậm rãi mở to mắt, khuôn mặt tuần tú của Trần Nghệ Trần dần hiện rõ trong mắt cô.

“Tôi đồng ý.” Ý thức còn chưa rõ ràng, Mễ Kiều đã mở miệng nói một câu không đầu không đuôi.

Trần Nghệ Trần cau mày, đặt tay lên trán Mễ Kiều, lập tức hai hàng lông mày liền giãn ra.

“Vừa rồi, trong lúc tập huấn cô bị xỉu, nếu bây giờ không còn vấn đề gì, cô uống chút nước muối rồi về đội tập tiếp đi.”

Mễ Kiều sững sốt, quét mắt nhìn quanh một vòng, rốt cuộc biết đây là văn phòng của Trần Nghệ Trần. Mà anh lại đang đặt cô nằm trên sofa, một nơi ái muội nhất.

“Chuyện kia...” Mễ Kiều muốn nói lại thôi, ngồi dậy nhỏ giọng nói: “Hôm qua, anh đã hứa là sẽ bảo vệ tôi. Tôi nói tôi sẽ suy nghĩ, tôi..., giờ tôi đã suy nghĩ xong rồi, tôi đồng ý.”

Trần Nghệ Trần ngẩn người, tựa hồ không hiểu ý tứ trong lời nói của Mễ Kiều.

“Do chúng ta còn chưa có thực sự hiểu nhau, nên ta đồng ý để anh làm bạn trai tạm thời của tôi trước.”

Mễ Kiều nhìn vẻ mặt đơ như cây cơ của Trần Nghệ Trần, lòng càng bối rối, cô rõ ràng nói trắng ra, đâu có quanh co nói xa nói gần, tại sao phản ứng của anh ta lại như vậy. Cô có chút mất hứng.

Mễ Kiều đâu ngờ, một câu này của cô lại khiến Trần Nghệ Trần rất ngạc nhiên.

“Trầm Nghe Trần, anh đây là có ý gì! Chuyện anh làm với tôi còn chưa có giải thích rõ ràng, buổi chiều đã thổ lộ, hứa sẽ bảo vệ tôi. Hôm nay, trước mặt tôi, anh lại cầm tay những cô gái khác. Bây giờ, tôi nói tôi đồng ý, về mặt anh như vậy là sao! Anh ức hiếp người quá đáng!”

Giọng điệu hờn dỗi, bao hàm lên án cùng ủy khuất, từng câu từng chữ khắc sâu vào tâm trí Trầm Nghe Trần.

“Chuyện đó, Mễ Kiều, hình như cô đã hiểu lầm ý tôi. Hôm qua, tôi hứa bảo vệ cô, cũng không phải có ý muốn cô làm bạn gái tôi.”

Lời vừa nói ra, Mễ Kiều liền rơi vào trạng thái hóa thạch.

Trầm Nghe Trần về mặt chân thành, nghiêm giọng giải thích, “Thực xin lỗi, hôm qua, tôi đã nhìn lầm cô thành người khác mới hành động nông nổi như vậy. Tôi thực tâm xin lỗi cô.”

Giọng nam trung trịnh trọng xẹt qua tai Mễ Kiều, từng câu chữ đều là tiếng Trung, nhưng sao cô nghe lại tựa như lọt vào rừng sương mù. Về mặt không thể tin, Mễ Kiều gian nan mở miệng nói: “Ý anh là, anh cường bạo tôi, là do anh nhận lầm người sao?”

12. Chương 12: Mối Tình Đầu Của Anh

Nghe câu chẩn vấn của Mễ Kiều, ngực Trầm Nghe Trần liền cứng lại. Khuôn mặt thanh lệ lại đang bắt đầu đâm lẹ nhìn anh, như muốn nói, anh đã làm chuyện thực có lỗi với cô hết lần này đến lần khác.

Huyệt thái dương bỗng giật mạnh, đây là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời, Trầm Nghe Trần muốn trốn.

“Tôi còn có việc, nếu cô ổn rồi thì nhanh về đội đi!” Trầm Nghe Trần bỏ lại một câu, vội vã sải bước ra khỏi ký túc xá, chuẩn bị leo lên xe đạp, thì sau lưng truyền đến tiếng hét to như bị tâm thần của Mễ Kiều.

“Trầm Nghe Trần, anh là tên hỗn đản!”

Nhắm mắt lại, Trầm Nghe Trần nhớ đến Chung Lan, câu cuối cùng cô ấy nói với anh cũng là câu này.

Nước mắt vô thức rơi xuống, thanh âm tràn ngập lên án cùng ủy khuất, đó là lần đầu tiên của cô, anh thể nhưng chỉ một câu nhận lầm, liền phải sạch.

Mễ Kiều không về đội, cô mệt mỏi trở về ký túc xá, co mình trên chiếc giường nhỏ đơn độc. Cô không ăn không uống, rúc đầu vào trong chăn, chỉ chừa ra một khe hở, nhìn mông lung ngoài cửa sổ nghĩ, trời đã tối, cũng giống như cuộc đời cô vậy.

Trong lúc đó, tuy không biết gì, nhưng cũng có vài người bạn cùng phòng hảo tâm lấy đồ ăn của mình ra dỗ cô, đều bị cô lạnh lùng cự tuyệt. Biết tâm tình cô không tốt, sợ bị vạ lây, nên cuối cùng cũng không ai dám đến gần cô.

Sáng hôm sau, ở căn tin, có lẽ là rất đói bụng, Mễ Kiều đã một hơi ăn hết sáu quả trứng. Trên bàn ăn, mọi người hai mặt nhìn nhau, có hai nữ binh còn chủ động dâng trứng của mình cho cô.

“Liên trưởng, còn trứng của tôi đây.”

“Còn tôi nữa.”

Mễ Kiều xoa bụng, giọng điệu tràn ngập khinh thường. “Các cô là heo, cũng nghĩ tôi là heo sao?”

Hai nữ binh nịnh bợ về mặt hắc tuyến, há to miệng, suy nghĩ cẩn thận rồi thu nhanh tay về, im lặng cúi đầu gặm bánh bao.

Rốt cuộc, Trầm Nghe Trần cũng lộ diện trong thời gian nghỉ ngơi giữa trưa.

Mễ Kiều định gọi anh lại, nói cho anh biết cô đã suy nghĩ kỹ, sẽ thừa anh ra toà án quân sự. Bởi trong từ điển của cô, chịu nhục và hy sinh là hai từ thú vị nhất! Cô thà làm ngọc vỡ cũng quyết không thỏa hiệp, muốn cô chấp nhận số mệnh, kiếp sau cũng không có khả năng!

Ai ngờ Mễ Kiều còn chưa đi được bước nào, Trầm Nghe Trần đã vẫy vẫy tay về phía cô. Mễ Kiều cau mày, đem lời vừa định nói tạm gác lại trong lòng, bình tĩnh xem xét tình hình.

Trầm Nghệ Trần dẫn Mễ Kiều về văn phòng, đưa cho cô một hộp sữa. Mễ Kiều không khách khí, cầm ống hút, ừng ực ừng ực uống.

“Mễ Kiều, chuyện hôm qua là do tôi không giải thích rõ ràng, tôi hy vọng hôm nay có thể bổ sung.”

Về mặt trình trọng, Trầm Nghệ Trần lập tức lấy laptop, vào thư mục ảnh, mở hình của một cô gái tóc dài và lễ tốt nghiệp ra cho Mễ Kiều xem.

Mễ Kiều cả kinh, nhin không được hô to: “Là tôi?!”

Hình này, tám phần đã qua xử lý Photoshop?

Trầm Nghệ Trần vô vị cười. Bắt đầu giải thích.

“Cô ấy tên là Chung Lan. Là mối tình đầu thời học phổ thông của tôi. Ngoại hình khi lớn so với cô giống nhau như đúc. Cô xem, đây là ảnh tốt nghiệp, trong đó có cả tôi và cô ấy.”

Mễ Kiều thuận thế nhìn lên, quả thật trong ảnh có một cô gái rất giống cô, nhưng thoát nhìn thật ngốc, nụ cười cứng nhắc, không có chút sức sống nào.

Trầm Nghệ Trần chăm chú nhìn hình ảnh của Chung Lan, đáy mắt xuất hiện vô vàn quyền luyến cùng đau lòng.

“Năm ấy, sau khi chúng tôi thi tuyển vào trường đại học, tôi đã hứa sẽ dẫn cô ấy đi xem phim vào xuất 8 giờ tối, rồi đưa cô ấy về nhà. Tôi đã bảo cô ấy chờ tôi trong con hẻm nhỏ lúc bảy giờ rưỡi. Khi đó, chúng tôi đều còn nhỏ, sợ bị người lớn phát hiện, mà con hẻm nhỏ ấy lại là hẻm cụt, nên tương đối an toàn. Không ngờ, tôi lại có việc đột xuất, đã tới trễ.”

Nói tới đây, Trầm Nghệ Trần nhắm chặt mắt như ngăn dòng cảm xúc dâng trào, giọng nam trung ấm áp đã không còn, mà thay vào đó là giọng trầm khàn, run run.

“Khi tôi đến, cả đám còn đồ đang vây quanh Chung Lan, trong đó có một tên đề chặt lên người cô ấy, còn cô ấy thì khóc thét trong tuyệt vọng. Tôi liền xông lên đánh nhau với bọn chúng, nhưng bọn chúng người đông, tôi đánh không lại nên đã bị bọn chúng bắt, lôi đến bên người cô ấy, tận mắt chứng kiến lão đại của chúng làm bẩn cô ấy.”

Mễ Kiều vừa nghe, hai tay gắt gao nắm chặt, tức giận đến nhảy dựng. “Phi! Lũ cầm thú! Nếu để tôi gặp, tôi không đánh chết cũng đá chết bọn chúng! Đá không chết cũng phải cắn chết bọn chúng! Anh là tên vô dụng! Sao không chạy về kêu cứu? Biết bọn chúng người đông còn xông lên! Chết tiệt!”

Trầm Nghệ Trần đóng laptop lại, không chấp.

Mễ Kiều rất cuộc cũng tin, nguyên lai trên thế gian này, cũng sẽ có hai người không cùng huyết thống, lại giống nhau như hai giọt nước, nguyên lai Trầm Nghệ Trần quả thật là nhìn lầm người.

“Vậy sau đó, anh và Chung Lan thế nào?” Tuy biết hiện tại tâm tình Trầm Nghệ Trần không tốt, nhưng Mễ Kiều nhin không được hỏi một câu.

“Chung Lan nói cô ấy không xứng, muốn chia tay với tôi. Tôi không chịu, cô ấy liền mắng tôi là tên hỗn đản rồi bỏ đi. Tôi có đi tìm, nhưng tìm thế nào cũng không gặp. Thất vọng, tôi liền tham gia quân ngũ.”

Mễ Kiều bất ngờ xông đến, nắm chặt tay Trầm Nghệ Trần, hai mắt tỏa sáng. “Vậy còn đám cầm thú kia? Anh có trừng trị bọn chúng không?”

Nghe Mễ Kiều hỏi, đáy mắt Trầm Nghệ Trần chợt xẹt qua một tia sát khí rồi biến mất, bình thản gạt đầu.

Mễ Kiều dài ra một hơi, lòng vẫn có chút khó chịu, Chung Lan này, quả thực rất đáng thương.

“Đổi lại là tôi, nếu bọn cầm thú kia muốn cưỡng gian tôi, tôi nhất định để chúng biết cái gì gọi là không có trái cây ngon để ăn!”

Lúc học phổ thông, Mễ Kiều môn nào cũng không giỏi, chỉ riêng Taekwondo là luyện rất tốt. Nói không phải để khoe chứ từng có một lần, có ba tên còn đồ thấy cô mặc váy ngắn, đội tóc giả màu hồng, liền nghĩ

cô là công chúa được nuôi trong lồng kính, muốn lấy ba chọi một khinh bạc cô, lại bị cô đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Mẽ Kiều không ngờ những lời nói băng quơ, không suy nghĩ của cô lại có sức ảnh hưởng lớn đến Trầm Nghiê Trần, khiến anh có ý định muốn hủy diệt tất cả.

Nếu bọn cầm thú kia thật sự gặp cô, thật sự cưỡng gian cô, vậy Mẽ Kiều của anh sẽ?

Trong đầu Trầm Nghiê Trần nhanh chóng hồi tưởng lại thân thể trắng ngần, mềm mại không tỳ vết của Mẽ Kiều, hai tay liền xiết chặt, lớn tiếng quát, “Mẽ Kiều, không được nói lung tung!”

Mẽ Kiều thấy chết không sợ, hai tay chống nạnh, bày ra bộ dáng muốn đánh nhau, luôn luôn nói không suy nghĩ: “Nếu chúng dám cưỡng gian tôi, tôi liền, ngô...” Liền đem chúng đánh cho bõm đầu!

Lời còn chưa nói xong, Trầm Nghiê Trần đã cắt ngang bằng một nụ hôn, xiết chặt cô vào lòng như muốn giam cầm cô cả đời. Anh không muốn nghe cô nói những lời không nên nói, chỉ nghĩ đến thôi là anh đã không chịu được, toàn thân tràn ngập sát khí!

Giờ phút này, thời gian như ngừng lại. Nụ hôn này, như trời long đất lở.

Mãi đến khi Trầm Nghiê Trần từ từ buông Mẽ Kiều ra, thật sâu nhìn vào mắt cô, cô vẫn còn đang đứng hình, như không biết chuyện gì đang xảy ra, khiến anh xúc động mạnh.

“Xin anh nhớ kỹ, tôi là Mẽ Kiều.”

13. Chương 13: Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ

Trầm Nghiê Trần với con người đen sâu không thấy đáy, lại ẩn hiện một chút ấm áp cùng ý cười.

Cô là Mẽ Kiều, anh biết.

Vừa mới bắt đầu ôm cô, anh đã biết.

Thậm chí khi quyến luyến hôn cô say đắm, anh đã quên Chung Lan.

Được Trầm Nghiê Trần ôm vào lòng với tư thế quá mức ái muội, Mẽ Kiều lại không nghe anh nói gì nên thẹn quá thành giận, đưa hai tay vòng qua cổ anh mượn lực vươn người lên, hung hăng cắn lên má anh một cái, bá đạo nói: “Trầm Nghiê Trần, có lẽ trong lòng anh Chung Lan rất đặc biệt. Cô ấy vừa là mối tình đầu của anh, vừa là người khiến anh phải áy náy tự trách. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên của tôi đã cho anh, Chung Lan lại không có khả năng trở về, vậy anh có đồng ý làm mối tình đầu của tôi không?”

Tuy khuôn mặt giống nhau, nhưng Mẽ Kiều có cá tính mạnh mẽ, hiếu thắng, dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, khác hoàn toàn với cá tính dịu dàng, yếu đuối, thậm chí có chút hướng nội của Chung Lan.

Trầm Nghiê Trần nghi hoặc. Thật sự rất nghi hoặc.

Nếu Chung Lan là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, là niềm đau vĩnh viễn trong lòng anh, vậy còn Mẽ Kiều? Cô tựa như ánh mặt trời sáng chói mà ấm áp, len lỏi qua từng khe nhỏ, bá đạo phá tan bóng hình Chung Lan.

Cô nói, muốn anh làm bạn trai tạm thời của cô. Cô hỏi, anh có đồng ý làm mối tình đầu của cô không.

Có lẽ Trầm Nghiê Trần đã quá già so với cái tuổi mười tám mười chín, độ tuổi cặp kè, nhưng khi nhìn thấy sự nhiệt huyết cùng sức sống trong mắt Mẽ Kiều, anh lại không đành lòng được, tâm giống như bị lửa thiêu, nhanh chóng cháy lan ra đồng cỏ.

Cách đó không xa, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng còi hiệu lệnh báo hiệu thời gian giải lao đã hết, tập huấn lại bắt đầu.

Bên ngoài, trời đang nắng gắt, Trầm Nghiê Trần lo lắng liếc mắt nhìn Mẽ Kiều, “Muốn uống một chút nước muối hay ăn một chút gì không? Đừng để té xỉu giống hôm qua.”

Anh đang quan tâm cô sao? Trong khi lại dừng dừng với vấn đề của cô, nhưng không sao, cô tin cô nhất định có thể tóm được người đàn ông điển trai chất lượng cao này. Tâm của anh, cô muốn định rồi.

Chuyện đến cũng thực thần kỳ, chỉ ngắn ngủi có hai ngày, Mễ Kiều đã yêu phải người đàn ông đã cưỡng bạo mình. Cô không tin vào chuyện nhất kiến chung tình, nhưng cũng không khỏi cảm thán tình yêu thật kỳ diệu. Chỉ vì một ngày, mà họ có nhau cả đời.

“Tôi không khát cũng không đói, chỉ cần anh đừng sờ loạn tay người ta giống hôm qua, không chọc giận tôi là tốt rồi.”

Bằng không, cô sẽ ghen, sẽ bực mình, sẽ té xỉu.

Giọng điệu làm nũng dịu dàng truyền vào tai Trầm Nghiê Trần.

Thì ra hôm qua, cô là vì chuyện này mà té xỉu?

Trầm Nghiê Trần có chút á khẩu, nhưng vẻ mặt lại rất đắc ý, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi biết rồi. Về đội đi!”

Mễ Kiều gật đầu, tươi cười như hoa xoay người mở cửa rời đi. Bỗng Trầm Nghiê Trần gọi cô lại. Cô nghi hoặc nghiêng đầu nhìn anh, liền thấy anh cũng hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Vấn đề cô vừa hỏi, tôi sẽ suy nghĩ.”

Nhanh chóng xoay mặt đi, lòng nhảy nhót vui mừng, Mễ Kiều nhe răng trợn mắt cố gắng nhịn cười, nhìn chằm chằm ra cửa.

“Ừ!” Đáp một tiếng rồi cô đi như chạy, chạy thẳng một mạch ra sân, nụ cười luôn nở trên môi, cảm thấy màu nắng hôm nay thật đẹp, thật ấm áp.

Trầm Nghiê Trần lẳng lặng đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn bộ dạng vui vẻ của Mễ Kiều. Ngay lúc này đây, anh bỗng cảm thấy cô như ánh thái dương, chia sẻ sống sức của mình ọi sự vật trên thế giới.

Anh hiểu tâm anh đã sớm có đáp án. Nhưng anh lại không thể dễ dàng thốt ra lời vì anh đã qua rồi cái tuổi yêu đương bông bột. Anh đã 27 tuổi. Anh cần một mái ấm gia đình thật sự, cần một người vợ đảm đang, hiền thực.

Nét thanh xuân cùng sự cuồng nhiệt của Mễ Kiều dĩ nhiên đã cuốn hút anh, nhưng cô vẫn còn rất trẻ, anh không thể xác định vội vàng. Có lẽ, trong tương lai, sau khi cô trưởng thành, sẽ có nhiều cơ hội gặp gỡ nhiều người hơn, sẽ có nhiều lựa chọn hơn bây giờ? Trầm Nghiê Trần cũng là một người sâu sắc, hiểu lý lẽ. Vì vậy, anh phải suy nghĩ kỹ, để tìm một con đường quang minh chính đại có thể dứt tay cô, cùng cô hướng về tương lai.

Tục ngữ nói, nhân phùng việc vui tinh thần thích, quả không sai, biểu hiện hôm nay của Mễ Kiều đều vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Thậm chí, Vương Văn Yến còn mời cô lên thực hiện động tác làm mẫu cho toàn đội. Từ tư thế quân nhân, cách hành quân, đến động tác nghiêm nghị, Mễ Kiều đều dựa theo tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất cẩn thận thực hiện.

Cơm chiều qua đi, Trầm Nghiê Trần cùng Vương Văn Yến dẫn cả đội xếp hàng đi tắm. Từ lúc bước vào đến lúc đi ra không thể vượt quá 5 phút. Yêu cầu là toàn thân phải được tắm bằng xà phòng, kể cả tóc.

Ngẫu nhiên sẽ có vài tiếng hờn dỗi cùng oán giận vang lên, Vương Văn Yến nói, nếu ai còn oán giận sẽ giống đội nam binh, thời gian chỉ còn 3 phút. Trong khoảnh khắc, cả đám đông nghìn nghịt người trở nên yên tĩnh.

Một tiếng còi hiệu lệnh vang lên, cả đội nữ binh tựa như tranh báu vật, chen chúc xô đẩy mà vào. Trước đây, Mễ Kiều từng nghe ai đó nhắc qua, trong quân đội, để đạt tiêu chuẩn tắm, phương pháp chỉ có một, đó là mặc quần áo tắm, trực tiếp xả nước, dùng xà phòng, rồi lại xả nước, cả ba công đoạn đều bắt đầu từ đầu trước, cuối cùng là lau sạch rồi ra ngoài.

Vì số lượng vòi sen có hạn nên bốn đến năm người có thể dùng chung một cái. Khi Mễ Kiều đem bọt trên người rửa sạch, cũng là lúc tiếng còi dự bị vang lên ngoài cửa sổ, báo hiệu thời gian chỉ còn 1 phút.

Nhất thời, trong nhà tắm, tiếng oán than, tiếng kêu la thảm thiết bắt đầu nổi dậy, chấn động cả một vùng.

Mễ Kiều không nhìn, không quan tâm đến các cô ấy, trực tiếp cầm khăn xông ra ngoài, vừa chạy vừa lau bọt nước trên người. Cô chưa từng nghĩ mình phải là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ. Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng cô cũng không thể tụt lại phía sau, Trầm Nghê Trần là đội trưởng, không thể làm anh khó xử.

Khi Mễ Kiều toàn thân ướt sũng một mình vọt ra, cả Trầm Nghê Trần và Vương Văn Yến đều rất kinh ngạc. Hạng mục này, chỉ có lão binh mới quen dùng phương pháp tắm như vậy, Mễ Kiều cứ nhiên nghĩ ra.

Dù trời rất nóng, nhưng gió lại rất lớn, Trầm Nghê Trần nhìn Mễ Kiều ướt sũng toàn thân, bất giác lại nhớ đến hình ảnh cô yếu đuối té xỉu trước mặt anh.

14. Chương 14: Ôm

Mễ Kiều tựa như liễu yếu đào tơ, một thân quân trang ướt sũng tùy gió lay động, đẹp không thể tả.

Bỗng một trận cuồng phong xẹt qua, Trầm Nghê Trần nhanh chóng ôm Mễ Kiều vào lòng, quất mắt đậm mạc nói một câu.

“Những nữ binh không hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian qui định, phạt xếp hàng đứng nghiêm một giờ.”

Trong màn đêm yên tĩnh, ánh trăng lạnh bạc nhìn như vô tình lại hữu tình. Trầm Nghê Trần ôm toàn thân ướt sũng Mễ Kiều đi dọc theo những con đường hẹp, quanh co. Đây không phải là đường đi lúc ban đầu, nơi đây không có đèn đường chỉ có bóng đêm mờ mịt. Chợt cảm thấy bầu không khí cùng tư thế này rất mờ ám, tựa như hai người đang yêu đương vụng trộm.

Mễ Kiều không hỏi, dù anh dẫn cô đến nơi nào, cô cũng sẽ theo anh đến đó.

“Cô không phải không thích tuân thủ quân kỷ sao? Như thế nào lại biểu hiện tốt như vậy?”

Rất kỳ quái, thân là đội trưởng, đội viên của mình biểu hiện tốt, anh hẳn là phải cổ vũ, khen ngợi cô mới đúng. Vì sao khẩu khí của anh lại lạnh lùng, câu giận như vậy.

Mễ Kiều không nói. Trong lòng cô rất rõ ràng, từ khi bắt đầu quyết định yêu anh, đừng nói là tuân thủ quân kỷ, dù có bị hành đến chết, cô cũng có thể nhẫn. Vẫn là câu nói kia, anh là đội trưởng, cô là đội viên, cô không được để anh khó xử.

Mễ Kiều nào biết, trong lúc cô đang suy tưởng thì ngàn vạn quang hoa đều tụ tập trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khiến Trầm Nghê Trần vừa thấy liền rơi vào trạng thái như say như mộng. Anh bỗng ôm cô chặt hơn, di chuyển nhanh hơn về ký túc xá.

Một hơi lên thẳng lầu 3, Mễ Kiều đau lòng nhìn trán anh ướt đầm mồ hôi, tự trách bản thân gần đây ăn hơi nhiều.

“Thùng thùng thùng!”

Trầm Nghê Trần dùng chân đá cửa phòng, giây tiếp theo, người mở cửa cứ nhiên là Chu Chí Phong.

“Kiều Kiều?”

Trầm Nghê Trần không nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Chu Chí Phong, trực tiếp lách người đi vào.

“Chu Chí Dũng đâu?”

Có nằm mơ cũng không nghĩ tới Trầm Nghê Trần sẽ đưa cô đến nơi này! Mễ Kiều nhú chặt chân mày, lòng bắt đầu lo lắng. Anh giống trống khua chiêng ôm cô chạy tới đây, nếu Chu Chí Dũng quay lưng lại đâm thọt với ông ngoại cô, nói cô quan hệ nhặng nhít với đội trưởng mình thì biết làm thế nào bây giờ?!

Nhưng hiện tại, Mễ Kiều muốn rời đi cũng đã quá muộn, Chu Chí Phong đã thấy cô, hơn nữa sau khi Trầm Nghê Trần kêu to một tiếng, Chu Chí Dũng cũng đã ra tới.

“Lấy khăn tắm lại đây!” Trầm Nghê Trần vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm tràn ngập lo lắng.

Hai anh em Chu Chí Dũng sững sốt trong giây lát, rồi lập tức có phản ứng, chạy nhanh lấy khăn tắm.

Trầm Nghê Trần tiếp nhận, không quản bên cạnh có ai khác hay không, lấy khăn tắm phủ lên đầu Mễ Kiều, giúp cô lau khô tóc.

Lòng nóng như lửa đốt, Chu Chí Phong tận mắt nhìn người đàn ông khác chiếm tiện nghi của Mễ Kiều, nổi giận đùng đùng, vừa muốn tiến lên thì bị Chu Chí Dũng kéo lại, thấp giọng thì thầm. “Đây là cậu út của Mễ Kiều, là cậu ruột, đừng làm bậy.”

Lúc này, rõ ràng bốn người đều đang đứng trong phòng khách nhưng lại như ở hai thế giới khác nhau. Mễ Kiều cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng mặt hai anh em Chu gia. Đây gọi là có tật giật mình. Bỗng, Mễ Kiều cảm thấy toàn thân lạnh run, sắc mặt tái nhợt, không còn dáng vẻ thẹn thùng như vừa rồi.

Trầm Nghiê Trần cảm lấy bàn tay lạnh lẽo của Mễ Kiều, mảy hơi nhú lại. “Lấy một bộ đồ của vợ anh đến đây!”

Chu Chí Dũng ngăn ra, rồi lập tức xoay người trở về phòng. Chỉ một lát sau, anh ta đi ra. Trong phòng, vợ Chu Chí Dũng đang mang thai, ngồi ở đầu giường đọc [Hôn sắc nhộn nhạo], đây là quyển sách mới ra lò của thư viện Tiêu Tương. Vì cô ấy sợ tia phóng xạ máy tính sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi, lại không thể không đọc sách, nên đã kêu Chu Chí Dũng in ra đóng thành sách, để có thể cầm trên tay đọc mỗi ngày.

Cầm trên tay quần áo của vợ yêu, Chu Chí Dũng không đi ra phòng khách, mà đứng trước cửa phòng Chu Chí Phong gọi Trầm Nghiê Trần. “Quần áo đây, cậu đưa Kiều Kiều thay đi.”

“Nghe.” Mễ Kiều ôm khăn tắm lên tiếng, vừa định bước xuống sô pha, thân thể đã bị Trầm Nghiê Trần ôm, đi thẳng về phía cửa đang đóng.

Mễ Kiều nằm gọn trong lòng Trầm Nghiê Trần, xấu hổ vươn tay nhận quần áo, chợt nghe đỉnh đầu vang lên giọng nam trung bá đạo. “Gọi vợ anh nấu một ít canh gừng giùm tôi!”

Mễ Kiều nhất thời hắc tuyến, có cảm giác nói không nên lời, Trầm Nghiê Trần này, rõ ràng chỉ là một đội trưởng mà dám lên giọng sai bảo Chu Chí Dũng, còn gan hơn cả cô?

“Được.” Chu Chí Dũng vừa mới lên tiếng, Trầm Nghiê Trần đã “Ba!” một tiếng, trực tiếp đóng cửa lại.

Hai anh em Chu gia bất ngờ há hốc mồm! Mễ Kiều thay quần áo, Trầm Nghiê Trần đi theo làm gì?!

“Anh! Như vậy coi được sao!” Chu Chí Phong nhảy dựng lên, không cam lòng nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ.

Thái dương Chu Chí Dũng giật mạnh một cái, trong mắt cũng có chút nghi hoặc, nhưng miệng lại an ủi Chu Chí Phong. “Yên tâm đi, anh ta là cậu út của Mễ Kiều, tự nhiên sẽ có chừng mực.”

Nói xong, thấy em trai vẫn nhìn chằm chằm vào cánh cửa, Chu Chí Dũng lập tức phân phó: “Đi! Giúp Kiều Kiều nấu canh gừng đi!”

Phái em trai đi làm việc xong, Chu Chí Dũng liền cau mày, có chút lo lắng ghé đầu vào cửa, lắng tai nghe động tĩnh bên trong. Anh thề, đây là lần đầu tiên anh làm chuyện mất tư cách như vậy.

Trong phòng.

Trầm Nghiê Trần trút hết quần áo của Mễ Kiều, khiến da thịt non mịn của cô hiện ra trước mắt anh. Cô không giãy dụa, lẳng lặng ngồi yên tùy anh muốn làm gì thì làm, dù sao thân và tâm đều đã trao anh, còn có gì có thể mất mà lo.

Từ xương quai xanh tới thắt lưng, chỗ nào cũng có dấu hôn ngân xanh tím rất rõ ràng. Đây là chứng cứ anh đã chiếm đoạt cô vào ngày đầu tiên khai giảng! Chợt, Trầm Nghiê Trần nghĩ, cô không chịu cởi quần áo để tắm có phải là vì những dấu hôn ngân này?

Lòng tràn đầy áy náy, Trầm Nghiê Trần không nói lời nào, nhẹ nhàng lau những bọt nước trên người cô, sau đó cẩn thận giúp cô mặc quần áo vào.

“Tốt lắm.” Thản nhiên nói một câu, Trầm Nghiê Trần đứng dậy đi ra mở cửa.

Từ lúc vào phòng đến khi đi ra, tổng cộng là 2 phút. Nhân cách của Trầm Nghiê Trần, Chu Chí Dũng vẫn là có thể tin. Chu Chí Dũng liếc mắt nhìn bao quát cả phòng, thực bình thường, không có dấu hiệu xáo trộn, càng yên tâm mà cười.

“Không được nói với ba tôi!” Khi đi ngang qua Chu Chí Dũng, Trần Nghệ Trần bỗng đưa bạc môi đến bên tai anh ta dặn một câu, rồi lập tức đi vào phòng bếp.

Mẽ Kiều đi ra sau, trong tay cầm quần áo ướt, quăng vào máy giặt trong toilet. Lúc đi ngang qua Chu Chí Dũng, cô cũng nhỏ giọng ra lệnh: “Không được nói với ông ngoại tôi!”

Chu Chí Dũng sững người, hiện tại không chỉ có huyết thái dương, ngay cả mí mắt anh cũng nhảy dựng lên. Hai người này, một người là thái tử gia uy quyền, một người là tiểu quận chúa hoang dã, ai cũng không thể đắc tội. Cũng may, yêu cầu của bọn họ, là một.

15. Chương 15: Anh Có Điều Kiện

Trần Nghệ Trần ở phòng bếp nhìn thoáng qua bóng lưng Chu Chí Phong đang nấu canh gừng, nhíu mày, không nói hai lời liền kêu Chu Chí Phong ra ngoài, tự mình cuộn tay áo lên, cầm dao, bắt đầu thái gừng.

Trong phòng khách, Mẽ Kiều ngồi ngay ngắn trên sofa chờ, sắc mặt nhu hòa, dịu dàng nhìn chăm chú vào Trần Nghệ Trần đang bận rộn trong bếp. Ở anh có cái gì đó khiến cô có cảm giác ấm áp, yên bình không nói nên lời.

Ngồi yên đã lâu, không khí có chút quỷ dị.

Hai anh em Chu gia một trái một phải ngồi bên cạnh Mẽ Kiều, dường như muốn hỏi điều gì lại không biết nên mở miệng thế nào. Nhìn dáng vẻ thất thường của Mẽ Kiều, bọn họ có chút lo lắng.

Ánh mắt này, rõ ràng là ánh mắt của một thiếu nữ đang hoài xuân ngắm nhìn người đàn ông của mình!

“Khụ khụ.” Chu Chí Dũng giả vờ ho hai tiếng, cẩn thận thăm dò.

“Kiều Kiều, đừng nhìn nữa, tưởng bối quan tâm văn bối là chuyện thường tình nên làm. Chúng ta xem tivi đi.”

Mẽ Kiều ôn nhu cười, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Trần Nghệ Trần, thản nhiên đáp: “Dạ.”

Chu Chí Dũng nghe vậy, nghĩ Mẽ Kiều đã hiểu được ý tứ trong lời nói của mình, vội đứng dậy mở tivi. Chu Chí Phong cũng nín nộ, đem điều khiển từ xa đưa tới tay Mẽ Kiều.

Nhưng Mẽ Kiều dường như không thấy, cũng không đưa tay ra tiếp, mà bất ngờ đứng lên, bày ra khuôn mặt tươi cười như hoa.

Hành động này khiến tâm Chu Chí Phong thật đau. Anh vì cô mới đến cái nơi quái quỷ này, phải biết rằng, cường độ tập huấn của nam binh so với nữ binh nhiều hơn, gian nan hơn, thống khổ hơn rất nhiều. Anh nhìn theo ánh mắt của Mẽ Kiều, thấy Trần Nghệ Trần đang bưng chén canh gừng đi ra, lòng nhất thời sáng tỏ, cô đứng dậy là để nghênh đón Trần Nghệ Trần.

Chu Chí Phong rầu rĩ nhìn Mẽ Kiều đã muốn không phải là Mẽ Kiều của ngày xưa, lòng đau chua xót. Nếu cô cũng có thể hướng về anh ôn nhu tươi cười như vậy, muốn anh làm gì anh đều nguyện ý!

Oán hận nhìn thoáng qua anh trai mình, Chu Chí Phong như thầm nói: “Anh xem, thế này mà là cậu cháu sao?”

Nhớ tới vừa rồi, lúc Mẽ Kiều thay quần áo, Trần Nghệ Trần cũng đi theo vào, Chu Chí Phong càng nghĩ càng tức nhưng lại không thể làm gì, vì anh biết Mẽ Kiều là người chịu mềm không chịu cứng, muốn đoạt được tâm của cô, anh nhất định phải theo sát cô. Nghĩ là làm, Chu Chí Phong đứng dậy trở về phòng, tay cầm một cặp vé xem phim trở ra.

Vừa gom hết can đảm, định tiến lên mời Mẽ Kiều đi xem phim, liền bị hình ảnh Trần Nghệ Trần một tay cầm chén, một tay cầm muỗng, thật cẩn thận dứt Mẽ Kiều uống canh làm đứng hình. Mà Mẽ Kiều dĩ nhiên lại có vẻ rất hưởng thụ, không hề cự tuyệt, cứ uống từng ngụm từng ngụm một.

“Kiều Kiều!” Không thể nhịn được nữa, Chu Chí Phong đi nhanh về phía Mẽ Kiều, đưa cặp vé xem phim ra lấy lòng cô.

“Kiều Kiều, tôi mới mua được một cặp vé xem phim, là vé vip, có thể xem trong hai tháng, ở quảng trường Kim Ưng, chờ hết đợt tập huấn tháng này...”

Hai ta cùng đi xem?

Chu Chí Phong còn chưa nói xong, Trầm Nghiê Trần đã không hài lòng, quét mắt liếc anh ta một cái, lời nói sắc bén trực tiếp cắt đứt lời anh ta.

“Mẽ Kiều hiện tại là liên trưởng, công tác rất nhiều, dù tháng này có hết đợt tập huấn nhưng có lấy được phép hay không còn chưa biết. Dựa theo quân kỷ, mỗi tháng một kỳ túc xá chỉ có hai phép. Không có ngoại lệ”

Nhìn Trầm Nghiê Trần ngăn cản Chu Chí Phong hẹn hò với mình, Mẽ Kiều nhếch môi cười. Cô là người thông minh, tự nhiên biết đây là do Trầm Nghiê Trần đang ghen.

“Anh giữ vé lại trước đi, chừng nào tôi xin được phép sẽ điện thoại cho anh.”

Chu Chí Phong nghe vậy, lập tức vui ra mặt, liên tục gật đầu.

Nháy mắt, khí thế cường đại phát ra từ Trầm Nghiê Trần làm bầu không khí trong phòng càng trở nên nặng nề, áp lực. Sắc mặt anh cực kỳ không tốt, ánh mắt sắc bén cũng lạnh như băng.

“Không cần, hết đợt tập huấn, tôi sẽ xếp lịch công tác cho cô. Cô cứ đi theo tôi là được.”

Chu Chí Phong lập tức bất mãn nhìn về phía Chu Chí Dũng, trong khi Chu Chí Dũng thì hơi cúi thấp đầu, có chút dăm chiêu.

Áp lực nặng nề, ai cũng không nói lời nào.

Đợi Mẽ Kiều uống xong canh gừng, Trầm Nghiê Trần đạm mạc nhìn lướt qua Chu Chí Dũng nói: “Cám ơn.” Nói xong, anh liền nắm tay Mẽ Kiều chuẩn bị nghênh ngang mà đi.

“Chờ một chút, cậu út!” Chu Chí Phong bỗng nhiên hướng về phía Trầm Nghiê Trần gọi một tiếng. Trầm Nghiê Trần nhíu chặt đôi mày, hơi nghiêng mặt nhìn Chu Chí Phong từ đầu đến chân.

“Không cần gọi vậy.” Nói xong, Trầm Nghiê Trần liền lời kéo Mẽ Kiều rời đi.

Chu Chí Dũng vẫn lẳng lặng quan sát. Đối với hành động hôm nay của Trầm Nghiê Trần, anh chưa bao giờ nghĩ Trầm Nghiê Trần sẽ ‘loạn luân’ cùng Mẽ Kiều.

Tuy Trầm Nghiê Trần được sinh ra khi mẹ Mẽ Kiều là Trầm Thanh Thu đã hơn mười tuổi, sau đó Trầm Thanh Thu lại được gả cho cán bộ cao cấp ở tỉnh khác, ít khi về nhà. Đến lúc Mẽ Kiều vào thành phố J học trung học thì Trầm Nghiê Trần đã xuất ngoại. Bọn họ hình như chưa từng gặp mặt. Nhưng dù sao cũng là người một nhà, Trầm Nghiê Trần đã trở về, Trầm Thanh Thu không có khả năng không bảo em trai chiếu cố con gái mình. Do đó, đây có thể là lý do Trầm Nghiê Trần lại săn sóc đặc biệt Mẽ Kiều như vậy.

Về chuyện Chu Chí Phong, đối với Chu Chí Dũng, đó hẳn là do Trầm Nghiê Trần không thích Chu Chí Phong làm cháu rể của mình.

“Phong này, về sau, thái độ cậu đối với Trầm Nghiê Trần phải tốt hơn một chút. Cậu không lẽ phép như vậy, tự nhiên người ta sẽ không thích cậu. Không nghe lúc cậu gọi người ta là cậu út sao, người ta bảo cậu không cần gọi vậy đấy?”

Về mặt cực thối, Chu Chí Phong không thêm nghe, quay đầu trở về phòng.

Gió đêm lạnh lạnh, từng phiến lá ngô đồng rụng đưa phát ra những âm thanh sào sạt, hết sức dọa người. Bóng đêm càng ngày càng dày đặc, Trầm Nghiê Trần một thân quân trang, lôi kéo một thân thường phục Mẽ Kiều đi khắp các con hẻm quanh co, đôi bên đều có tâm sự nên không ai nói với ai điều gì.

Suốt dọc đường, Mẽ Kiều cười cười vui vẻ, còn Trầm Nghiê Trần về mặt cực kỳ hắc ám, ngay cả tay cũng lạnh vài phần.

Đi được một lúc, Trầm Nghiê Trần chợt lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

“Tên Chu Chí Phong kia, có phải là tên nhóc lần trước đã đưa cô về đội?”

Mễ Kiều im lặng, nhớ lại buổi tối hôm đó cũng đã chín giờ hơn, sắc trời tối như vậy mà anh lại nhận ra được?

“Dạ, là anh ta.”

Trầm Nghê Trần lôi kéo tay Mễ Kiều đi nhanh hơn, hít sâu một hơi, rồi lại lập tức thở phào một cái.

“Mễ Kiều, vấn đề kia của em, hiện tại anh có thể trả lời, nhưng anh có điều kiện...”

16. Chương 16: Lấy Kết Hôn Làm Điều Kiện Tiên Quyết

Từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Mễ Kiều khẩn trương nhìn Trầm Nghê Trần, đôi mắt màu hắc mã nâu vừa chân thành vừa sáng chói của anh như những vì sao trên trời, chợt lóe chợt lóe.

“Anh nói đi.” Mễ Kiều thâm tình ngược mắt nhìn lên, tâm đã sớm dậy sóng.

Trầm Nghê Trần cũng biết thời gian của anh ở đây không lâu, chừng vài tháng nữa là anh sẽ rời khỏi trường Tây Sơn, trở về quân đội thành phố J để tiếp nhận chức vụ quan trọng. Mễ Kiều cho đến bây giờ cũng không biết thân phận thực sự của anh, nếu bọn họ đến với nhau, liệu cô có thể tiếp nhận hay không? Hay sẽ bị áp lực?

Dù sao, cô vẫn còn rất trẻ mà anh lại là đội trưởng của cô, nên những lời dè pha khẳng định là không tránh được. Hơn nữa trong trường lại có rất nhiều nam binh ân cần theo đuổi cô như vậy, đối với tương lai của bọn họ, anh trần ngập lo lắng.

“Mễ Kiều, anh hy vọng mình có thể lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để tiến tới, chứ không phải là quan hệ nam nữ bình thường. Ở tuổi này, anh không muốn phải thất bại trong tình yêu một lần nữa. Do đó, điều kiện của anh chính là một khi đã yêu thì sẽ không được từ bỏ dù có bất kỳ lý do gì. Thế giới này rất rộng lớn, mỗi một nơi đều có vô vàn cám dỗ cùng áp lực, mặc kệ ngày mai có xảy ra chuyện gì, anh chỉ hy vọng trong mắt mình chỉ có lẫn nhau, duy nhất, không thay đổi.”

Đêm rất tĩnh lặng.

Đáy mắt Mễ Kiều dần có một tầng sương mù mờ lung. Cô bất ngờ lôi kéo hai tay Trầm Nghê Trần, nhào vào lòng anh.

“Trầm Nghê Trần, em chưa từng yêu, cũng không biết mùi vị của tình yêu là gì, chính anh đã đến trên chóc em trước. Cả đời Mễ Kiều này đã nhận định anh rồi, nếu mai này tình cảm hai ta không còn, em nhất định chịu không nổi.”

Lời nói ngây thơ vừa chân thật vừa mộc mạc của Mễ Kiều khiến lòng Trầm Nghê Trần thật sâu rung động.

“Quyền lựa chọn là của em, anh vĩnh viễn sẽ không chủ động buông tay trước.”

Tuy bên tai vang lên lời thề son sắt của người đàn ông mình yêu nhưng Mễ Kiều vẫn thấy chưa đủ. Cô từ từ nhắm mắt lại, áp sát đầu vào ngực anh cọ qua lại như chú cún con đang làm nũng.

“Trầm Nghê Trần, anh phải nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay. Nếu sau này anh dám buông tay em trước, em sẽ rời xa anh, rời xa thế giới của anh, đến một nơi không có anh khiến anh cả đời cũng không tìm được em, cô độc đến chết.”

Trầm Nghê Trần bật cười, thầm than trước ý nghĩ quá mức trẻ con của Mễ Kiều.

Bọn họ cứ như vậy ôm nhau không nói thêm lời nào, im lặng dùng tâm để cảm nhận tình yêu của đối phương. Con đường hẹp quanh co giờ giống như một dòng sông yên tĩnh, uốn lượn qua những tán cây thành người làm chứng cho tình yêu của bọn họ.

Vài ngày sau, biểu hiện của Mễ Kiều vẫn rất tốt, không vi phạm bất kỳ quân quy quân kỷ nào. Cô còn chủ động gánh vác, chia sẻ công tác đội với đội trưởng và chính trị viên, trở thành trợ thủ đắc lực không thể thiếu của bọn họ.

Thường thường, Mễ Kiều sẽ tranh thủ giờ nghỉ buổi trưa hoặc giờ tắt đèn buổi tối vụng trộm đến văn phòng của Trầm Nghê Trần, đóng cửa lại cùng anh chơi trò ôm ấp, khoá môi. Cũng có khi bọn họ không làm gì cả, anh chỉ cần mua một ít đồ ăn cho cô rồi ngồi nhìn cô ăn, ân cần lau khoé miệng cho cô là đủ rồi.

Cứ như vậy, thoáng một cái đã qua nửa tháng, trong đội bắt đầu có những lời đồn nhảm về Mễ Kiều và Trầm Nghê Trần.

Từ ngày Trầm Nghê Trần ở trước mặt Vương Văn Yên ôm Mễ Kiều đi, cô ta đã bắt đầu quan sát bọn họ. Từ ánh mắt Mễ Kiều khi nhìn Trầm Nghê Trần luôn tràn ngập yêu thương cùng hạnh phúc đến khoé môi Trầm Nghê Trần không tự giác cong lên mỗi khi nhìn về phía Mễ Kiều đều khiến cô ta để ý. Trái lo phải nghĩ, cô ta quyết định đến văn phòng bộ trưởng báo cáo.

Lúc này, Chu Chí Dũng đang ngồi ở bàn công tác, một bên cầm bút phê duyệt văn kiện, một bên nghe Vương Văn Yên kể nhải chuyện Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều có hành vi mờ ám.

Sau một lúc lâu, Chu Chí Dũng cũng có chút đau đầu trong khi Vương Văn Yên cứ tự cho là đúng kể nhải không ngừng, dường như không có ý định kết thúc.

“Nói xong chưa?” Không nhịn được nữa, Chu Chí Dũng thỉnh thoảng hỏi một câu, đánh gãy lời Vương Văn Yên.

Wương Văn Yên sững sốt, kinh ngạc nói: “Vâng, nói tóm lại đã có lời đồn đãi về mối quan hệ giữa Trầm đội trưởng và nữ binh Mễ Kiều, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến toàn đội.”

Chu Chí Dũng buông bút, cau mày nhìn Vương Văn Yên.

“Nhảm nhí!” Anh bỗng nhiên đập bàn một cái rồi đứng lên, sắc mặt cực kỳ phẫn nộ.

“Là ai bịa đặt sinh sự?! Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều là người mà các cô có thể tùy tiện phỏng đoán sao?”

Wương Văn Yên nghe Chu Chí Dũng tức giận quát nhưng vẫn không hiểu hết được ý tứ trong lời nói của anh. Cô ta biết Trầm Nghê Trần là con trai của hiệu trưởng nhưng còn Mễ Kiều? Chẳng lẽ cũng có thân phận đặc biệt?

Chu Chí Dũng quay mặt sang chỗ khác, không kiên nhẫn nói: “Trầm đội trưởng là cậu út của Mễ Kiều, là cậu ruột! Mẹ Mễ Kiều, Trầm Thanh Thu, chính là con gái lớn của hiệu trưởng!”

Lời vừa nói ra, Vương Văn Yên toàn thân chấn động, trợn mắt há mồm hồi tưởng lại chuyện trước đây, chính cô ta đã muốn phạt Mễ Kiều lưu ban một năm, không khỏi sợ đến đổ mồ hôi hột.

“Chuyện này, chuyện này...” Vương Văn Yên không nói nên lời: “Tôi không biết, ở trong đội, tôi, tôi còn...”

Cô ta muốn nói ở trong đội, cô ta từng muốn ngáng chân, xử phạt Mễ Kiều vì thấy Mễ Kiều không vừa mắt. Nay nguyên lai sự tình là như vậy, cô ta phải làm sao bây giờ?

“Tôi cảnh cáo cô, đồng chí Vương Văn Yên, Mễ Kiều không chỉ là cháu ngoại của hiệu trưởng mà còn là con gái của phó chủ tịch thành phố F. Vì cá tính quá mạnh mẽ, không có biện pháp quản giáo nên cô ấy mới bị gia đình đưa đến đây. Do đó, cô ấy không có khả năng làm quân nhân cả đời! Cô an phận một chút cho tôi, kéo cái miệng hại cái thân! Về áp chế lời đồn nhảm trong đội mình đi! Nếu những lời này còn được lan truyền, cái ghế chính trị viên của cô cũng đừng ngồi nữa!”

Wương Văn Yên triệt để bị dọa đến choáng váng, bất quá ngẫm lại cũng đúng, hiệu trưởng chính là quân trưởng quân đội thành phố J, toàn bộ quân quyền ở thành phố J đều nằm trong tay ông, con gái của ông làm sao có thể gả ột người vô danh?

“Tôi đã biết.”

Wương Văn Yên nói xong, Chu Chí Dũng cũng không kiên nhẫn tiếp chuyện cô ta nữa nên hướng cô ta phát phát tay. Hiểu ý, cô ta đi ba bước thành hai bước như chạy ra ngoài.

17. Chương 17: Muốn Biết Tự Mình Nhìn!

Giữa trưa hôm nay, bạn cùng phòng vừa mới nằm xuống nghỉ trưa, Mễ Kiều liền theo thói quen bưng chậu rửa mặt chuẩn bị đi rửa mặt, tẩy sạch mùi mồ hôi trên người rồi nhanh chóng đi tìm Trầm Nghiê Trần của cô, nhưng cô vừa đi tới cửa, điện thoại công cộng trên tường liền vang lên.

Mễ Kiều tùy tay nhấc máy, “Alo, tổ 39 đây, muốn tìm ai vậy?”

Ngay lập tức, đầu dây bên kia vang lên giọng Chu Chí Phong, “Kiều Kiều! Tôi đang đứng dưới ký túc xá của cô! Nhanh nhanh xuống đây, tôi có cái này cho cô!”

Mễ Kiều nhướn mày gác máy điện thoại, cất chậu rửa mặt xuống dưới gầm giường rồi lê dép xuống lầu.

Hiện tại đang là giữa trưa, mặt trời chói chang, nắng gắt chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, cái người này không ngồi ngốc trong đội của mình đi, chạy đến đây làm gì không biết? Huống hồ, Mễ Kiều biết Chu Chí Phong thuộc đội 13, cách đội 21 tới 8 phút đi bộ.

Cầu thang vừa đi được một nửa, Mễ Kiều liền nhìn thấy Chu Chí Phong đang đứng ở cửa sau ký túc xá, vẻ mặt chờ mong kiểng chân ngóng, trong tay còn cầm vật gì đó.

“Cái gì vậy?” Mễ Kiều không đợi Chu Chí Phong mở miệng đã đặt nghi vấn trước.

“Hắc hắc, đây là di động sử dụng năng lượng mặt trời, bên trong đã có sim, dùng cẩn thận một chút.” Chu Chí Phong mắt liếc láo liên giống như kẻ trộm, sau khi khẳng định không có ai nhìn thấy mới nhét di động được bọc trong miếng vải đen vào tay Mễ Kiều.

Mễ Kiều tuy tiếp nhận nhưng lòng không yên, chỉ cảm thấy đây giống như một củ khoai lang nóng phỏng tay.

“Này anh trai, sử dụng di động trong lúc tập huấn là vi phạm nội quy trường đấy.”

Chu Chí Phong ngây ngô cười, “Kiều Kiều, tôi chẳng qua là muốn trao đổi tin nhắn khi nhớ cô mà thôi.”

Trước đó hai ngày, chuyện Mễ Kiều bị nam binh đội 20 chú ý, hơn nữa còn giành giật quần áo cho cô nhanh chóng lan truyền khắp các đội nam binh khác. Giờ mọi người đều biết ở đội 21 có một nữ tân binh thuộc loại siêu cấp mỹ nữ, Chu Chí Phong nghe thế liền cảm thấy trong lòng ê ẩm.

Mễ Kiều nhú mày nghe Chu Chí Phong đáng thương hề hề nói lại không đành lòng cự tuyệt. Trong đầu cô bỗng xuất hiện ý nghĩ nếu mỗi ngày có thể cùng Trầm Nghiê Trần nhắn tin hâm nóng tình yêu thì thật tốt, đắn đo suy nghĩ một lúc, cô cũng quyết định nhận.

“Lần trước anh cho tôi một ngàn đồng, giờ lại cho di động, chờ khi tập huấn kết thúc, tôi nhất định sẽ hoàn tiền lại cho anh. Hiện tại đã là giữa trưa, nắng nóng muốn chết, anh trở về nhanh đi!”

Chu Chí Phong nhếch môi cười, “Tôi còn sợ nắng nóng sao, ha ha, thôi tôi về trước, cô cũng nhanh đi nghỉ trưa đi, buổi chiều còn phải tập huấn nữa.”

Nói xong, Chu Chí Phong xoay người bước đi.

Nhìn áo lót ướt đầm mồ hôi cùng dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Chu Chí Phong, nói thật, Mễ Kiều không cảm động là giả. Nhưng tâm đã sớm là của người khác rồi, trừ bỏ quan hệ bằng hữu, cô không thể cho anh ta cái gì. Ban đầu, cô cũng đã định nói rõ ràng nhưng khi nhìn thấy tấm chân tình thấm thiết của anh ta, lời cự tuyệt cô biết phải nói thế nào đây?

“Người đã đi xa, còn nhìn cái gì?” Ngực khí hờn mát, Trầm Nghiê Trần không biết từ khi nào đã đứng sau lưng Mễ Kiều, thân hình cao to cũng như khí thế bức người của anh bao trùm lên cô.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Mễ Kiều hoa hoa lệ lệ xoay người, hướng Trầm Nghiê Trần cười ngọt ngào nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh, như một cô dâu nhỏ bị bắt gian tại trận.

Trong văn phòng Trầm Nghiê Trần.

Trong khi Mễ Kiều chủ động tiến lên, lấy lòng vòng tay qua ôm thắt lưng Trầm Nghiê Trần thì anh lại dừng đứng vói tay vào túi quần cô, không dấu vết lấy một vật được bọc bằng vải đen ra.

“Hắn ta đưa cho em cái gì?”

Mẽ Kiều xấu xa cười. Nguyên lai, anh cũng chưa nghe được gì!

“Như thế nào, anh muốn biết thì tự mình nhìn!”

Trầm Nghê Trần im lặng quan sát cô gái trước mắt, nhìn vẻ mặt cười tươi như hoa, thiên chân rực rỡ, đẹp đến mê người của cô, anh nghĩ nghĩ rồi nhét lại vật đó vào tay cô.

“Anh không có thói quen sàm soi chuyện đời tư của người ta.”

Người ta nào chứ, rõ ràng mùi dấm chua nồng nặc mà còn mạnh miệng. Mẽ Kiều đảo mắt nghĩ nghĩ, đàn ông quả thật là loài động vật tự cao tự đại.

“Được rồi, em tự mình nhìn xem đây là cái gì?”

Mẽ Kiều tự biên tự diễn, một lớp lại một lớp mở miếng vải đen ra, ngay lập tức một chiếc điện thoại di động màu trắng xuất hiện. Di động này rất được, mặt trái còn khắc hoa Violet, có lẽ là hàng ngoại nhập.

Vừa nhìn thấy chỉ biết đây là vật có giá trị rất xa xỉ.

“Thật khá!”

Mẽ Kiều yêu thích không buông tay, nhin không được tán thưởng một câu, lập tức bên cạnh liền có người đen mặt.

“Cho em hai lựa chọn.”

Mẽ Kiều sững sốt, hơi ngẩng đầu nhìn lên, con người đen láy tràn ngập khó hiểu.

18. Chương 18: Anh Hẹn Hồ Với Em Sao?

“Một là trả lại cho hắn, anh mua cho em cái khác tốt hơn. Hai là di động này bao nhiêu tiền, anh cho em tiền trả lại hắn.”

Giọng nói trầm trầm bá đạo xẹt qua bên tai nhưng Mẽ Kiều vẫn không nói lời nào, lẳng lẳng nhìn anh. Đáy mắt Trầm Nghê Trần tựa hồ có cái gì đó lóe lên nhưng bị cô sâu sắc bắt được. Cô rất hưởng thụ loại ý tứ hàm xúc này nên gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Trầm Nghê Trần bị ánh mắt rực lửa của Mẽ Kiều nhìn có chút á khẩu, khóe môi cứng ngắc gờ lên, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt giao hoạt, Mẽ Kiều tinh ranh cười cười, “Cả hai, em đều không chọn!”

Nháy mắt, ngực như bị đập ấy phát, sắc mặt Trầm Nghê Trần so với trước càng khó coi gấp mấy lần, thanh âm cũng càng ngày càng lạnh.

“Em thích hắn?”

Mẽ Kiều nghe vậy liền sững sốt, cười đến run người, khiến Trầm Nghê Trần càng khó chịu.

Cô biết, Trầm Nghê Trần là đang ghen. Nhưng cô ngàn lần vạn lần cũng không ngờ bộ dạng ăn dấm chua của anh lại đáng yêu đến như vậy. Nhắc thấy anh càng lúc càng đen mặt, cô lại càng cười vui vẻ đến ôm bụng hoa chân múa tay.

Bất quá, nếu anh đã hỏi cô có thích Chu Chí Phong hay không thì cô nhất định cũng phải nói cho rõ ràng.

Đột nhiên thu lại ý cười, Mẽ Kiều trở mặt nhanh như trở bàn tay, một giây trước còn cười đến ôm bụng, nhưng nếu cô muốn, giây tiếp theo có thể lập tức đóng băng tất cả cảm xúc.

“Trầm Nghê Trần, anh biết không, em thích nhất là nữ nhà văn Trương Ái Linh. Bà từng viết một đoạn như thế này: [Tình yêu, càng đơn thuần càng hạnh phúc. Cả đời chỉ nói yêu một lần là tốt nhất, trải qua nhiều lần, tâm sẽ chết lặng; Chia lìa càng lâu càng thành thói quen; Đối người yêu càng nhiều càng cô đơn; Đến cuối cùng, anh sẽ không còn tin vào tình yêu; Anh sẽ cam chịu; Anh sẽ là cái xác không hồn; Anh sẽ

cùng người anh không yêu kết hôn, cứ như vậy trải qua một đời.] Do đó, em luôn chờ đợi một tình yêu khác cốt ghi tâm, toàn tâm toàn ý.”

Mễ Kiều càng nói càng chậm, càng kiên định.

Trầm Nghiê Trần im lặng lắng nghe, ánh mắt thâm thúy như đại dương, nội tâm lại mạnh mẽ như sóng vỗ.

Mang theo tình yêu mãnh liệt, Trầm Nghiê Trần kéo Mễ Kiều vào lòng, yêu thương vô hạn hôn nhẹ lên hai má cô. Cô vừa là ánh mặt trời quyến rũ đầy sức sống, vừa là viên pha lê trong suốt, đơn thuần không tỳ vết, rất chói mắt, rất thu hút, anh ích kỷ muốn giấu đi ánh hào quang của cô, anh ích kỷ muốn một mình độc chiếm cô. Nhưng Mễ Kiều chính là Mễ Kiều, hào quang luôn tỏa khắp bốn phía, không gì có thể che lấp.

Đến tận cùng, anh phải đối với cô như thế nào mới là tốt nhất đây, anh lại nghi hoặc, thật sâu nghi hoặc.

Khóe môi bất giác gợn lên thành ý cười tự giễu, đường đường là một nam tử hán, sau khi gặp tiểu yêu tinh Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần anh thế nhưng ngay cả yêu như thế nào cũng không biết.

Mễ Kiều nâng hai tay ôm lấy cổ Trầm Nghiê Trần, kiễng chân áp sát môi vào tai anh, dùng giọng điệu dịu dàng như dỗ đứa trẻ ra dỗ anh.

“Trầm Nghiê Trần, tiền mua di động, em sẽ tự mình trả lại cho anh ta và cũng sẽ nói rõ ràng là chúng em chỉ có thể làm bạn. Anh không cần phải lo.”

Trầm Nghiê Trần hít sâu một hơi nghĩ, tại sao cô lại biết anh đang nghĩ đến chuyện của Chu Chí Phong?

“Mễ Kiều, em so với tưởng tượng của anh còn thông minh hơn rất nhiều.”

Hai tay khép chặt, Mễ Kiều lại bị Trầm Nghiê Trần ủng trong lòng. Cảm nhận được tình cảm cũng như thân nhiệt của người con gái mình yêu, sinh lý Trầm Nghiê Trần tựa hồ có phản ứng. Anh muốn cô.

Kỳ thật, từ sau ngày rời khỏi phòng Chu Chí Dũng, Trầm Nghiê Trần cơ hồ mỗi đêm đều nhớ đến Mễ Kiều, từng tác da thịt, mùi hương cũng như xúc cảm của cô đều hiện lên trong tâm trí anh, khiến anh trằn trọc không ngủ được. Cái loại nhớ thương tưởng tượng này càng ngày càng xâm chiếm cơ thể anh, làm tim anh đập nhanh hơn, không thể chuyên tâm làm bất kỳ việc gì.

Tuy rất rất muốn nhưng anh biết, Mễ Kiều còn nhỏ. Hơn nữa lần trước anh đã làm cô sợ, đó lại là lần đầu tiên của cô. Càng nghĩ anh càng muốn hung hăng inh vài cái tát.

Lại hít sâu một hơi, Trầm Nghiê Trần quyết định đè nén ham muốn, dời lực chú ý sang chuyện khác. Anh buông cô ra, cười hỏi: “Thích xem phim không?”

Mễ Kiều gật đầu cười tươi. Kỳ thật, đối với mỗi một người con gái đang yêu mà nói thì có xem phim hay không, có đi đâu đó chơi hay không chỉ là thứ yếu, chủ yếu ai là người cùng mình trải qua những khoảnh khắc đó.

Trầm Nghiê Trần nâng mắt nghĩ nghĩ rồi nhẹ giọng nói: “Năm giờ chiều nay, anh sẽ cho cả đội nghỉ, em nhanh đi rửa mặt rồi thay thường phục, đúng bảy giờ, anh chờ em ở cửa sau ký túc xá. Khi đi ra, em thấy xe nào đậu ở đó thì leo lên. Anh sẽ kêu tài xế mở cửa sẵn chờ em.”

Mễ Kiều cau mày, có chút khó hiểu.

Lần đầu tiên, cô bắt đầu hoài nghi thân phận của anh.

Lần trước ở phòng Chu Chí Dũng, anh tự nhiên chỉ huy hai anh em Chu gia làm việc như chỉ huy cấp dưới của mình, cô đã thấy có chút khó hiểu rồi. Rõ ràng anh chỉ là một đội trưởng bình thường trong khi Chu Chí Dũng lại là cấp trên trực tiếp của anh. Hơn nữa chính anh cũng đã nói, ở trường quân đội, chức vụ đội trưởng không thể có xe bốn bánh. Vậy anh tính lấy xe gì đến đón cô?

Mễ Kiều cực lực che giấu hoài nghi của mình, cười duyên với Trầm Nghiê Trần.

“Đây là anh đang hẹn hò với em sao?”

Giọng điệu nũng nịu đến cả Trầm Nghê Trần vừa nghe xương cốt cũng muốn tan. Dục vọng thật vất vả mới đè nén được lại bị cô khơi lên. Anh có chút bất đắc dĩ ôm cô chặt hơn rồi cúi xuống hôn cô say đắm, từ bờ môi mềm mại đến cái lưỡi thơm tho đều bị anh bá đạo chiếm đoạt, công thành đoạt đất bằng mọi cách.

Mễ Kiều bị hôn đến choáng váng, môi có chút đau, hít thở không thông, trong khi bàn tay to như gọng kìm của anh đặt sau lưng cô lại di chuyển tới lui không ngừng sờ soạng vuốt ve, tựa hồ hận không thể đem cô sát nhập làm một.

Ngay tại lúc Mễ Kiều đang mơ mơ hồ hồ, Trầm Nghê Trần đột nhiên buông tay.

Thân thể mềm nhũn, Mễ Kiều ngã ngồi trên sô pha, còn Trầm Nghê Trần thì chạy nhanh đến bên cửa sổ, giật mạnh nút áo của mình ra, chống hai tay lên khung cửa, luân phiên hít sâu thở đều.

Mễ Kiều cắn cắn môi, thản nhiên nói một câu: “Nếu anh muốn, em có thể cho anh.”

Dù sao, bọn họ cũng không phải chưa từng làm qua.

Trầm Nghê Trần vẫn đưa lưng về phía cô lắc lắc đầu.

“Bảy giờ tối nhớ ở cửa sau ký túc xá chờ anh. Anh dẫn em đi ăn tối, xem phim.”

Không khí ái muội cùng xấu hổ nhanh chóng lan rộng khắp phòng. Mễ Kiều một mình ngồi trên sô pha trong chốc lát, nhìn chăm chú vào bóng lưng rộng lớn của Trầm Nghê Trần. Không phải cô suy nghĩ lan man, chỉ là cô biết, anh không muốn lại thương tổn, ủy khuất cô lần nữa.

“Em biết rồi.”

Mễ Kiều đứng dậy, bối rối hai tay xoa vào nhau, do dự có nên hỏi số di động của anh hay không.

“Đưa số di động của em cho anh.”

“Có thể cho em số di động của anh không?”

Cơ hồ là cùng một lúc, Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều đều xoay người nhìn nhau, cùng nói ra những lời tâm ý tương thông.

Giây tiếp theo.

Mễ Kiều cười, nét mặt tươi như hoa.

Trầm Nghê Trần cũng cười, vẻ mặt sủng nịch.

19. Chương 19: Vô Sự Hiến Ân Cần

Dựa theo thông lệ, sau đợt tập huấn cũng như trước khi nhập học chính thức, tất cả tân binh đều phải được cấp trên kiểm duyệt. Nói đơn giản chính là cử hành nghi thức ‘duyet binh’ đối với tân binh. Đây cũng được xem như là thi đua vinh dự giữa các đội.

Trong quân đội, trừ bỏ phục tùng, chính là vinh dự.

Vương Văn Yến cùng Trầm Nghê Trần cũng phá lệ rất coi trọng nghi thức duyệt binh lần này. Trong mười ngày cuối cùng của đợt tập huấn, tất cả đội trưởng cùng chính trị viên các đội đều tăng cường thời gian cũng như mức độ tập luyện cho tân binh của mình.

Dưới tán cây ngô đồng, với ánh mắt lạnh lùng xa cách, Mễ Kiều hờ hững nhìn Vương Văn Yến đưa ly hồng trà lạnh qua trước mặt cô.

Cách đó không xa, ở sân bóng rổ, cả đội nữ binh đều đang gia tăng tập huấn. Trong khi Mễ Kiều lại bị Vương Văn Yến gọi vào đây ‘nghỉ hè’, còn được hưởng đãi ngộ ‘hồng trà lạnh’ chưa bao giờ có, đối với Mễ Kiều mà nói, đây không phải là chuyện về vang gì.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!

Vương Văn Yến nhìn cô không vừa mắt. Điểm này, trong lòng Mễ Kiều rất rõ ràng.

“Ha ha, Mễ Kiều, trước đây, dù chúng ta có hiểu lầm gì, cô cũng đừng để bụng.”

Mễ Kiều im lặng lắng nghe Vương Văn Yến xuống nước mở lời mà vẫn không nhận ly nước trong tay cô ta. Đôi mắt trong suốt trống rỗng của cô khiến người đối diện đoán không ra, xem không rõ.

Gió nhẹ thổi qua làm tóc mai Mễ Kiều bay bay, lộ ra vầng trán cao thông minh. Vương Văn Yến tinh tế nhìn chằm chằm Mễ Kiều trong chớp lát, lòng ghen tị chợt lóe lên trong lòng cô ta.

“Mễ Kiều, tôi đã biết quan hệ giữa cô và Trầm đội trưởng. Lúc trước, nếu tôi có làm cái gì khiến cô mất hứng hay hiểu lầm, xin cô bỏ qua, bao dung cho tôi. Ly hồng trà này coi như là tôi tạ tội cô.”

Vương Văn Yến ngượng ngùng cố gượng cười nhưng tâm cũng thực khẩn trương. Tuy biết cá tính mạnh mẽ của Mễ Kiều rất khó chiều, nhưng ai bảo cô ta tự chuốc phiền phức, đặc tội tiểu tổ tông này làm chi, còn thiếu điều muốn lưu ban người ta nữa. Nếu chuyện này truyền tới tai hiệu trưởng thì sự nghiệp của cô ta cũng coi như xong.

Mễ Kiều cau mày, suy nghĩ hiển nhiên không giống với Vương Văn Yến.

Hiện tại, quan hệ luyến ái giữa cô và Trầm Nghê Trần ngay cả chính trị viên cũng biết, như vậy chẳng phải nói toàn đội 21 sớm đã rõ như ban ngày rồi sao? Khó trách gần đây, ánh mắt các nữ binh nhìn cô có điểm là lạ.

“Chính trị viên, có phải trong đội đã có những lời đồn nhảm rất khó nghe không?”

Mễ Kiều trực tiếp đặt câu hỏi, không hề do dự tiếp nhận ly hồng trà trong tay Vương Văn Yến, ừng ực ừng ực, một hơi uống hơn nửa ly.

Nói thật, trời nóng như vậy, nếu được uống một ly hồng trà lạnh, quả thật hiệu quả còn tốt hơn so với cho thêm thời gian nghỉ ngơi rất nhiều. Nếu đã biết rõ dụng ý của Vương Văn Yến, Mễ Kiều cũng không đại gì ủy khuất chính mình mà không uống.

Chẳng qua, nếu thật sự trong đội đã sớm có lời đồn nhảm, vậy đối với Trầm Nghê Trần mà nói sẽ ảnh hưởng rất lớn, không khéo truyền đến tai thượng cấp, anh có thể sẽ bị kỷ luật nặng, vì cô biết, quan hệ nam nữ với đội viên của mình là vi phạm quân kỷ nghiêm trọng trong trường quân đội.

Vương Văn Yến thấy Mễ Kiều đã chấp nhận uống ly hồng trà, tâm rối cuộc cũng buông xuống.

“Mễ Kiều, cô cứ yên tâm, chuyện trong đội tôi sẽ xử lý, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ lời đồn nhảm nào tiếp tục lan truyền.”

Nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Vương Văn Yến, Mễ Kiều không khỏi buồn bực nghĩ, rốt cuộc Trầm Nghê Trần là ai đây? Đến ngay cả chính trị viên trước giờ không ưa cô hiện tại cũng phải đối cô kiêng kỵ ba phần?

Sau giờ tập huấn, tâm tình vui vẻ mong chờ lần hẹn hò đầu tiên với Trầm Nghê Trần dần dần biến thành lo lắng cho con đường làm quan của anh sau này. Ánh mắt Mễ Kiều càng trở nên u buồn khi tưởng tượng đến cảnh ông ngoại cô biết chuyện, ông có giận dữ phạt cô cũng không sao nhưng lỡ ông giận chó đánh mèo Trầm Nghê Trần thì sao? Mễ Kiều bất giác thở dài.

Quả đúng như lời Trầm Nghê Trần nói, hôm nay, tập huấn đến đúng 5 giờ chiều thì kết thúc.

Mễ Kiều mỗi một lúc thân trở về ký túc xá, lấy chậu rửa mặt cùng ấm nước đi rửa mặt sẵn tiện lau mình một chút. Chờ khi cô trở lại, trong phòng đã có tám nữ binh đứng dậy đi ra cửa, có vẻ như đi ăn cơm, chỉ còn lại một mình Thành Úc Phương.

Mễ Kiều không quan tâm, đến bên tủ quần áo lấy ra một bộ đầm trắng và đôi giày sandal Daphne, đứng nép vào góc khuất thay đồ rồi đứng trước gương xoay qua xoay lại.

Nghĩ đến đây là lần đầu tiên cô hẹn hò mà lại không có phần son phụ họa, Mễ Kiều có chút tiếc nuối, bắt đầu tưởng niệm đến vô số dụng cụ trang điểm đã bị tịch thu.

Kết cái là sau khi xác lập quan hệ cùng Trầm Nghê Trần, tất cả thời gian rảnh của Mễ Kiều đều dùng để ngủ hoặc đến văn phòng Trầm Nghê Trần chơi, nên ở phương diện giao tiếp, cô hầu như không quen ai trong phòng này. Giờ cô sao có thể mở miệng mượn đồ trang điểm của người ta đây, thật xấu hổ...

“Này, tôi tự để dành tiền mua đó. Dùng xong nhớ trả lại cho tôi.”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng của Thành Úc Phương.

Mễ Kiều quay đầu lại nhìn, thấy trong tay cô ta đang cầm một hộp trang điểm, trong nháy mắt, một cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong lòng Mễ Kiều.

Đây chẳng lẽ lại là con nhóc bị cô đánh lần trước sao?

Đổi lại là Mễ Kiều, cô tuyệt đối sẽ không tốt bụng đến mức cho ‘kẻ thù’ mượn đồ!

Đáy mắt Thành Úc Phương tràn đầy phức tạp, cô ta không nhiều lời, tiến lên đặt hộp trang điểm lên giường Mễ Kiều rồi xoay người đi.

Mễ Kiều bị hành động của Thành Úc Phương làm cho đơ người, trợn mắt há mồm, có chút bội phục sự rộng lượng của cô ta.

Sau khi trang điểm kỹ lưỡng, Mễ Kiều hài lòng nhìn hình ảnh của cô trong gương, không quên nhếch môi cười, ngậy ngốc lắm lắm: “Mễ Kiều, cố lên!”

Bỗng, chiếc gối trên giường Mễ Kiều run nhẹ, cô thò tay vào lấy di động của mình ra rồi cầm lên nhìn, là tin nhắn của Trầm Nghê Trần.

“Xe đang đậu bên dưới. Anh chờ em.”

Mễ Kiều nhanh chóng đeo túi da trâu lên vai, kiểm tra một chút vật dụng bên trong, bao gồm một ngàn đồng lẻ trước Chu Chí Phong đưa và hộp trang điểm của Thành Úc Phương.

Vừa đi được hai bước, Mễ Kiều như nghĩ ra cái gì đó liền quay trở về, lấy giấy bút ra viết một câu ‘cám ơn’, rồi nhét dưới gối Thành Úc Phương.

20. Chương 20

21. Chương 21: Vẻ Đẹp Không Thể Che Giấu!

Trước ánh mắt đầy nghi hoặc của Mễ Kiều, lòng Trầm Nghê Trần chột căng thẳng.

Cô hỏi anh, anh là ai?

Anh nên trả lời thế nào đây?

Chẳng lẽ nói với cô, kỳ thật anh là người nối nghiệp duy nhất của quân trưởng thành phố J? Con trai hiệu trưởng trường quân đội Tây Sơn? Hay thư bổ nhiệm của anh đã được duyệt, nửa tháng sau, anh sẽ là quân phó thành phố J, quân hàm Thiếu tướng?

Nói thật, Trầm Nghê Trần không muốn làm Mễ Kiều sợ hay bị áp lực.

Anh thà rằng cô cứ đối xử với anh như bình thường, không lo không nghĩ ở bên anh.

“Mễ Kiều, mặc kệ anh là ai, có thân phận gì thì anh vẫn là anh, là một người đàn ông yêu em mà thôi. Anh vĩnh viễn sẽ là Trầm Nghê Trần của em, lấy kết hôn làm mục đích, mãi mãi quý trọng, bảo vệ em.”

Lời thổ lộ thâm tình phiêu lãng bên tai, tất cả ánh nghề hồng lộng lẫy xung quanh cũng không bằng đôi mắt đen sâu thăm thẳm của anh. Đây là vì sao, là hy vọng, là ánh sáng của đời cô sao?

Trầm Nghê Trần nói lấy kết hôn làm mục đích yêu nhau, bảo cô không cần để ý đến thân phận của anh.

Mễ Kiều cứ tùm tùm cười mãi, cô không biết thân phận của anh thì sao? Anh cũng đâu biết thân phận của cô?

Cháu ngoại hiệu trưởng trường quân đội Tây Sơn, con gái độc nhất của tỉnh phó thành phố F cũng đâu phải là nhân vật tầm thường.

Cô không nói chỉ vì không muốn làm anh sợ. Cô thà rằng anh cứ đối xử với cô như ngày thường, cùng cô nói lời yêu.

“Được, cả đời chỉ được kết hôn duy nhất một lần. Không được viện cớ phủ nhận cũng không được vì cái tôi cá nhân mà xem thường chia tay. Đã nắm tay thì phải bên nhau trọn đời.”

Mễ Kiều kiên nghị nói, Trầm Nghê Trần lắng lắng nghe rồi anh bất ngờ nhếch môi, khoác vai cô đi vào nhà hàng, cả đời chỉ nguyện ‘chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’*. (* nắm chặt tay em cùng em sống đến già)

Khi cả bàn hải sản vơi được một nửa, Trầm Nghê Trần liền cầm khăn ướt lên lau khoé miệng, hoàn toàn không có ý định tiếp tục thưởng thức mỹ vị.

Anh nâng mắt chăm chú nhìn Mễ Kiều quen thuộc sử dụng các loại dao nĩa cũng như công cụ ăn hải sản theo kiểu Tây một cách thuần phục mà không hề dùng tay, từ tốn lấp đầy cái miệng nhỏ anh đào của cô. Đây là cả một quá trình rèn luyện lâu dài, tuyệt đối không phải trong một sớm một chiều mà làm được.

Anh bỗng nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, lúc đó là ở văn phòng Chu Chí Dũng.

Trầm Nghê Trần hơi hơi nhú mi, lần đầu tiên, anh bắt đầu hoài nghi thân phận của Mễ Kiều.

Nữ binh được tuyển vào trường quân đội chỉ có hai loại. Một là phải tốt nghiệp phổ thông rồi thông qua cuộc thi tuyển đại học để được xét tuyển vào trường quân đội, sau đó phải vượt qua bài kiểm tra chính trị, giám định sức khỏe và một loạt thủ tục phức tạp mới được chính thức tuyển vào trường, đặc biệt loại này yêu cầu thành tích rất cao. Hai là các nữ binh tình nguyện ở địa phương, sau khi có thông báo tuyển binh chính thức của trường quân đội liền được tuyển thẳng vào, ở loại này, không nhiều thì ít, thành tích của nữ binh rất được chiều chuộng.

Trải qua nửa tháng quan sát Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần có thể khẳng định cô đối với quân quy và quân kỷ trong quân đội hoàn toàn không biết gì cả, bắt buộc phải học lại từ đầu. Nhưng nếu nói cô thông qua thi tuyển và khảo hạch để vào trường thì..., ha ha, nói thật, với cá tính của Mễ Kiều, cô tuyệt đối không phải là người ham học hỏi hay thuộc dạng một sách chỉ biết cắp sách tới trường.

Hơn nữa cô lại không thích bị quản thúc, nếu cô thật sự có trình độ để thi tuyển vào trường thì sao cô lại ngốc đến nỗi tự chuốc khổ vào thân, đầu quân vào trường quân đội làm gì?

Nháy mắt, con ngươi đen láy của Trầm Nghê Trần hiện lên một tia tinh quang.

Anh chút nữa đã quên còn một loại khả năng khác! Chính là đi cửa sau!

Hay cô là họ hàng của Chu Chí Dũng? Thái dương Trầm Nghê Trần giật giật, bắt đầu có chút đau, Mễ Kiều tựa như một điều gì đó thật bí ẩn nhưng lại như nam châm hấp dẫn anh mạnh mẽ, anh càng muốn biết đáp án thì huyết thái dương càng giật lợi hại.

Cầm vôi ly nước trái cây trên bàn, Trầm Nghê Trần khẽ nhấp một ngụm.

Khoé môi bất giác cong lên thành một nụ cười tự giễu, sao lúc này anh mới nhớ tới tên tiểu tử Chu Chí Phong kia đang theo đuổi Mễ Kiều chứ, nếu cô thật sự là họ hàng của Chu gia thì sao hẳn có thể làm như vậy được?

“Ha ha.” Trầm Nghê Trần tự giễu bật cười thành tiếng, thành công đem Mễ Kiều bức ra từ đồng cao lương mỹ vị.

Cô khó hiểu ngược mắt nhìn anh, rồi chợt đỏ mặt tía tai khi phát hiện từ nãy đến giờ, anh vẫn luôn quan sát cô trong khi cô đang càn quét cả bàn hải sản.

“Mễ Kiều, anh càng ngày càng có hứng thú với em.” Trầm Nghê Trần thản nhiên nói một câu không đầu không đuôi, miệng cười gian xảo khiến Mễ Kiều càng mù tịt.

Sau khi dùng bữa xong, Trầm Nghê Trần nắm tay Mễ Kiều rời khỏi nhà hàng, lúc này cả hai mới phát hiện ở phía đối diện nhà hàng đang tụ tập rất đông người, rất náo nhiệt. Thì ra có một trung tâm bách hoá đang tổ chức lễ khai trương, và nhằm tạo không khí sôi động nên họ đã tổ chức một cuộc thi hát.

Mễ Kiều nhất thời nổi hứng, kéo tay Trầm Nghê Trần gia nhập vào đám đông, phát hiện trên dưới sân khấu đều rất nhộn nhịp nhưng có vẻ không mấy ai được yêu thích.

“Còn ai tình nguyện lên hát nữa không? Người đoạt giải nhất sẽ được thưởng sáu ngàn tệ tiền mặt!”

Người dẫn chương trình cao giọng hét to giải thưởng khiến Mễ Kiều bị hấp dẫn ngay lập tức.

Nhớ tới lời ông ngoại từng nói, về sau nếu không được ông cho phép thì không ai được cho cô dù chỉ một đồng, trong khi cô còn thiếu Chu Chí Phong rất nhiều, nào là một ngàn tệ tiền mặt, nào là một chiếc điện thoại di động.

Hơi suy tư trong chốc lát, Mễ Kiều liền đứng tại chỗ giơ cao tay hét, “Ồ đây, tôi muốn tham gia!”

Mọi người bắt đầu ồn ào, Trầm Nghê Trần kinh ngạc nhìn cô.

Mễ Kiều cũng khẽ cười nhìn anh.

Dưới ánh đèn sân khấu, Mễ Kiều như một viên minh châu sáng lấp lánh, từ khuôn mặt, vóc dáng, giọng ca đến kỹ thuật nhảy đều rất hoàn mỹ. Cô như hòa mình vào âm nhạc, không quan tâm đến hoàn cảnh chung quanh, vừa hát vừa nhảy nhưng mặt lại không đỏ, hơi không đứt, rất có phong cách của một nghệ sĩ chuyên nghiệp.

Trầm Nghê Trần thật sâu rung động, anh chưa bao giờ biết cô lại đa tài đa nghệ như vậy?

Kết quả, tất cả giám khảo đều bỏ phiếu cho Mễ Kiều khiến cô trở thành người chiến thắng, vui vẻ nhận phần thưởng sáu ngàn tệ tiền mặt.

Khi chuẩn bị xuống sân khấu, đột nhiên có một nữ giám khảo trẻ tuổi kéo tay Mễ Kiều lại, đưa cho cô một tấm danh thiếp.

“Xin chào, tôi là người đại diện của công ty văn hóa Tinh Nghệ, tên Lam Phỉ Phỉ. Cô có hứng thú làm nghệ sĩ của công ty chúng tôi không?”

Mễ Kiều sửng sốt trước lời đề nghị nhưng lập tức lắc đầu.

“Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

Lam Phỉ Phỉ nhú mày, ánh mắt tràn đầy thất vọng nhưng vẫn kiên trì nhét tấm danh thiếp vào tay Mễ Kiều.

“Nếu cô đổi ý, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

22. Chương 22: Tiểu Trầm Trần

Ở bên dưới sân khấu, Trầm Nghê Trần khó nén được tâm tình kích động.

Vừa rồi, nếu nói anh thấy Mễ Kiều tựa như một điều gì đó thật bí ẩn khiến anh bị cuốn hút thì ngay lúc này đây, Mễ Kiều lại như một loài cây thuốc phiện có sức quyến rũ chết người, chỉ sợ chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ khiến cho linh hồn anh luân hãm vào vực sâu vĩnh viễn.

Ngay tức khắc, tất cả những ý nghĩ hẹp hòi muốn một mình độc chiếm cô đều bị anh bác bỏ.

Anh bỗng phát hiện, càng được mọi người chú ý bao nhiêu, Mễ Kiều càng tự tin tỏa sáng bấy nhiêu. Cảm giác được cô yêu thật tuyệt, thật tự hào khiến lòng anh không thể bình tĩnh được.

Khi Mễ Kiều vui sướng như một chú nai con nhào vào lòng anh, Trầm Nghê Trần đã nhấc bổng cô lên xoay vài vòng.

Bị xoay đến chóng mặt, Mễ Kiều còn chưa kịp giữ thăng bằng thì đã bị Trầm Nghê Trần sủng nịch hôn lên môi, ôn nhu nói: “Mình đi xem phim đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn liền tràn đầy kích động cùng hạnh phúc, “Khoan, anh chờ em cất cái này đã!”

Vừa nói, Mễ Kiều vừa đem phần thưởng sáu ngàn tệ tiền mặt và danh thiếp của Lam Phỉ Phỉ nhét vào trong túi. Sau khi đã kéo khóa cẩn thận, cô liền cho hai tay ra sau lưng, thân thể nhẹ lắc, đôi mắt đen láy to tròn nghịch ngợm nhìn Trầm Nghê Trần chớp chớp, dùng giọng mũi nói, muốn nhào bao nhiêu liền nhào bấy nhiêu, “Em nhảy đã lâu nên giờ mệt quá, đi không nổi nữa, hix hix, làm sao đây anh?”

Ở nơi phồn hoa náo nhiệt này, Mễ Kiều tựa như một vì sao sáng lấp lánh, kết hợp với muôn nghìn ánh đèn đầy màu sắc càng làm bóng hình cô trở nên mờ ảo như phủ một tầng sa mỏng, hoàn mỹ vô khuyết.

Trầm Nghiê Trần cơ hồ nhìn không chớp mắt, mãi đến khi Mễ Kiều thẹn thùng cúi gầm mặt, anh mới xoay người ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, vỗ lên vai mình nói, “Lên đi!”

Nói xong, đợi cả nửa ngày cũng chẳng thấy động tĩnh gì, Trầm Nghiê Trần nghi hoặc, vừa định quay đầu lại nhìn thì chợt nghe tiếng bước chân chạy từ xa lại gần, càng chạy càng nhanh kèm theo tiếng Mễ Kiều quát to: “Em tới đây!”

Sau lưng bất ngờ bị va chạm mạnh, may là Trầm Nghiê Trần trụ vững, nếu không chẳng phải sẽ bị đập mặt xuống đất chụp ếch sao?

Trầm Nghiê Trần chợt kêu lên một tiếng, Mễ Kiều lập tức ghé đầu vào lưng anh cười hạnh phúc đến vô tâm vô phé, ngay tại lúc anh gian nan đứng dậy, cô liền chồm lên, kề môi sát bên tai anh nói, “Trầm Nghiê Trần, em yêu anh!”

Dù chỉ là một câu tâm tình băng qươ nhưng cũng đủ khiến Trầm Nghiê Trần siêu lòng, cảm giác mỗi một bị xua tan không còn một mảnh. Hai tay giữ chặt bắp chân Mễ Kiều rồi đột ngột đứng dậy, anh như được tiếp theo sức lực để công người con gái mình yêu chạy một mạch lên lầu.

Chưa bao giờ nghĩ hạnh phúc sẽ đến nhanh như vậy, vì đã từng vô tình mất đi, cho nên lần này, Trầm Nghiê Trần đặc biệt quý trọng. Mỗi bước đi như một dấu ấn ngày càng khắc sâu trong lòng anh, nhu tình mật ý đều có đủ.

Bỗng, trên vai chợt trằm xuống, Mễ Kiều không an phận vỗ vỗ vai anh oán giận nói: “Ngu ngốc, không sợ đứt hơi sao!”

Lúc này, Trầm Nghiê Trần mới để ý đến hoàn cảnh chung quanh, ánh mắt ẩn hiện một tia do dự, nói thật, anh cũng cảm thấy rất ngượng.

“Tiểu Trần Trần, phải biết nghe lời lão bà nha!”

Một giọng nữ hờn dỗi thổi qua bên tai khiến xương cốt Trầm Nghiê Trần chỉ muốn tan, bất quá, hai từ ‘Tiểu Trần Trần’ và ‘Lão bà’ kia, anh lại cảm thấy dễ nghe làm sao.

“Ôm chặt!” Lớn tiếng dặn dò một câu, Trầm Nghiê Trần lập tức nhấc chân chạy về phía trước làm Mễ Kiều ngồi sau cười ngất.

“Ha ha! Trư Bát Giới công vợ!”

Ngay tại tầng cao nhất của trung tâm bách hóa vừa khai trương, có một rạp chiếu phim hiện đại với dàn thiết bị tiên tiến, nghe nói là đứng hàng nhất nhì ở đây nên Trầm Nghiê Trần đã công Mễ Kiều lướt qua nhưng ánh mắt tò mò, tới quầy bán vé đứng xếp hàng.

Lúc này, Mễ Kiều đột nhiên đau bụng, Trầm Nghiê Trần lo lắng thả cô xuống, ánh mắt tràn đầy ôn nhu nói, “Bằng không em sang bên kia ngồi nghỉ, anh đi xếp hàng.”

Trầm Nghiê Trần vừa nói xong, Mễ Kiều liền loạng choạng nắm chặt tay anh, dù chỉ một giây cô cũng không muốn cùng anh tách ra.

Ở bên cạnh, không hiểu ai lại vô ý thức đến nỗi vừa xếp hàng vừa ăn chao khiến Mễ Kiều khó chịu muốn chết, cô cố gắng kiên trì hít sâu thở đều trong chốc lát nhưng cũng không mấy khả quan mà còn tựa hồ muốn ói.

Trầm Nghiê Trần sốt ruột không thôi khi thấy Mễ Kiều cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn thì trắng bệch, “Em sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mễ Kiều miễn cưỡng cười, an ủi anh.

“Có lẽ ban nãy ăn hải sản hơi nhiều nên giờ bị đau bụng, em đi toilet một chút, anh cứ đứng đây xếp hàng, không cần đi theo em.”

Nói xong, Mễ Kiều quay lưng chạy đi tìm toilet. Trong khi đó, ở phía sau, hai mắt Trầm Nghê Trần dõi theo mà tâm tràn đầy lo lắng.

Chạy một mạch vọt vào toilet, Mễ Kiều liền cúi gập người xuống, nôn thốc nôn tháo đến tối tâm mặt mũi. Khi đã nôn xong, cô vừa cầm khăn giấy xoa xoa miệng vừa mở cửa bước ra, khéo mắt chợt nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc lướt qua.

Mễ Kiều cũng không nghĩ gì nhiều, cứ cất bước mà đi, nhưng rồi cô chợt đứng khựng lại, trong đầu bắt đầu hồi tưởng đến bóng người ấy, cô gái đó, chẳng phải có ngoại hình giống cô như đúc sao, chẳng trách lúc này cô cứ ngỡ mình đang nhìn vào gương!

Theo bản năng, Mễ Kiều vội quay lại để xác nhận nhưng cái gì cũng không thấy.

Cô thất thần đi về phía Trầm Nghê Trần, lúc đi rõ ràng chỉ tốn mấy chục giây nhưng sao lúc về, cô lại thấy lâu như cả một thế kỷ!

Mễ Kiều ngược mắt tìm kiếm bóng hình anh trong đám đông, anh vẫn đang đứng xếp hàng mua vé.

“Mễ Kiều.” Vừa thấy cô, Trầm Nghê Trần liền vẫy vẫy tay.

Đáp lại, Mễ Kiều chỉ mỉm cười yếu ớt đi qua, ôn nhu tiến vào lòng anh.

Xem xong cả bộ phim nhưng Mễ Kiều vẫn không nói lời nào, trong đầu toàn là hình ảnh của Chung Lan. Cô cúi thấp đầu, an tĩnh ngồi trên xe về trường.

“Thấy không thoải mái thì nhất định phải nói ra, không được im lặng chịu đựng, ngày mai còn phải tập huấn, em như vậy làm sao anh yên lòng được.” Trầm Nghê Trần ôm cô dặn dò.

“Em không sao, chỉ là hơi mệt một chút.”

Mễ Kiều nói xong, im lặng trong giây lát rồi nâng mắt nhìn anh hỏi, “Trầm Nghê Trần, em có thể tin anh sao?”

Lòng tràn đầy lo lắng cùng áp lực, ép cô muốn thở không nổi rồi.

Có trời biết, kỳ thật cô muốn hỏi, nếu Chung Lan trở về, anh có còn yêu cô không?

23. Chương 23: Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Vừa nghe Mễ Kiều nói, Trầm Nghê Trần liền nhận ra một tia không thích hợp, lòng không khỏi xót xa, anh gắt gao nắm chặt tay cô cười nhẹ, một nụ cười thật ấm áp như muốn xua đi cái lạnh giá trong cô.

“Ngốc, anh nên làm thế nào để em không phải lo được lo mất đây?”

Trước phản ứng của Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều chỉ còn biết trề môi. Cô có thể hiểu, sở dĩ anh lại có phản ứng như vậy là vì anh không biết Chung Lan đã trở về nên không đặt nặng những lời cô nói, cứ nghĩ cô chỉ là đơn thuần lo lắng vợ.

Đột nhiên, một ý tưởng thật sốc chợt xuất hiện trong đầu Mễ Kiều.

Dù Chung Lan có trở về hay Trầm Nghê Trần có biết thì đã sao, bọn họ đã chia tay, song phương đều có quyền yêu người khác. Huống hồ gì hiện tại, Mễ Kiều cô mới là bạn gái chính thức của anh. Nhưng quan trọng là trong lòng anh, Chung Lan chiếm bao nhiêu phân lượng, cô không dám đoán mò. Nửa tháng bên nhau có bằng mối tình đầu nhiều năm hay không, cô cũng không nắm chắc.

“Kết hôn! Trầm Nghê Trần, chúng ta kết hôn đi, ngày mai liền đi làm giấy hôn thú.”

Kết hôn, đúng vậy, trước khi Trầm Nghê Trần phát hiện Chung Lan đã trở về thì cô nhất định phải kết hôn với anh, để anh trở thành chồng hợp pháp của cô, chỉ có như vậy cô mới có lòng tin đánh thắng trận này.

Trầm Nghê Trần ngẩn người, hoàn toàn bất ngờ trước lời đề nghị của Mễ Kiều.

Ánh mắt anh tràn đầy phức tạp.

Anh và Mễ Kiều đều là người có quân tịch, không nói quân hôn có thủ tục phức tạp, chỉ nói đến hiện tại, gần nửa tháng bên nhau, bọn họ trừ bàn chuyện yêu đương thì hoàn toàn không hề biết gì về nhau, kể cả thân phận và gia thế.

Kết hôn, sao lại có thể tùy tiện nói ra miệng như vậy được?

Khỏe môi khẽ cười, sắc mặt tràn đầy bất đắc dĩ cùng sùng nịnh, Trầm Nghê Trần nói, “Mễ Kiều, em chỉ mới 19 tuổi, còn rất nhỏ nên chưa hiểu hết được yêu và kết hôn là hai chuyện khác nhau. Huống hồ, em còn đang đi học. Em yên tâm, anh sẽ ở bên em, kiên nhẫn chờ em trưởng thành rồi kết hôn, có được không?”

Trong khoảnh khắc, không khí trong xe chợt chùng xuống, lãnh đến cực điểm.

Mễ Kiều không nói lời nào cũng không hề nhìn anh, nghẹn khuất lui sát ra cửa xe, ánh mắt sáo rỗng gắt gao nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

Trong phút chốc, đáy mắt cô chợt ẩn hiện một tầng sương mù.

Anh nói, anh nguyện ý chờ cô trưởng thành. Nhưng có trời mới biết khi nào thì Chung Lan lại xuất hiện, sự hiện diện của cô ấy đối với cô mà nói tựa như một trái bom hẹn giờ làm cô đứng ngồi không yên.

Trầm Nghê Trần cảm thấy rất khó hiểu.

Đêm nay đối với anh mà nói là một đêm rất vui vẻ, hạnh phúc. Vậy mà sao đến giờ phút cuối, Mễ Kiều lại bướng bỉnh, hành động tùy hứng như vậy? Theo tính cách của cô, cô phải là người không thích kết hôn sớm mới đúng chứ?

Anh duỗi tay ra kéo Mễ Kiều vào lòng, lúc này, xe đã vào đến khuôn viên trường. Thấy trên cửa kính xe phía trước có dán một tờ “Giấy thông hành trường quân đội Tây Sơn”, cô chỉ trừng mắt rồi lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài.

Đêm thật tĩnh đến đáng sợ. Ngoại trừ đèn trong sân trường thì không còn bất kỳ ngọn đèn nào được hắt ra từ các dãy phòng của tất cả các ký túc xá nữa, bởi hiện tại đã qua giờ tắt đèn của trường.

Trầm Nghê Trần khẽ cầm tay Mễ Kiều, nhìn bộ dạng buồn bã ủ rũ của cô, ôn nhu dụ dỗ.

“Mễ Kiều của anh hôm nay giỏi quá! Tiền thưởng này em muốn xài thế nào đây?”

Mễ Kiều nhú mồm, vừa rút tay lại vừa xa cách nói, “Em không phải là đứa trẻ, anh không cần dỗ em! Trầm Nghê Trần, em hỏi anh, anh nói lấy kết hôn làm điều kiện yêu nhau là gạt em sao? Vì sao lúc em thật sự muốn kết hôn, anh lại lùi bước?”

24. Chương 24: Kiều Kiều

Lúc này, xe đã muốn dừng lại trước cửa ký túc xá đội 21. Cách một lớp kính xe cũng có thể nghe được tiếng xào xạt phiến chán của những tán cây ngô đồng làm trong lòng mỗi người đều có cảm giác như đang ở ranh giới của hai thái cực, bên ngoài thì như xa mạc khô nóng còn bên trong thì như một dòng sông băng gợn sóng.

Trầm Nghê Trần híp mắt suy nghĩ rốt cuộc nên giải thích với Mễ Kiều như thế nào về ý nghĩa trọng đại của kết hôn. Nhưng ngay khi lời vừa thốt ra khỏi miệng, chỉ với một câu xưng hô đã chọc người trong lòng không hờn giận gờm hai tay lên che lỗ tai.

“Mễ Kiều...”

“Không nghe! Không thích nghe! Hãy gọi em là Kiều Kiều!”

Mễ Kiều cố chấp bắt Trầm Nghê Trần gọi nhũ danh của cô bởi trong ký ức, lần đầu tiên cô gặp anh, anh đã luôn miệng gọi cô là Lan Lan. Vì sao với cái tên Chung Lan, anh có thể gọi thân mật là Lan Lan, còn cô thì phải gọi cả tên lẫn họ trong khi cô đang là bạn gái của anh?

Mễ Kiều nghĩ mãi cũng không thông, càng nghĩ càng rối!

Trầm Nghê Trần khoan dung cười, vẻ mặt lấy lòng gọi, “Kiều Kiều? Kiều Kiều!”

Nhìn một người đàn ông 27 tuổi như Trầm Nghê Trần cứ nhiên vì tính khí thất thường của một cô gái như cô mà thật sự dịu giọng gọi nhũ danh của cô, trong lòng Mễ Kiều liền cảm thấy ấm áp.

Cô gơ hai tay áp lên khuôn mặt điển trai không tỳ vết của anh, cùng anh trán kề trán cọ qua cọ lại vài cái.

Nhưng tán tỉnh thì tán tỉnh, chứ nguy cơ trong lòng cô vẫn chưa được giải trừ.

“Trầm Nghê Trần, em biết hiện tại anh có rất nhiều lý lẽ thuyết phục em rằng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để kết hôn. Em hiểu nhưng em mặc kệ. Anh nghĩ em nhất thời xúc động cũng được, tâm huyết dâng trào cũng tốt, em không quan tâm, em chỉ biết là khi còn sống, em phải cháy hết mình với tình cảm của em, nếu bỏ lỡ cơ hội này, có lẽ em sẽ không còn cảm giác xúc động, nhiệt tình như vậy nữa.”

Mễ Kiều vừa nói vừa đáng thương hề hề nhìn Trầm Nghê Trần, mắt lại bắt đầu ẩn hiện một tầng sương mù khiến nội tâm anh như bị lửa thiêu, đứng ngồi không yên.

Rồi Mễ Kiều lại ra vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Anh cũng thấy rồi đấy, một cô gái vừa xinh đẹp, dễ thương lại thật lòng yêu anh như em, nếu để mất, anh sẽ không cảm thấy đáng tiếc hay sao?”

Từng câu từng chữ như xoáy sâu vào tâm anh, khiến anh nhất thời không biết nên đáp lại cô như thế nào.

“Tiểu Trần Trần, chẳng phải nếu ngày ấy không phải do anh nhất thời xúc động thì chúng ta sẽ có ngày hôm nay sao? Có lẽ mọi chuyện sẽ không tệ như anh nghĩ, có lẽ nếu chúng ta thật sự kết hôn thì có thể thiên trường địa cửu ở bên nhau thì sao?”

Đáy mắt Trầm Nghê Trần xẹt qua một tia do dự nhưng cũng tràn đầy cảm động cùng đau lòng.

Nhưng rốt cuộc, hai giọt nước mắt nơi khoé mi Mễ Kiều cuối cùng cũng rơi xuống, Trầm Nghê Trần nhanh tay tiếp được, một cảm giác cực nóng nơi đầu ngón tay từ từ lan tỏa khắp người anh. Hầu kết anh khẽ động.

Như người bị uy khuất cực lớn, Mễ Kiều nghẹn ngào, khẽ cúi đầu nức nở, “Ồ ô... Em... Em chỉ muốn danh chính ngôn thuận trở thành người phụ nữ của anh, ô ô... mà lại khó khăn như vậy sao? Ô ô...”

Nhìn bộ dạng lúc này của Mễ Kiều, tâm Trầm Nghê Trần như bị lắng trì, đau đến chết đi sống lại. Anh rối rắm không biết nên làm thế nào, trong đầu toàn là hình ảnh của cô, từ màn cầu hôn cảm động đến cảnh đau lòng, khổ sở, anh đều nhớ không sót một chi tiết nào. Anh hận bản thân mình sao quá ngu ngốc, người ta là con gái mà đã can đảm như vậy thì một người đàn ông như anh còn không hài lòng chỗ nào nữa?

“Kiều Kiều ngoan, đừng khóc, chúng ta kết hôn. Đừng khóc nữa, ngoan!”

Anh nhẹ nhàng kéo Mễ Kiều vào lòng, ôn nhu vuốt lưng cô, suy nghĩ cẩn thận rồi nói, “Kiều Kiều, ngày mai chúng ta sẽ đi làm giấy hôn thú để em trở thành vợ hợp pháp của anh được không? Ngoan, đừng khóc, đều do anh không tốt, anh nên ngỏ lời với em sớm hơn mới đúng. Kiều Kiều, nghe lời anh, đừng khóc nữa.”

Một lần lại một lần, Trầm Nghê Trần đem hết sự kiên nhẫn và nhu tình của anh ra để dỗ Mễ Kiều nhưng lại không hay biết rằng hai vai cô không ngừng rung rẩy là do cố nhịn cười chứ không phải đang khóc.

Vì thời gian đã muộn nên phòng 39 cũng đã tắt đèn, chắc chắn sẽ không có ai canh cửa giúp Mễ Kiều. Hành lang lầu 1 lại trống trải, rất thuận lợi cho hai cô gái mặc thường phục ngồi ở hai đầu cầu thang quan sát nhưng ánh mắt của cả hai cô thì lại hoàn toàn trống rỗng.

Trầm Nghê Trần lấy trong túi ra một chùm chìa khoá, nhẹ nhàng mở cánh cửa sắt phía sau ký túc xá ra, dùng ánh mắt ám chỉ như bảo Mễ Kiều đứng yên ở đây đợi để anh vào trước xem xét tình hình.

Trầm Nghê Trần đi vòng lên cầu thang lầu 1, vốn định tìm đại một lý do nào đó điều hai cô gái trực đêm đi nơi khác, ai ngờ vừa lên đến nơi, anh dĩ nhiên nhìn thấy cả hai đang ngồi híp mắt ngủ gật.

Nhẹ nhôm thở ra một hơi, anh quay lại hướng Mễ Kiều phát phát tay. Khi Mễ Kiều vừa tiến đến, anh liền cầm chặt tay cô, kéo cô cùng chạy vội tới văn phòng của anh.

Tim Mễ Kiều liền đập mạnh ngay sau khi Trầm Nghê Trần lẹ tay mở cửa văn phòng rồi dẫn cô vào.

“Nghê Trần?” Mễ Kiều có chút khó hiểu.

Nếu cô đã về ký túc xá thì dù có gõ cửa phòng, phòng chừng cũng sẽ có người ra mở cửa giúp cô. Coi ‘lực ụy hiếp’ hiện tại của cô, tin chắc ngày mai cũng sẽ không có ai dám bàn tán lung tung. Vậy sao anh còn phải dẫn cô đến đây?

Trong bóng tối, Trầm Nghê Trần cũng không hề bật đèn, anh nắm chặt tay Mễ Kiều đi thẳng vào phòng ngủ.

Một không khí ái muội liền xuất hiện khiến cả khuôn mặt của Mễ Kiều đều đỏ như gấc chín.

Anh, chẳng lẽ là muốn?

Trong khi cô đang miên man suy nghĩ thì Trầm Nghê Trần lại nhẹ giọng nỉ non: “Đây là giường của anh, em ngủ đi, anh ra ngoài sofa ngủ, sáng mai anh sẽ gọi em dậy trước giờ tập hợp.”

Thật ra, anh vốn không muốn bật đèn là vì sợ nhìn thấy những đường cong lung linh của cô dưới lớp váy mỏng trong một không gian nhỏ hẹp như thế này. Anh sợ mình sẽ không cầm lòng được mà hôn cô, vuốt ve cô, tiện đà phát triển đến tình cảnh không thể cứu vãn.

Tất nhiên, anh cũng không dám xem nhẹ sức tưởng tượng của bản thân trong tình cảnh như vậy. Một cảm giác lâng lâng dần dần lan tỏa khắp người anh khiến tim anh đập mạnh trong không gian tràn đầy YY như vậy làm Trầm Nghê Trần có chút không khống chế được.

“Nghê Trần, anh phải ngủ trên sofa sao? Nếu không, chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

Một giọng nói thẹn thùng cùng mùi dâu tây ngọt ngào quanh quẩn bên tai cũng như chớp mũi vừa làm suy yếu ý chí lại như khiêu chiến lý trí của Trầm Nghê Trần.

“Ngoan, mau ngủ đi!”

Trước khi đi, Trầm Nghê Trần cũng không quên giúp Mễ Kiều đi đến bên giường rồi mở điều hoà cho cô.

“Ngủ ngon.” Nhẹ nhàng hôn phớt lên má cô một cái, anh liền đi như chạy ra ngoài, không dám dừng lại dù chỉ một giây.

Mễ Kiều kéo chăn qua đắp lên người, rồi rầm suy nghĩ rớt cuộc là sức quyến rũ của cô không đủ lớn hay anh thật sự là một chính nhân quân tử?

Mãi đến khi giai nhân trong phòng đã ngủ say thì ngoài phòng khách, đèn bỗng nhiên sáng lên. Thỉnh thoảng sẽ có vài tiếng lộc cộc từ bàn phím truyền đến.

Giờ phút này, ánh mắt Trầm Nghê Trần chột ngưng trọng.

Anh thuộc tuýp người nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói đáng giá ngàn vàng nên nếu hôm nay, anh đã đáp ứng Mễ Kiều là ngày mai sẽ đi làm hôn thú thì phải nhất định thực hiện. Muốn như vậy, trước khi mặt trời mọc, anh phải giải quyết xong phần lớn các vấn đề được đặt ra.

Thủ tục quân hôn so với kết hôn bình thường mà nói rất phức tạp, mỗi một người muốn vào quân tịch thì phải thông qua tầng tầng lớp lớp thẩm tra chính trị, muốn kết hôn với quân nhân cùng quân đoàn thì phải được bộ thẩm tra chính trị đồng ý, còn khác quân đoàn thì phải được bộ thẩm tra chính trị cấp cao đồng ý, rồi sau đó mới ra trụ sở của bộ thẩm tra chính trị gần nhất lĩnh chứng mới có thể hoàn tất thủ tục đăng ký kết hôn.

Cũng may, Mễ Kiều và Trầm Nghê Trần đều là quân nhân, có quân tịch trong người, do đó có thể lược bớt tầng tầng lớp lớp quy trình thẩm tra chính trị rườm rà.

Tuy hiện tại quân hàm của Trầm Nghê Trần là Thiếu tướng, nhưng xét về chức vụ thì anh chỉ là một tiểu đội trưởng nhỏ nhoi nên chỉ cần Chu Chí Dũng, lãnh đạo trực tiếp duyệt qua báo cáo kết hôn của anh thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Nhưng vấn đề được đặt ra ở đây là theo lệ thường, anh phải trình lên cấp trên một tờ đơn xin kết hôn thì mới được cấp một tờ đơn “Xin đăng ký kết hôn” theo mẫu.

Mễ Kiều cũng phải làm một tờ đơn như vậy.

Suy tính trước sau, Trầm Nghê Trần đau đầu suy nghĩ nên làm cách nào thì mới vừa không kinh động đến ba của anh mà lại có thể thực hiện mọi việc suôn sẻ được!

25. Chương 25: Mọi Thứ Đã Sẵn Sàng

Nhẹ nhàng bấm tắt đồng hồ báo thức trên di động và đóng laptop lại, Trầm Nghiê Trần đứng dậy vịn mình, xoa xoa hai mắt rồi nhìn về phía phòng ngủ, đáy mắt tràn đầy sự mệt mỏi.

Trong lúc Mễ Kiều còn đang say mộng đẹp thì bỗng nhiên có hơi ấm phủ lên, thân thể dĩ nhiên bị hai cánh tay rầm rập khoả mạnh bế dậy.

Mễ Kiều liền giật mình trợn mắt, đập vào mắt cô là gương mặt điển trai của Trầm Nghiê Trần khiến cô nhìn đến xuất thần. Đợi đến khi cô có phản ứng thì môi đã bị người đàn ông trước mắt chiếm đoạt, tinh tế nhắm nháp. Bất quá, chỉ vài giây sau, cô liền hốt hoảng đẩy anh ra, ngượng ngùng nói nhỏ, “Em... Em còn chưa đánh răng.”

Trầm Nghiê Trần nghe vậy liền phì cười, rất tự nhiên cúi xuống giúp cô mang giày. Trong quân ngũ, hai bàn tay rắn chắc từng giúp anh đoạt vô số huân chương quân sự quan trọng và mang đến vô số vinh quang, tuy hiện tại đang nhẹ nhàng giúp người con gái anh yêu mang giày nhưng không vì vậy mà ngăn được cảm xúc rung động đang trào dâng trong lòng anh.

“Mau về phòng đi, chờ em lên lầu xong anh sẽ thôi cò tập hợp.”

Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp ôn nhu của anh, cũng không biết là vô tình hay cố ý, nhưng rõ ràng có một luồng hơi thở nóng ấm đang phủ lên gáy cô khiến cô tê rần cả người.

“Dạ!” Mang theo tâm trạng hỗn loạn, Mễ Kiều nhanh chóng đi vội ra cửa, nhưng chưa tới hai bước, vòng eo đã bị kéo về.

“Sao vậy?” Tuy có chút bất ngờ nhưng Mễ Kiều cố gắng trấn định, quay đầu lại hỏi.

Trầm Nghiê Trần không đáp mà điềm tĩnh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt tràn ngập trêu tức.

“Em về viết một đơn xin khám sức khỏe, cứ nói là thân thể không thoải mái rồi đưa anh, anh sẽ đưa chính trị viên ký tên giùm em, buổi chiều, anh sẽ dẫn em đến một nơi.”

Mễ Kiều kinh ngạc, ánh mắt có chút nghiến ngấm nhìn chằm chằm Trầm Nghiê Trần, lúc này cô mới phát hiện trên mắt anh có một quần thâm nhân nhạ. Chẳng lẽ anh cả đêm không ngủ sao?

Vừa định mở miệng hỏi, Trầm Nghiê Trần đã buông lỏng tay, lạnh nhạt nói, “Mau đi đi! Sắp trễ rồi!”

Vừa đi dọc hành lang, Mễ Kiều vừa nghĩ, chỉ mới một đêm mà thôi, sao nhiệt độ không khí lại có thể biến hóa nhanh như vậy. Đợi đến khi vào phòng và thấy những cô bạn cùng phòng đều mặc áo dài tay nằm co ro trên giường thì cô mới bình tĩnh đại ngộ, đồng thời nhìn ra ngoài cửa sổ, một không gian ẩm ướt cùng những giọt nước óng ánh trên những tán cây ngô đồng liền đập vào mắt cô.

Khóe môi khẽ cong thành một nụ cười hạnh phúc, thì ra đêm qua trong lúc cô đang bình yên say giấc trên chiếc giường đơn bạc của Trầm Nghiê Trần và bị vây kín bởi hơi thở của anh thì trời đang mưa và cô dĩ nhiên không phát hiện. Lúc này, sắc trời vẫn còn tối, mây đen dày đặc.

Sau khi thôi xong cò tập hợp, Trầm Nghiê Trần liền thông thả đạp xe đến văn phòng của Chu Chí Dũng, bình thản đặt vấn đề.

“Kết hôn? Ai vậy?”

Chu Chí Dũng không khỏi tò mò hỏi, cặp mắt hơi nheo lại nhìn về phía Trầm Nghiê Trần như trêu ghẹo.

“Là hai người bạn của tôi. Tuy đang tính không tiện nói ra nhưng tôi có thể cam đoan với anh, bọn họ chỉ là hai sĩ quan bình thường và rất tâm đầu ý hợp.” Ra về tự nhiên, Trầm Nghiê Trần lạnh nhạt nói trong khi ánh mắt thì sâu thẳm, sáng quắc bức người.

Chu Chí Dũng cau mày, có chút dăm chiêu nghĩ, Trầm Nghiê Trần vừa mới về nước, mỗi ngày đều bận rộn việc công trong quân đoàn và trường quân đội, ăn cơm còn không có thời gian thì nói chi đến việc quen bạn gái và tiến đến hôn nhân. Do đó, Chu Chí Dũng nhanh chóng loại Trầm Nghiê Trần ra khỏi danh sách bị tình nghi. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, rõ ràng Trầm Nghiê Trần chỉ vừa mới về nước có vài ngày, sao

có thể quen biết một cặp tình nhân như vậy, lại còn vì họ mà chủ động đi nhờ vả người ta, chỉ điểm này thôi cũng khiến Chu Chí Dũng không sao hiểu được.

Trầm Nghiê Trần nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, trong lòng cũng đang đánh một cái bàn tính, hiện tại nếu anh không lấy được chữ ký và con dấu của Chu Chí Dũng thì mọi chuyện sẽ không thể giải quyết đơn giản được vì chừng nửa tháng sau, anh sẽ chính thức tiếp nhận quân hàm Thiếu tướng, kết hôn sẽ không phải là chuyện chỉ một người quyết định là được.

Trong đầu lập tức xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Mễ Kiều khi uỷ khuất nói ‘muốn chính thức trở thành người phụ nữ của anh mà khó như vậy sao?’, lòng Trầm Nghiê Trần không khỏi căng thẳng. Bản thân anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì tâm tình của Mễ Kiều như một chiếc điều khiển từ xa, có thể điều khiển hỉ nộ ái ố của anh.

“Thế nào, được hay không được?”

Trầm Nghiê Trần cau mày hỏi, đầu ngón tay khê lướt qua đệm ghế sofa dưới thân, nó là chứng nhân duy nhất trong lần đầu tiên của anh và Mễ Kiều.

Không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống khiến Chu Chí Dũng cảm thấy ngột ngạt, tóc gáy đều dựng cả lên.

“Ha ha, không phải là tôi không muốn thông qua, chẳng qua là làm vậy có vẻ không hợp quy củ.”

Trầm Nghiê Trần nghe vậy mặt liền đen mặt, giọng cũng lạnh đi mấy phần.

“Vậy tôi không quấy rầy, cáo từ.”

“Chờ chút! Đừng nóng vội!”

Vừa thấy Trầm Nghiê Trần đen mặt, xoay người dứt khoát mở cửa định đi, Chu Chí Dũng vội lên tiếng giữ anh lại. Cũng không có bất kỳ biểu hiện vui mừng hay tự cao nào, Trầm Nghiê Trần nhẹ nhàng đóng cửa lại, trên mặt nhàn nhạt ý cười thoáng qua.

Anh xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Chu Chí Dũng khiến huyết thái dương của Chu Chí Dũng giật mạnh, bất quá anh ta cũng đắc tội không nổi với vị thái tử kiêu ngạo này.

Từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ đơn ‘xin đăng ký kết hôn’ theo mẫu, sau khi đã ký tên và đóng dấu cần thận, Chu Chí Dũng liền đưa cho Trầm Nghiê Trần.

“Đây là thứ cậu muốn, lỡ xảy ra chuyện gì, cậu cũng đừng quên tôi đó!”

Hiện tại, trong đầu Trầm Nghiê Trần chỉ toàn là hình ảnh tươi cười rạng rỡ của Mễ Kiều nên cũng không quan tâm nhiều, anh nhẹ gật đầu xem như đã đáp ứng rồi đưa tay lên tiếp nhận tờ đơn ‘xin đăng ký kết hôn’ theo mẫu có chữ ký và con dấu hợp lệ, tâm liền vui vẻ.

Nhìn bộ dạng cao hứng như người được kết hôn là mình của Trầm Nghiê Trần, Chu Chí Dũng liền có cảm giác như bị mắc mưu nhưng lại không thể làm gì.

Sau một buổi sáng bốn ba chạy khắp sân trường, Trầm Nghiê Trần lại đang thông thả đạp xe về đội để hoàn thành nốt những việc còn lại.

Đơn ‘xin đăng ký kết hôn’ theo mẫu có chữ ký và con dấu của cấp trên, chứng minh thư và hộ tịch của Mễ Kiều, chứng minh thư và hộ tịch của anh.

Hiện tại, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông thôi.

Trầm Nghiê Trần mở sổ tay liên lạc của mình ra, tìm số điện thoại của một người tên là ‘Đại Pháo’.

Do Mễ Kiều chỉ vừa tròn 19 tuổi nên căn cứ theo Luật hôn nhân của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa thì còn thiếu một tuổi mà mẹ của Đại Pháo lại là chủ tịch hội phụ nữ của thành phố J, rất quen thuộc với người của Cục dân chính nên anh định nhờ bà ấy giúp đỡ. Loại chuyện này, nếu không nhờ người quen, sợ là không được.

Sau khi gọi xong một cú điện thoại, Trầm Nghê Trần liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn bóng dáng sắp trở thành vợ hợp pháp của anh đứng cách đó không xa, tâm tình đặc biệt kích động.

Nhớ lúc còn tu nghiệp ở Mỹ, anh luôn khẳng định với đồng nghiệp là không bao giờ cưới quân nhân làm vợ vì nếu làm chung một chỗ, lâu ngày sẽ sinh nhảm chán. Ai ngờ, Mễ Kiều vừa xuất hiện liền đập tan lời anh. Lúc này, anh mới phát hiện, quân trang mặc trên người Mễ Kiều cũng rất mị hoặc.

26. Chương 26: Mẹ Đến Đây!

Chính trị viên Vương Văn Yến vừa thổi xong còi giải tán, cả đội nữ binh liền xôn xao cả lên, dựa sát vào nhau ngồi thành tùm ba tùm năm trò chuyện đợi đến giờ cơm trưa. Hiện tại, còn khoảng 15 phút nữa mới đến giờ tập hợp xếp hàng trước cửa căn tin, tiến hành tập thể dùng cơm theo quy định.

Mễ Kiều dựa theo lời Trầm Nghê Trần, vội đưa đơn xin khám sức khỏe cho Vương Văn Yến. Cô ta chẳng những không bắt ngờ mà còn ái muội nhìn cô cười cười.

“Tôi có nghe Trầm đội trưởng nói rồi, cô cứ đi đi, không cần cùng cả đội dùng cơm.”

Mễ Kiều hiểu ý xoay người, nhếch môi cười nhạt rồi như một chú nai con, nhảy nhót mà đi. Lòng thầm thấy may mắn, hôm nay, cô rốt cuộc có thể không cần phải đứng góc trong đội hát cái gì [trung trình đền nợ nước] quê mùa, đồng thời cũng đang tự ảo tưởng đến nơi mà Trầm Nghê Trần sẽ dẫn cô đi.

Mễ Kiều cứ tùm tùm cười mãi cho đến khi tiến vào phòng ngủ, nụ cười trên môi liền khựng lại khi cô bất ngờ nhìn thấy mẹ cô.

Bất giác, cô bỗng nhớ đến viễn cảnh được nuông chiều từ bé của mình. Vậy mà trong nửa tháng nay, cô lại trải qua biết bao khó khăn gian khổ khi huấn luyện, ăn những món ăn khô khan khó nuốt hằng ngày rồi phải học giặt quần áo bằng tay. Nghĩ đến đây, cảm xúc trong cô chợt dâng trào, nước mắt chảy ròng, nghẹn ngào hét to một tiếng ‘mẹ’ rồi nhào vào lòng Trầm Thanh Thu.

Vì thời tiết đột nhiên thay đổi, Trầm Thanh Thu sợ Mễ Kiều không đủ áo ấm để mặc nên đã đích thân đem đến cho cô. Trước khi đến, bà cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý không khóc, nhưng khi nhìn thấy Mễ Kiều, cảm xúc nghẹn ngào vẫn không ngăn được.

“Con gái ngoan, để mẹ nhìn xem.”

Cứ như vậy, hai mẹ con cô ngồi trò chuyện trong chốc lát thì có tiếng còi tập hợp vang lên, Trầm Thanh Thu vội đứng dậy nói, “Kiều Kiều, con đi tập hợp đi, mẹ muốn đến chỗ ông ngoại con một lát. À, cậu út con đã trở về nên tối mẹ sẽ đến đây dẫn con đi gặp cậu, cả nhà mình sẽ cùng ăn một bữa cơm đoàn viên.”

Mễ Kiều cau mày, lục lại trong trí nhớ của mình, hình như cô thật sự có một người cậu như vậy, tuy chưa từng gặp mặt nhưng trong lòng cô vẫn luôn sùng bái người cậu tài giỏi ấy. Cậu út hẳn là một người đàn ông hiền ngang bất phàm như Chelsea nhưng khẳng định không diễn trai bằng Trầm Nghê Trần của cô!

“Dạ! Mẹ à, giúp con đem đồng này về giặt nha!”

Mễ Kiều nói xong liền khom người lúi dưới sàn ra một bịch đồ dơ đưa cho Trầm Thanh Thu.

“Bên trong tổng cộng có hơn mười đôi vớ và quần áo của con, làm phiền mẹ nha!”

Trầm Thanh Thu không nói hai lời liền đưa tay tiếp nhận rồi lấy hai ngàn nhân dân tệ từ trong ví ra đưa cho Mễ Kiều, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

“Con cầm đi! Không cần ủy khuất mình, muốn mua cái gì thì mua, đừng tiết kiệm tiền giùm mẹ. Với lại, tính tình của con cũng nên sửa từ từ đi, hiện tại quan hệ với bạn cùng phòng như thế nào rồi?”

Trong lòng mãi lo nhớ thương Trầm Nghê Trần nên Mễ Kiều liên tục vẫy tay.

“Quan hệ tốt lắm. Mẹ mau đi đi, con còn phải tập hợp”

Trầm Thanh Thu im lặng nhìn thoáng qua Mễ Kiều, bà thấy được ở cô, tính nết phản nghịch ngây thơ đã vơi đi một nửa, ngược lại càng thêm phần thành thực, trong lòng vừa vui lại vừa đau, xoay người rồi đi.

Sau khi tiễn Trầm Thanh Thu đi, Mễ Kiều nhanh chóng quay về phòng, lấy di động giấu dưới gối ra gọi cho Trầm Nghê Trần.

Trong không gian tĩnh lặng, Mễ Kiều có thể nghe rõ tiếng tim đập thành thịch của cô trong lúc đợi đầu dây bên kia bắt máy. Tuy đây không phải là lần đầu tiên cô liên lạc với Trầm Nghê Trần, nhưng trước đây chỉ toàn là nhắn tin, hiện tại mới chân chính gọi điện thoại, cũng không biết trong điện thoại, giọng anh có êm tai hay không?

Không để cô phải đợi lâu, điện thoại reo trong chốc lát liền có người nghe máy.

“Ăn cơm chưa?”

Giọng anh vẫn ôn nhu êm tai như thường, Mễ Kiều ngoắc miệng cười đáp.

“Đang chờ anh mời đây.”

“Ha ha.” Trầm Nghê Trần thản nhiên cười, thanh âm cũng nhỏ đi không ít: “Bây giờ thì chưa được, khoảng 20 phút nữa, em chờ được không?”

Mễ Kiều nhất thời nghi hoặc, anh muốn đi đâu đây? Tuy trong lòng nghi hoặc, do dự trong giây lát nhưng cô liền lập tức ngọt ngào đáp lời.

“Dạ!”

Ở đầu dây bên kia, Trầm Nghê Trần vì một tiếng này của cô mà sửng sốt, thanh âm bình tĩnh cũng trở nên hỗn loạn và khẩn trương.

“10 phút! 10 phút sau, em đợi anh ở cửa sau như hôm qua.”

Một cảm giác hạnh phúc chợt dâng trào trong cô, chẳng biết anh sợ cô bị đói hay sợ cô mất hứng mà sửa miệng từ 20 phút thành 10 phút? Nhưng mặc kệ vì lý do gì, Mễ Kiều cũng rất vừa lòng với phần tâm ý này của anh.

Sau khi thay xong thường phục, Mễ Kiều buồn chán dựa vào cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh trong sân trường. Hiện tại đã là trung tuần tháng chín, khí trời cũng đã bắt đầu vào thu nên thời tiết thay đổi khá nhiều. Không còn những cái nắng gay gắt, chỉ có những cơn gió lạnh thổi qua làm làn tóc mái của Mễ Kiều tung bay, hình ảnh này thật sâu khắc vào đáy lòng Trầm Nghê Trần.

Hôm nay, anh tự mình lái xe đến rước cô, không nghĩ tới lại thấy cô ăn mặc đơn bạc tựa vào cửa sổ như vậy. Hai hàng lông mày liền cau chặt, vừa tính gọi điện thoại cho cô thì thấy cô hưng phấn hướng anh vẫy tay, rồi nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Trầm Nghê Trần vội tay giúp cô mở cửa xe, ngồi vào vị trí phó lái bên cạnh anh.

Vừa mới tiến vào xe, chưa kịp thắt dây an toàn, hai tay nhỏ bé của Mễ Kiều đã bị giữ chặt trong đôi tay to lớn ấm áp của anh, mặc anh chà xát lưng tung, vai cũng bị phủ thêm một chiếc áo khoác.

“Sao lại không mặc áo khoác?”

Mễ Kiều cười gian nhìn anh nói, “Nếu em mặc áo khoác, sao anh còn chỗ để biểu hiện đây?”

Trầm Nghê Trần bất đắc dĩ cười cười, liền đoạt lấy chiếc ví da trong tay cô, nhanh chóng mở khoá tìm kiếm gì đó bên trong.

“Anh tìm gì vậy?”

Mễ Kiều nhất thời kinh ngạc, nhìn bộ dạng nghiêm trang của anh như đang chấp hành nhiệm vụ duy trì trật tự vậy.

“Tìm được rồi.”

Trầm Nghê Trần gắt gao nắm chặt chứng minh thư của Mễ Kiều giơ lên, tranh thủ ngắm nhìn ảnh chụp trên đó trong lúc Mễ Kiều đưa tay giành lấy. Vật đã vào tay anh, sao có thể để người khác giành lấy dễ dàng được nên cô chỉ còn biết hờn dỗi, rống giận khi thấy anh giơ cao tay.

Rồi thừa dịp cô chưa kịp phản ứng, anh nhanh tay đút nó vào túi quần mình rồi đột nhiên xoay người, đặt lên trán cô một nụ hôn, nhỏ giọng thủ thủ, “Chúng mình kết hôn nha em!”

Mãi đến khi Trầm Nghiê Trần cho xe dừng trước cửa Cục dân chính ở thành phố J, Mễ Kiều mới ý thức được kết hôn theo như lời anh nói là như thế nào.

27. Chương 27: Vì Yêu

Trầm Nghiê Trần cũng không mở cửa xe ngay lập tức mà lấy một cây viết và đơn ‘Xin đăng ký kết hôn’ theo mẫu có chữ ký cùng con dấu của Chu Chí Dũng ra, đưa đến trước mặt Mễ Kiều.

“Kiều Kiều, hôm qua ở trong xe, em nói muốn trở thành vợ của anh. Bất luận lúc ấy là do em nhất thời xúc động hay tâm huyết dâng trào cũng vậy, hiện tại anh thật sự muốn kết hôn với em.”

Nhìn bộ dạng mê ly của cô, Trầm Nghiê Trần sợ sẽ dọa cô chạy mất nên nhanh chóng khóa cửa xe lại, chỉ ‘cạch’ một tiếng cả bốn cửa xe liền bị khóa.

Trong không gian nhỏ hẹp yên tĩnh, giọng nói ôn nhu trầm thấp của anh vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hiện tại, anh chỉ muốn hỏi em một câu, em có nguyện ý gả cho anh không? Chỉ cần em gật đầu, chúng ta liền cầm tờ giấy này vào đó làm thủ tục, chừng vài phút sau hai ta sẽ trở thành vợ chồng chính thức.”

Lời anh tựa như gió xuân làm lòng cô trăm hoa đua nở.

Lúc này, Mễ Kiều chỉ biết cố gắng kiềm nén kích động, tự nhủ với lòng phải rụt rè một chút nhưng vẫn hận không thể đoạt lấy microphone, đứng trên mui xe hét, “Chung Lan, tôi xem cô còn có thể đấu với tôi như thế nào, cho dù cô có trở về, tôi cũng không sợ cô!”

Mễ Kiều tựa như kẻ si ngốc nói: “Ừ, kết hôn! Tốt, chúng mình kết hôn đi!”

Nhìn biểu tình như lọt vào sương mù của cô, Trầm Nghiê Trần bỗng có cảm giác hổ thẹn tựa như đại sói xám đang dụ dỗ tiểu bạch thỏ con vậy. Anh không nói hai lời liền ôm lấy cô, luồn tay ra sau gáy, kiềm chặt rồi kéo sát vào anh, tình tế đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm.

Ban đầu, anh vốn muốn hỏi Mễ Kiều về tình trạng cũng như tính tình của ba mẹ cô. Dù sao nếu cứ như vậy mà kết hôn với con gái người ta, ngay cả ra mắt cũng không có thì vẫn không tốt lắm. Nhưng tối qua, lúc ở trong xe, thỉnh linh diễn ra một màn ‘bức hôn’ kia đã thật sự làm sự rung động và cảm động trong anh lên men, kích thích bản tính phản nghịch và kích tình ẩn dấu nhiều năm của anh.

Anh thật sự muốn kết hôn với cô ngay lập tức.

Bất luận ba mẹ của Mễ Kiều là ai, có tính tình như thế nào, Trầm Nghiê Trần đều tin tưởng rằng anh có năng lực cho cô hạnh phúc, cũng như có năng lực chinh phục từng người một trong gia đình cô.

Thiên bất lão, tình nan tuyệt.

Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết.

Nhẹ nhàng buông Mễ Kiều ra, ánh mắt tràn đầy sủng nịch, hiện tại, anh chỉ một lòng muốn cưới cô, ngoài ra không có một tia tạp niệm nào.

Trầm Nghiê Trần cứ như vậy nhìn chằm chằm Mễ Kiều trong chốc lát. Sau đó, anh tháo vòng cổ có lồng chiếc nhẫn ngọc lục bảo của mình ra rồi đeo lên cổ Mễ Kiều. Tất cả các thao tác đều được anh thực hiện rất nghiêm túc tựa như lúc duyệt binh.

“Đây là vật đính ước sao?”

Mễ Kiều ngây thơ hỏi rồi không khỏi nhún mày khi cầm chiếc nhẫn lên nhìn.

“Hình như em đã thấy nó ở đâu rồi thì phải!”

“Ha ha.” Nghe cô nói như vậy, Trầm Nghiê Trần liền cảm thấy buồn cười.

Đây là di vật của mẹ anh để lại cho anh và Trầm Thanh Thu làm kỉ niệm trước lúc lâm chung, trên đời chỉ có duy nhất một đôi long phượng này, nghe nói đây là vật vô giá, sao Mễ Kiều có thể thấy được ở nơi khác chứ.

Vì quân kỷ có quy định rất rõ là quân nhân không thể mang trang sức nên Trầm Nghê Trần chưa từng đeo nó trên tay. Trong nhiều năm tu nghiệp ở nước ngoài, những lúc nhớ nhà, anh đều lấy nó ra làm thành vòng cổ mang theo bên mình. Dưới lớp quân trang sậm màu, vừa vặn có thể che khuất chiếc vòng cổ cũng như nội tâm yếu đuối bất chợt của anh.

Mà trên đời này, những thứ tương tự nhau rất nhiều nên Trầm Nghê Trần cũng không để tâm mấy đến lời Mễ Kiều, dứt khoát đặt viết điền vào đơn ‘Xin đăng ký kết hôn’. Sau khi điền xong, anh liền cầm lên thổi nhẹ rồi lập tức giao cho Mễ Kiều.

Mễ Kiều tiếp nhận, nhìn qua một lượt, vừa cười tủm tỉm vừa bắt chước Trầm Nghê Trần đặt viết điền vào.

Nhập ngã tương tư môn

Tri ngã tương tư khổ

Trường tương tư hề, trường tương tư

Trường tương tư hề, vô tận cực.

20 phút sau, Trầm Nghê Trần vui vui vẻ vẻ nắm tay Mễ Kiều rời khỏi Cục dân chính, trong tay mỗi người đều cầm một bản chứng nhận màu hồng, trên mặt là nụ cười vô tâm vô phé cùng khát khao hướng về một tương lai tươi đẹp.

Lúc chụp hình cưới, Mễ Kiều không ngừng oán giận Trầm Nghê Trần khi anh có biểu cảm quá mức nghiêm túc, một chút lãng mạn phần khởi cũng không có. Trầm Nghê Trần lại biện giải, anh làm vậy là vì trọng hôn nhân của bọn họ.

Do Mễ Kiều không đủ tuổi kết hôn theo Luật hôn nhân nên anh phải phó thác người quen sắp xếp làm thủ tục đăng ký kết hôn vào giữa trưa. Hết thấy thủ tục từ lúc đăng ký, chụp ảnh, đến lúc nhập hồ sơ đều do một tay hai mẹ con Đại Pháo lo liệu và hoàn thành bằng tốc độ nhanh nhất.

Phần nhân tình này, Trầm Nghê Trần sẽ đặc biệt nhớ kỹ để ngày sau báo đáp.

“Đói bụng rồi, chúng mình đi ăn cơm đi!”

Trầm Nghê Trần ân cần giúp Mễ Kiều mở cửa xe, liền thấy cô nhìn anh cười xấu xa.

“Hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn, lão công muốn mời em ăn món gì đây?”

Nhìn bộ dạng vô tư, không lo không nghĩ của Mễ Kiều, lòng Trầm Nghê Trần chợt nặng trĩu. Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn của bọn họ vậy mà không như những cô gái khác, Mễ Kiều không cần một lễ cưới xa hoa, siêu xe sang trọng hay nhẫn kim cương đắt tiền, thậm chí ngay cả màn cầu hôn lãng mạn cũng không có.

Cô cái gì cũng không cần, trên cổ chỉ có độc nhất một chiếc nhẫn ngọc lục bảo, vì đối với cô, được hạnh phúc bên anh cả đời mới quan trọng.

Đáy mắt Trầm Nghê Trần chợt loé qua một tia mãnh liệt, Mễ Kiều xem không hiểu.

“Kiều Kiều, sau này dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, em cũng không cần sợ, đã có anh thay em gánh vác vì anh là chồng của em, dĩ nhiên phải có trách nhiệm che chở và bảo vệ cho em. Bắt đầu từ bây giờ, tâm nguyện của anh chính là mong em được hạnh phúc, si ngốc cười bên anh suốt đời.”

“Trầm Nghê Trần?”

Tuy khoé mắt đã hơi mọng nước nhưng Mễ Kiều lại hờn dỗi đánh vào ngực anh, vừa cười vừa nói, “Anh mới cười si ngốc!”

“Ha ha, lên xe nào! Lão công dẫn lão bà đi ăn đại tiệc.”

Giữa trưa, từng ánh nắng xuyên thấu qua những tầng mây làm nhiệt độ không khí trở nên ấm áp, Mễ Kiều cởi áo khoác của Trầm Nghê Trần trên vai mình ra, thoải mái dựa vài yên ghế nghỉ ngơi.

Có trời mới biết, kể tiếp, chờ đợi bọn họ sẽ là chuyện gì.

28. Chương 28: Em Muốn Ăn Anh!

Ngoài cửa kính, từng cơn gió nhẹ thổi mang theo những phiến lá vàng phiêu linh tựa như những chú bướm xinh đẹp đang xoáy vào tâm của Mễ Kiều.

Chỉ một tờ hôn thư, một cô gái mười chín tuổi liền trở thành thiếu phụ.

Nhưng với tình yêu nồng cháy, cả thân và tâm của Mễ Kiều đều cam tâm tình nguyện thuộc về Trầm Nghê Trần. Dù sau này có xảy ra bất kỳ chuyện kinh thiên động địa gì, cô cũng sẽ không buông tay anh, cùng anh hướng về tương lai.

Nhẹ đánh tay lái sang một bên, Trầm Nghê Trần ôn nhu hỏi trong khi cho xe rẽ vào bãi đậu xe của một nhà hàng Pháp.

“Đi ăn món Pháp nha?”

Mễ Kiều trầm mặc đưa mắt nhìn Trầm Nghê Trần, ngay khi anh vừa ngừng xe, cô liền chồm lên vòng tay qua cổ anh, chủ động áp môi mình lên môi anh.

Do hôm nay không phải là ngày cuối tuần, lại đang ở giữa trưa nên người qua lại ở bãi đậu xe cũng không tính là nhiều. Chiếc Audi sang trọng của Trầm Nghê Trần liền đậu ngay sát vách nên tầm nhìn tương đối hẹp, rất thuận tiện cho những tình huống tương tự như thế này.

Trong không gian nhỏ hẹp, Trầm Nghê Trần kinh hỉ mặc Mễ Kiều chủ động hôn anh rồi gần như ngay lập tức, anh liền đoạt lấy quyền chủ động, giữ chặt gáy cô, điên cuồng đáp trả làm cô không sao thở nổi.

Cơ thể dần dần nóng lên tựa như bị lửa thiêu, trong lúc mê muội, Mễ Kiều vẫn có thể cảm giác được sự ản nhẫn cực lực ở nơi anh, hai mắt chợt lóe qua tia giảo hoạt. Cô chồm tới đặt miệng lên đùi anh, mặt đối mặt khiêu khích nhìn anh cười.

Hô hấp dồn dập, khát vọng đang đầy trong đáy mắt, Trầm Nghê Trần im lặng nhìn cô.

“Em không muốn ăn món Pháp, em muốn ăn anh!” Vừa cười khuynh quốc khuynh thành, Mễ Kiều vừa có ý hạ giọng, khinh ngăm một câu bên tai anh.

Trầm Nghê Trần vừa nghe liền ôm chặt người trong lòng, toàn thân cao thấp mỗi một lỗ chân lông đều bị kích thích, hạ thể đã sớm vì cô mà căng cứng nhưng anh lại không muốn xúc phạm cô một lần nữa.

Cô chỉ mới mười chín tuổi.

“Kiều Kiều, em chơi với lửa có ngày bị lửa thiêu đấy.”

Mễ Kiều bỗng nhiên thu lại ý cười, vẻ mặt trịnh trọng nói, “Em đã nói là em muốn!”

Trầm Nghê Trần im lặng không nói, mí mắt rũ xuống như đang suy nghĩ, gian nan đấu tranh tư tưởng.

Không khí lãng mạn trong xe cũng vì những hành động và ngôn từ của hai người mà dần trở nên ái muội, mờ ám.

Bất quá, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Mễ Kiều đột nhiên ngửa ra sau, thu hai tay đang đặt trên cổ Trầm Nghê Trần về, chậm rãi mở ra từng nút áo của mình làm lộ ra làn da trắng ngần mịn màng cùng vòm ngực vun tròn xinh đẹp ẩn hiện đằng sau nội y hồng nhạt đáng yêu.

Tim Trầm Nghê Trần chợt đập lạc mất nửa nhịp, vòng tay đang đặt trên eo Mễ Kiều cũng run lên.

“Kiều Kiều!”

Một tiếng này, anh đơn thuần chỉ muốn đánh thức lý trí của Mễ Kiều, lại không thể che giấu được khát vọng của bản thân. Anh tựa như một con hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào cảnh xuân đẹp tuyệt mỹ của cô.

“Anh nghĩ anh làm vậy là đang bảo vệ em sao? Đối với hai người yêu nhau mà nói, anh làm vậy chẳng khác nào bóp chết tình yêu của chúng ta.” Mễ Kiều nhìn thẳng vào mắt Trầm Nghê Trần nói.

Trước khi gặp Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều đã từng đọc qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình cũng như xem qua rất nhiều phim Hàn lãng mạn, nên đối với tình yêu, cô cũng có vô số ý tưởng, vừa hợp thời lại không phóng túng, vừa thoải mái lại không sa đọa, đối với trình tiết cũng vậy.

Khi còn ngồi ở ghế nhà trường, dù những nữ sinh xinh đẹp quanh cô đã sớm không còn trinh tiết thì cô vẫn một người một ngựa duy trì đến cùng. Không phải do cô không xinh đẹp, cũng không phải do cô khó tính, chẳng qua là cô vẫn có chấp niệm nhất định đối với tình yêu. Đây là lần đầu tiên cô có khát vọng muốn giao mình ột người đàn ông, đặc biệt người đàn ông đó lại là Trầm Nghê Trần.

Cô yêu anh nên nguyện ý cho anh thể thôi!

Nhìn dáng vẻ quật cường của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần vừa hổ thẹn lại đau lòng, chung quy vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

“Chúng ta đến nơi khác.”

Lần đầu tiên của cô đã bị anh dứt khoát chiếm đoạt trên xô pha trong văn phòng của Chu Chí Dũng. Nay bọn họ chẳng những đã yêu nhau mà còn kết hôn nên anh không thể tiếp tục để cô chịu ủy khuất, cứ như vậy âu yếm cô trong xe được.

Nghĩ là làm, Trầm Nghê Trần vươn tay giúp Mễ Kiều chỉnh trang lại quần áo rồi thâm tình nhìn cô gọi, “Lão bà.”

Chỉ một tiếng này thôi lại bao hàm biết bao áy náy, đau lòng cùng sung nịch.

Khách sạn Quốc tế Độ Nhất.

Trong đại sảnh xa hoa sang trọng, Mễ Kiều đang ngồi trên xô pha chờ người đàn ông của cô đi làm thủ tục nhận phòng ở quầy tiếp tân.

Hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn của cô, hiện tại lại đang nhận phòng, vậy chẳng phải là sắp động phòng sao? Lúc này, cô mới chợt nhớ tới buổi hẹn với mẹ cô. Bất quá, đối với cô mà nói, chuyện này không quan trọng.

Tay cô bất giác đưa lên vuốt ve chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên cổ, nụ cười hạnh phúc vẫn còn đọng lại trên khóe môi.

Đến giờ, Trầm Nghê Trần có lẽ vẫn nghĩ Mễ Kiều không hề biết giá trị thực của chiếc nhẫn này. Bất quá, trên thực tế, dù chiếc nhẫn này có trân quý đến cỡ nào, Mễ Kiều cũng không hề hiếm lạ vì dù sao cô cũng xuất thân từ gia đình thư hương dòng dõi danh môn, từ nhỏ đã thấy qua không ít kỳ trân dị bảo. Cẩn thận soi kỹ chiếc nhẫn dưới ánh sáng, cô có thể nhìn xuyên qua nó, phía trên còn được khắc một biểu tượng Phi Long rất sống động, vừa tinh tế lại uy nghiêm, cảm giác mát lạnh từ đầu ngón tay truyền đến nhanh chóng lan toả khắp toàn thân.

Tròng mắt lúng liếng đảo quanh, sao cô vẫn có cảm giác đã từng gặp qua chiếc nhẫn này ở đâu rồi thì phải?

“Kiều Kiều!”

Trong đầu Mễ Kiều chợt thoáng qua một hình ảnh nhưng nhanh chóng bị Trầm Nghê Trần đánh gãy.

Nhìn anh vui vẻ hướng cô vẫy vẫy tay, sắc mặt Mễ Kiều liền ửng đỏ, xấu hổ cúi gầm mặt đi tới.

Ai ngờ, Trầm Nghê Trần chẳng những không bỏ qua mà còn mở miệng trêu tức: “Vừa rồi ai còn nói với anh là thực chờ mong, sao giờ vừa mới nhận phòng đã đỏ mặt như vậy?”

Mễ Kiều cắn môi, thẹn quá thành giận đoạt lấy thẻ phòng trong tay Trầm Nghê Trần, chạy nhanh như chớp vào thang máy.

“Ha ha.”

Sau lưng liền vang lên tiếng cười sảng nịch của Trầm Nghê Trần. Nắm chặt thẻ phòng trong tay, ngay giờ phút này đây, tâm Mễ Kiều đã loạn cào cào cả lên, hoàn toàn không còn đáng vẻ tiêu sái như lúc ban đầu.

29. Chương 29: Trầm Mạt

Lúc cầm chìa khoá mở cửa phòng, Mễ Kiều mới phát hiện Trầm Nghê Trần thế nhưng lại đăng ký một căn phòng rộng lớn xa hoa, sang trọng như vậy.

Khi tiến vào, một mùi hương hỗn hợp giữa mùi nước xả quần áo và dung dịch khử mùi lập tức quanh quẩn quanh chóp mũi của Mễ Kiều, kèm theo ánh sáng mờ nhạt, ấm áp của ngọn đèn ngủ nơi sát vách tường càng khiến không gian trở nên ái muội vạn phần.

Tâm Mễ Kiều càng hoảng.

Sau lưng chậm rãi truyền đến tiếng bước chân, cửa phòng lập tức bị đóng lại, một đôi tay ấm áp chọt vòng qua chiếc eo thon của cô, càng lúc càng siết chặt cho đến khi cô không thể nhúc nhích được nữa thì đôi tay ấy liền không an phận, trượt dần lên ngực cô, bắt đầu cởi từng chiếc nút áo của cô ra.

Hơi thở dần dần trở nên dồn dập, có chút mơ hồ lướt qua chiếc gáy non mịn của Mễ Kiều, dái tai tức khắc truyền đến cảm giác ướt ươn ướt, tê dại khiến cơ thể cô lập tức nhuỷ ra chỉ trong nháy mắt. Ngay khi ánh mắt của Mễ Kiều không còn tiêu cự, Trầm Nghê Trần quyết đoán xoay người cô lại, nhanh chóng bế cô lên, hung hăng đặt cô lên chiếc giường đôi xa hoa giữa phòng.

...[một màn kịch tình kiều diễm diễn ra]...

Kịch tình qua đi, Mễ Kiều vô lực khép hờ mí mắt, thở gấp liên tục.

Dục vọng của Trầm Nghê Trần cũng tạm thời lui đi, giúp Mễ Kiều đắp kín chăn xong liền đứng dậy xoay người đi vào phòng tắm.

Nằm im lặng nghe tiếng nước chảy ào ào, khoe môi Mễ Kiều bất giác mỉm cười hạnh phúc, xinh đẹp tựa như đoá Phù Dung vừa chớm nở.

Chỉ chốc lát sau, Trầm Nghê Trần đi ra, từng giọt nước óng ánh vẫn còn đọng lại trên mái tóc anh chảy dài xuống làn da bánh mật khỏe mạnh cùng những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể khiến anh càng trở nên gợi cảm vạn phần, làm Mễ Kiều mặt đỏ tim đập không thôi. Ở thắt lưng anh, có một chiếc khăn tắm màu trắng thuần túy vắt ngang, vừa có cảm giác thoải mái như đang ở nhà, vừa ẩn chứa ái muội bức người không thể tả.

Trên tay anh còn cầm một chiếc khăn mặt, thâm tình nhìn cô cười quyến rũ.

“Để em giúp anh lau.”

Đưa tay lấy chăn quần kỹ cơ thể, Mễ Kiều đứng dậy chạy nhanh đến bên Trầm Nghê Trần, vừa tròng mắt nhìn anh vừa giật chiếc khăn trên tay anh, nhón chân giúp anh lau những bọt nước còn sót lại trên cơ thể.

Tới phần dưới thắt lưng, Mễ Kiều chột khựng lại trong chốc lát rồi dứt khoát xốc chiếc khăn lên, ‘một cây hai trái’ của anh liền lộ ra trước mắt cô, dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng cô vẫn không khỏi ngốc lẳng nhìn anh.

“Ha ha.” Thấy vậy, Trầm Nghê Trần lập tức lên tiếng cười trêu tức cô liên tục khiến cô ngượng ngùng đem khăn mặt quăng trả lại cho anh.

Anh cười cười đưa tay ra tiếp lấy rồi ôn nhu hôn nhẹ lên trán cô một cái.

“Em suy nghĩ một chút xem muốn ăn gì, anh gọi điện thoại cho phục vụ đem lên.”

Trầm Nghê Trần nói xong liền xoay người đi nên không thấy Mễ Kiều nhìn anh suy nghĩ miên man.

Đây xem như là lần hẹn hò thứ hai của hai người, không tính siêu xe sang trọng có giá trị xa xỉ, chỉ tính bàn tiệc hải sản dành cho hai người hôm trước đã hoa hoa lệ lệ tiêu mất một đồng tiền, giờ lại đăng ký một căn phòng sang trọng thế này, không nói cũng biết tiền phòng một ngày đắt như thế nào. Chỉ ngắn ngủi

có hai ngày mà hai người tiêu hết không biết bao nhiêu tiền, đây là chuyện mà một tiểu đội trưởng bình thường trong trường quân đội có thể gánh vác sao?

Hơn nữa, hồi trưa này, lúc đăng ký thủ tục kết hôn, tờ đơn ‘Xin đăng ký kết hôn’ mà anh mang theo hoàn toàn được để trống, trên đó chỉ có chữ ký và con dấu của Chu Chí Dũng. Sao anh có thể lấy được? Cô bất giác nhớ đến sự kiện anh ở nhà của Chu Chí Dũng, vênh váo tự đắc chỉ huy hai anh em Chu gia làm việc ra sao.

Trầm Nghê Trần, anh rốt cuộc là ai đây?

Tuy trong lòng tràn đầy nghi vấn nhưng cô vẫn quyết định không hỏi.

Thoáng xê dịch cơ thể, cảm giác dinh dính vẫn còn ở hạ thân làm cô cảm thấy khó chịu.

“Ha ha, nước ấm đã chuẩn bị xong, để anh ôm em đi tắm nào!”

Giọng nói trầm thấp, mũi hoặc phiêu đảng bên tai tựa như một chất xúc tác, nháy mắt làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Kiều ửng đỏ.

Còn chưa kịp hoàn hồn, da thịt cô đã chợt lạnh, chiếc chăn quấn quanh người đã bị anh vứt lên giường, cảnh vật trước mắt chợt đảo, thân thể mềm mại trắng nõn nhanh chóng bị anh ôm vào lòng.

Phòng tắm lại diễn ra một phen kịch tình kiều diễm.

Trường quân đội Tây Sơn. Văn phòng Trầm Mạt.

Về mặt nịnh nọt, Trầm Thanh Thu rót cho Trầm Mạt một ly trà long tỉnh thượng hạng vừa đem từ nhà đến.

Tuy là người đã có tuổi nhưng Trầm Mạt luôn sinh hoạt trong môi trường quân nhân nên ông vẫn giữ được thân hình cường tráng, thần thanh khí爽 như xưa. Trước lúc Trầm Thanh Thu đến, ông đã ngồi bên bàn công tác nghiên cứu bản đồ chiến lược phân bố quân lực nên có chút mệt mỏi.

Không thể không nói, một ly trà này của Trầm Thanh Thu đưa tới thật đúng lúc.

Mí mắt hơi nâng, thản nhiên nhìn lướt qua Trầm Thanh Thu, Trầm Mạt vào thẳng vấn đề, “Nói đi!”

Sắc mặt lộ vẻ vui mừng nhưng vì con gái nên Trầm Thanh Thu cố gắng kiềm chế, từ tốn mở miệng nói, “Ba à, nếu Nghê Trần đã trở về, con nghĩ nên để cậu ấy và Kiều Kiều gặp nhau một lần cho biết. Ha ha, dù sao Kiều Kiều cũng là thiên kim tiểu thư, chưa từng làm qua bất kỳ việc gì nặng nhọc, cá tính lại có chút bốc đồng, sống trong quân doanh nhất định chịu khổ không ít nên có người chiều cổ vẫn hơn mà người làm mẹ như con cũng yên tâm phần nào, ha ha...”

Trầm Mạt im lặng không nói, tiếp tục phẩm trà.

Thời gian trước, ông đã dùng quyền lực phong tỏa tin tức Trầm Nghê Trần trở về là vì phòng ngừa con gái ông đi tìm Trầm Nghê Trần nhờ vả chiếu cố Mễ Kiều. Với cá tính phản nghịch tùy hứng của Mễ Kiều lúc đó, nếu không được giám sát giáo dục tốt, chỉ sợ sẽ phát triển theo hướng cực đoan thành ‘thanh niên bụi đời’.

Thời buổi này, đã là con gái, lại có nhan sắc thì dù thế nào cũng không sợ chết đói, cùng lắm thì ra đường làm người tình cho người ta.

Bất quá, đã là cháu gái của Trầm Mạt ông, há có thể như vậy? Hơn nữa, Mễ Kiều không chỉ là cháu gái của ông mà còn là...

Trầm Thanh Thu thấy Trầm Mạt im lặng không nói, trong lòng liền hiểu rõ nhưng vẫn thấy chết không sờn, kiên trì tiếp tục nói, “Hồi trưa, lúc ghé qua thăm Kiều Kiều, con có nói cho con bé biết là cậu út đã trở về, bảo con bé tối nay cùng chúng ta dùng cơm đoàn viên. Ba xem, Nghê Trần từ nhỏ đã được con trông nom, từ biệt nhiều năm không gặp, lại một mình bên ngoài cạnh tranh phần đấu, thân làm chị, con...”

Trầm Thanh Thu chưa nói hết câu đã khóc nức lên.

“Hazzz, lòng dạ đàn bà!”

Bất đắc dĩ thở dài, Trầm Mạt nhắm mắt suy nghĩ.

“Vậy bảo Kiều Kiều tối nay không cần đến, chúng ta dùng cơm cùng Nghê Trần là được rồi. Lúc trước, chẳng phải con chủ động khóc lóc xin ba giáo dục Kiều Kiều sao, chẳng lẽ bây giờ đã quên? Hiện tại, quá trình rèn luyện Kiều Kiều chỉ vừa mới bắt đầu mà con đã mềm lòng rồi sao? Đây là con muốn nhìn tâm tư của chúng ta đối Kiều Kiều như chuyện ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’ hả?”

Trước đó, lúc Chu Chí Dũng lên báo cáo, từ miệng anh ta, ông mới biết Trầm Nghê Trần không hề chiều cố đặc biệt gì đối với Mễ Kiều mà Mễ Kiều lại được thăng chức liên trưởng nhanh chóng. Trầm Mạt đối với chuyện này cảm thấy rất an ủi. Ông cũng không cầu Mễ Kiều làm quân nhân cả đời, chỉ mong cô có thể nhanh chóng trưởng thành, hiểu chuyện hơn, đừng phản nghịch tùy hứng làm người nhà lo lắng như trước là được.

Trầm Thanh Thu mỉm cười, trong lòng mừng thầm, bữa cơm này, mặc kệ Mễ Kiều có mặt hay không, chỉ cần Trầm Nghê Trần đến, bà liền có cách nhờ cậy anh chiều cố cô.

30. Chương 30

31. Chương 31: Thu Phong Chọc Trầm Ai

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, trước khi nhét tờ giấy cho Trầm Nghê Trần, Trầm Thanh Thu đã chuyển điện thoại sang chế độ rung.

Quả nhiên, khi xe vừa rời khỏi cổng trường không được bao lâu, bóp tiền của bà liền run lên từng nhịp.

Liếc mắt nhìn sang bên cạnh, khi đã chắc chắn Trầm Mạt đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần thì bà mới yên tâm lấy điện thoại ra xem. Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, nghĩ là của Trầm Nghê Trần nên bà vui vẻ ngắt máy.

Đầu ngón tay khẽ lướt, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn ngắn gọn.

“Nghê Trần?”

Chỉ chốc lát sau, màn hình điện thoại của bà lại sáng lên.

“Ha ha, là em, có chuyện gì vậy chị?”

Thấy Trầm Thanh Thu không dám nhận điện thoại, trong lòng Trầm Nghê Trần đại khái liền biết, chuyện bà muốn nhờ hẳn là không tiện để ba anh biết. Mỉm cười khẽ lắc đầu, anh lơ đãng nhìn xung quanh, tay vờ nhẹ mái tóc của mình.

Đợi hồi lâu cũng không thấy điện thoại có động tĩnh gì, Trầm Nghê Trần lẳng lặng tản bộ trên con đường đầy lá vàng dưới những tán cây ngô đồng, nhằm cảm thụ cái lạnh của gió thu kèm theo những tiếng xào xạt tựa như tiếng lòng anh đang vẫy gọi.

Chỉ mới xa nhau được vài giờ, anh đã bắt đầu nhớ cô rồi sao?

Anh nên làm thế nào mới tốt đây?

Lẳng lặng ngẩng đầu nhìn trời cao, chỉ còn không đầy hai tuần, anh phải rời khỏi nơi đây để lên quân đoàn nhậm chức chính thức, với tình trạng lưu luyến không rời thế này, chẳng lẽ, anh phải dẫn theo Mễ Kiều đi cửa sau làm thư ký Thiếu tướng sao?

“Ha ha.”

Bị ý tưởng ngây thơ của chính mình chọc cười, đôi mắt Trầm Nghê Trần vẫn tĩnh lặng, thâm thúy như trước. Đã bao năm rồi, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác bị chính hạnh phúc của mình điều khiển.

Ấm báo tin nhắn vang lên.

Trước mắt anh là một mẫu tin nhắn thật dài.

“Nghê Trần, hiện tại, con gái của chị đang là tân binh của đội 21. Con bé vừa thi rớt đại học, cá tính lại phản nghịch, bị ba đưa đến trường quân đội Tây Sơn để giáo dục đã là phá lệ khai ân nên chị cũng không

dám xen vào, chỉ mong em nhính chút thời gian chiếu cố con bé giùm chị một chút là được. Em cũng biết tính tình của ba rồi đấy, làm việc gì cũng chí công vô tư nên chị chỉ lo con bé chịu khổ không nổi. À quên, con bé tên là Mễ Kiều, thuộc tổ 39 đội 21.”

Nháy mắt, trước mặt anh tựa như có thiên lôi oanh đỉnh, không rét mà run!

Đồng thời, tim anh cũng đau nhói như bị ai bóp chặt. Một cái đau tê tâm liệt phế!

Nếu trước mặt anh là Trần Thanh Thu, anh nhất định sẽ bất chấp tất cả mà rống to, “Chị nói con gái của chị tên gì?”

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, từng dòng chữ oan nghiệt vẫn còn in đậm trước mắt anh, ngay cả cơ hội ảo tưởng nghe lầm cũng không có. Anh chỉ biết kinh ngạc, sững sốt đứng ngay ra đó tựa như một tảng đá không có linh hồn, không có cảm xúc giữa đất trời mệnh mông.

Tân binh thuộc đội 21, tổ 39, Mễ Kiều.

Với vẻ mặt không thể tin, từng câu từng chữ ấy vẫn luôn được lặp đi lặp lại trong tâm trí Trần Nghiê Trần khiến anh phải há to miệng để hô hấp.

Lảo đảo lui về sau hai bước, một tay Trần Nghiê Trần cầm điện thoại, nhìn chằm chằm vào màn hình dần dần mờ tối rồi tắt đi, tay kia thì gắt gao đập mạnh liệt vào tim mình.

Ai có thể nói cho anh biết là anh đang mơ hay không?

Anh yêu Mễ Kiều, yêu cô vợ nhỏ bé mới cưới của anh nhưng sao giờ cô ấy lại trở thành cháu gái của anh?

Màn hình điện thoại lại sáng lên một lần nữa, Trần Thanh Thu thấy Trần Nghiê Trần im lặng thật lâu không hồi âm, đành thêm vào một câu, “Nghiê Trần, có thể không? Giúp chị chiếu cố Mễ Kiều một chút nha!”

Dù đây chỉ là một tin nhắn ngắn gọn nhưng với Trần Nghiê Trần, nó lại là bản án tử hình sắc bén và tàn nhẫn nhất, phá hủy tất cả mọi hy vọng của anh chỉ trong nháy mắt!

Tay Trần Nghiê Trần cơ hồ run run khi hồi âm cho Trần Thanh Thu, “Đã biết.”

Sau đó, Trần Nghiê Trần dùng hết sức bình sinh chạy như điên dưới sân trường. Thân ảnh cô độc của anh cứ kéo dài từ con đường này đến con đường khác. Không biết qua bao lâu, mãi đến khi mồ hôi ướt đầm quần áo, anh mới tê liệt ngã nhào xuống đất, ngồi chồm hổm ven đường.

Không hiểu tại sao ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng, soi rõ bóng hình anh điên cuồng đâm liên tục xuống mặt đất, từng cơn đau kịch liệt truyền đến từ các đốt ngón tay cũng không bằng một phần mười nỗi đau trong lòng anh.

Trời ơi, rốt cuộc ai có thể nói cho anh biết anh phải đối mặt với Mễ Kiều như thế nào đây?

Bên tai anh lần lượt vang lên những lời thổ lộ quật cường đầy thâm tình của Mễ Kiều, “Trần Nghiê Trần, em chưa từng yêu, cũng không biết mùi vị của tình yêu là gì, chính anh đã đến trên chóc em trước. Cả đời Mễ Kiều này đã nhận định anh rồi, nếu mai này tình cảm hai ta không còn, em nhất định chịu không nổi.”

“Trần Nghiê Trần, có lẽ trong lòng anh Chung Lan rất đặc biệt. Cô ấy vừa là mối tình đầu của anh, vừa là người khiến anh phải áy náy tự trách. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên của tôi đã cho anh, Chung Lan lại không có khả năng trở về, vậy anh có đồng ý làm mối tình đầu của tôi không?”

“Trần Nghiê Trần, cả đời chỉ được kết hôn duy nhất một lần. Không được viện cớ phủ nhận cũng không được vì cái tôi cá nhân mà xem thường chia tay. Đã nắm tay thì phải bên nhau trọn đời.”

Từng dòng suy nghĩ hỗn loạn cứ ong ong vang lên trong đầu anh, hết thấy đều là những lời thề son sắt khắc cốt ghi tâm. Lúc ấy, anh thấy mình hạnh phúc bao nhiêu thì nay lại càng đau đớn bấy nhiêu!

Anh không thể tưởng tượng được phản ứng của Mễ Kiều sẽ ra sao khi biết sự thật nghiệt ngã này, thà rằng anh đau một mình anh còn hơn để cô phải chịu đau đớn giống như anh!

“Kiều Kiều, Kiều Kiều!”

Bất lực cất tiếng nỉ non, lần đầu tiên một người đàn ông đỉnh thiên lập địa như anh cảm thấy bi thương, tuyệt vọng với vận mệnh!

Điện thoại đột nhiên đổ chuông liên tục, anh khẽ liếc mắt nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình, ‘vợ yêu Kiều Kiều’, đây là tên mà anh đã đổi cho số điện thoại của cô vào tối hôm qua, lúc anh quyết định sẽ kết hôn với cô.

Cổ nén nổi đau trong nội tâm, Trầm Nghê Trần run run tiếp điện thoại.

“Alô, sao giờ này em còn chưa ngủ?”

“Lão công! Anh biết không, em phải đợi bạn cùng phòng đi ngủ hết mới dám vào nhà vệ sinh lên gọi cho anh đó, cảm động không? Hắc hắc, không biết anh ngủ chưa, chứ em thì không ngủ được, rất nhớ anh, rất muốn nghe giọng của anh.”

Mẽ Kiều chỉ cảm thấy đầu dây bên kia thật im lặng, nào biết tay anh đang gắt gao che kín điện thoại, lần đầu tiên trong đời phải nức nghẹn khóc thất thanh như chưa bao giờ được khóc. Anh đã cố gắng kiềm nén cảm xúc nhưng vẫn bất lực trước tình cảm ngây thơ, trong sáng của cô.

“Lão công, làm sao bây giờ, chỉ mới xa nhau có vài cái mà em đã thấy nhớ anh rồi. Em cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa, hắc hắc, anh sẽ không chê cười em chứ?”

Mẽ Kiều vẫn mãi huyền thuyên trong hạnh phúc, thể hiện tình cảm tràn đầy nhớ nhung của mình càng khiến tim anh như chết lặng.

Trầm Nghê Trần cố gắng bình ổn hô hấp, sau đó dùng giọng mũi chậm rãi nói, “Ừm, anh đang ngủ, buồn ngủ quá!”

Mẽ Kiều sững sốt, lập tức ngượng ngùng không đầu không đuôi nói, “À à... thực xin lỗi thực xin lỗi, anh ngủ hả, vậy ngủ đi, em cúp đây, mai gặp, ngủ ngon!”

Nói xong, không đợi Trầm Nghê Trần đáp lại, cô đã cúp điện thoại trước.

32. Chương 32: Quà Tặng

Đối với Trầm Nghê Trần, đêm nay là một khúc ca ưu thương gợi nhớ biết bao kỷ niệm êm đềm hạnh phúc mà anh đã từng trải qua. Càng nhớ, đáy mắt anh càng thấm nhuần một tầng sương mù mông lung.

Anh yêu Mẽ Kiều.

Đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Trước kia, mỗi khi tưởng nhớ Chung Lan, Trầm Nghê Trần chỉ mong hằng đêm đều có thể nhìn thấy cô trong mơ, vậy mà đêm không thể mộng. Bây giờ nghĩ lại, rung động thời niên thiếu làm sao có thể xem như tình yêu được. Đó chẳng qua là thời kì ảo tưởng về tình yêu mà ai cũng phải trải qua một lần trong đời, tựa như một búp măng mới lớn, gặp phải sự tàn khốc của cuộc đời liền chết non.

Vì thế, cảm giác của anh đối với Chung Lan, ban đầu là thích, sau là áy náy, thể thôi.

Còn với Mẽ Kiều, sự chiếm hữu trong anh luôn dâng trào mãnh liệt, anh chỉ muốn sủng cô, yêu cô, quấn quýt bên cô trọn đời.

Từng cái nhăn mày, liếc mắt của cô đều rất chân thực, không hề màu mè diễn trò, luôn có tín niệm, chấp nhất chân thành với tình yêu, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ hấp dẫn Trầm Nghê Trần anh rồi.

Mẽ Kiều tựa như một loài cây thuốc phiện khiến anh quyến luyến đến nghiện, không thể tách rời.

Anh thật sự không hiểu, thế giới này bao la rộng lớn như vậy, sao ông trời lại cứ cố tình sắp xếp cho hai người gặp nhau, quen nhau, yêu nhau rồi lại ở bên nhau thế này? Sao lại cứ cố tình là Mẽ Kiều, trong hàng vạn hàng vạn người lại là cháu gái anh, cùng anh cá nước thân mật, loạn luân chi thực?

Đây chẳng khác nào là đang tra tấn, dày vò tinh thần và thể xác anh.

Nghĩ tới khuôn mặt trong sáng, ngây thơ của Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần lại nhớ đến lời hứa anh dành cho cô, “Kiều Kiều, sau này dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, em cũng không cần sợ, đã có anh thay em gánh vác vì anh là chồng của em, dĩ nhiên phải có trách nhiệm che chở và bảo vệ cho em. Bắt đầu từ bây giờ, tâm nguyện của anh chính là mong em được hạnh phúc, si ngốc cười bên anh suốt đời.”

Từng cơn gió nhẹ thổi như quạt vào mặt khiến tâm Trầm Nghiê Trần đột nhiên bừng sáng.

Thời gian không thể nghịch chuyển, loạn luân chỉ thực càng là sự thật không thể thay đổi, vậy anh cần gì phải rối rắm đau khổ trong đồng luân thường đạo lý này mà làm tổn thương đến người con gái đơn thuần vô tội như Mễ Kiều?

Tình yêu Mễ Kiều dành cho anh cũng giống như tình yêu anh dành cho cô, đây cũng là sự thật không thể thay đổi. Vậy anh còn gì phải băn khoăn nữa?

Dưới ánh trăng, bóng dáng cao lớn đơn độc của Trầm Nghiê Trần cứ như vậy trôi vào màn đêm, chỉ để lại sau lưng một nỗi đau.

Nháy mắt lại mấy ngày nữa trôi qua, Trầm Nghiê Trần vẫn ở văn phòng chuẩn bị sẵn điểm tâm ngon chờ Mễ Kiều ‘đến thăm’ như thường lệ.

Chẳng qua, những lúc như vậy, anh luôn bảo trì với cô một khoảng cách vô hình.

Giống như, K I S S.

Những nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp đã không còn, thỉnh thoảng, dưới sự yêu cầu của Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần chỉ qua loa đặt lên trán cô một nụ hôn nhợt nhạt.

Ánh mắt anh cũng vậy, ngoài sự sùng ái và quyến luyến ra, còn nhiều thêm một tầng sóng ngầm mà cô xem không hiểu.

Thông minh như Mễ Kiều, làm sao có thể không phát hiện ra sự biến đổi nhỏ ở Trầm Nghiê Trần được chứ!

Hung hăng há to miệng cắn một miếng bánh trứng khiến mũi bị dính một phần sốt hương đào ngọt ngào, Mễ Kiều ngưng ngừng vươn tay lấy khăn giấy lau sạch.

Trước mắt bỗng xuất hiện một vật gì đó sáng lấp lánh.

Thì ra là một đôi hoa tai bạch kim nạm kim cương. Chúng nó được đặt ngay ngắn trong một chiếc hộp hình trái tim bằng nhung đỏ sang trọng.

“Thích không?”

Trầm Nghiê Trần nói xong, không đợi Mễ Kiều trả lời đã tiến đến cạnh cô, tưởng giúp cô mang đôi hoa tai anh tặng vào. Ai ngờ, Mễ Kiều lại đi trước một bước, chặn tay anh lại, khẽ xoay người ngược mắt nhìn thẳng vào mắt anh.

Phản ứng của cô hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của anh. Anh những tưởng cô sẽ nhảy cẫng lên hoa chân múa tay thể hiện sự vui sướng của mình chứ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng ửng sự ngỡ vực vô hình, Mễ Kiều dùng ánh mắt quật cường nhìn anh, chậm rãi nói, “Tiểu Trần Trần, anh có từng nghe người ta nói, sau khi một người đàn ông làm một việc gì đó không nên làm sau lưng người phụ nữ của mình, sẽ không tự chủ được mà tặng quà cho người phụ nữ đó, nhằm cân bằng lại nội tâm áy náy của mình không?”

Sau khi chậm rãi nói xong, Mễ Kiều liền im lặng quan sát phản ứng của Trầm Nghiê Trần.

Nhiều ngày qua, cách xử sự của anh với cô rất kỳ hoặc. Trước đó thì tặng cô một chiếc laptop hàng hiệu, sau thì tặng một chiếc xe hơi sang trọng, hôm nay lại là đôi hoa tai nạm kim cương. Ngoài ra, mật độ thân mật của anh với cô cũng giảm mạnh một cách nhanh chóng như xe không phanh làm cô có cảm giác hoang mang sâu sắc.

Qua ánh mắt, Mễ Kiều có thể thấy được tình yêu và sự cưng chiều của anh dành cho cô nên đến tận bây giờ, cô vẫn chưa phát giận hay cố tình gây sự với anh lần nào. Cô thầm nghĩ im lặng xem xét.

Có trời biết, Mễ Kiều cô quý trọng anh đến cỡ nào.

Sắc mặt Trầm Nghiê Trần hơi cứng lại rồi lập tức đổi thành nụ cười tao nhã mê người.

“Ha ha, trong tình yêu, em đúng là một tiểu nha đầu, suốt ngày chỉ biết suy nghĩ miên man, lo được lo mất...”

Đang nói giữa chừng, toàn thân Trầm Nghiê Trần chợt cứng đờ, môi nóng lên.

Mễ Kiều bất ngờ đặt lên môi anh một nụ hôn liền bắt được nội tâm đang khủng hoảng của anh.

“Không có thì tốt. Tiểu Trần Trần, trên đời này không có chuyện gì là bí mật mãi mãi. Anh ngàn vạn đừng làm chuyện gì xấu sau lưng em, bằng không, em sẽ bỏ đi, đến một nơi mà anh vĩnh viễn cũng không tìm được em!”

Vốn dĩ là một cảm giác khủng hoảng thật lớn hung hăng nện vào lòng Trầm Nghiê Trần khiến sắc mặt anh vụn vụn một cách khó coi, nhưng khi nhìn thấy Mễ Kiều bỗng nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh cười, anh liền biết cô đang cố ý thử anh chứ hoàn toàn không biết gì cả, lúc này tâm tình anh mới buông lỏng một chút, nhịp tim cũng dần khôi phục lại bình thường.

Quân huấn sắp chấm dứt.

Chỉ còn vài ngày nữa thôi là đến ngày tiến hành nghi thức duyệt binh chính thức.

Toàn bộ tân binh ở các đội đều phải gia tăng huấn luyện. Mọi người đều có chung một suy nghĩ, nếu có thể giành được thứ tự trong lần duyệt binh chính thức này thì sẽ là vinh quang vô cùng lớn đầu tiên mà họ đạt được kể từ khi nhập học đến nay.

Vì Mễ Kiều là liên trưởng của đội 21 nên cô là một trong sáu nữ tân binh phụ trách cầm quân kỳ.

Trên con đường đầy lá vàng rơi, trong khi năm nữ tân binh còn lại đang ngồi nghỉ ngơi thì Mễ Kiều một mình luyện tập các động tác đánh tay trong khi cầm quân kỳ kết hợp với đi đều liên tục.

Sở dĩ Mễ Kiều có quyết tâm như vậy là vì cô biết đây là vinh quang của cô, hay nói cách khác là vinh quang của Trầm Nghiê Trần nên cô không dám lơ là làm qua loa cho xong.

Tình yêu là lực lượng vĩ đại nhất.

Cách đó không xa, dưới tán cây ngô đồng, một người đàn ông cao lớn, đứng cạnh là anh lính cần vụ, đang lặng lẽ dõi mắt sang bên này nhìn Mễ Kiều khắc khổ luyện tập.

Nguyên bản là một làn da tái nhợt mịn màng, bị phơi nắng trong nhiều ngày qua, nay đã trở thành một làn da khỏe mạnh sáng bóng đầy kiêu mỹ. Ngũ quan điển trai thâm thúy rõ ràng, vóc người cao gầy rắn chắc, cơ hồ là không thể soi mói.

“Thật là một binh tốt!”

Cảm thán xong, người đàn ông ấy lập tức quay sang anh lính cần vụ ra lệnh, “Đem tất cả hồ sơ của nữ binh này đến đây, tôi muốn xem ngay bây giờ.”

Anh lính cần vụ nghe lệnh lập tức đứng nghiêm giờ tay chào rồi xoay người chạy đi.

33. Chương 33: Đám Cưới Mà Sao Không Mời Chúng Tôi?

Văn phòng bộ trưởng.

Khi anh lính cần vụ xuất hiện ở phòng hồ sơ không bao lâu thì điện thoại trên bàn công tác Chu Chí Dũng liền vang lên.

“Hứa tham mưu trưởng muốn xem hồ sơ cá nhân của Mễ Kiều đội 21?”

Hai hàng lông mày nhất đám, Chu Chí Dũng hí mắt, lạnh giọng hỏi lại.

“Cậu nói lại cho anh ta biết, anh ta có thể tùy tiện xem hồ sơ cá nhân của bất kỳ nữ tân binh nào cũng được, nhưng Mễ Kiều thì không.”

Vừa cúp điện thoại, sắc mặt Chu Chí Dũng liền trở nên khó coi. Mấy năm nay, bọn họ luôn chuyên tâm đào tạo tân binh, lấy lợi ích quốc gia làm trọng nên trong công tác, Chu Chí Dũng chưa từng phải cau mày nhăn mặt quá một lần. Nay, anh lại trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Hứa Thiên Kỳ như vậy, lỡ truyền đến tai cấp trên, sợ là sẽ khó ăn nói.

Mễ Kiều là cháu ngoại của Trầm Mạt nên dù hiệu trưởng có biết, Chu Chí Dũng cũng không sợ, chẳng qua, Hứa Thiên Kỳ là người lòng dạ hẹp hòi có tiếng, cứng mềm đều không ăn, sợ là sau này anh sẽ bị người của hần ngáng chân liên tục.

Suy nghĩ trước sau, Chu Chí Dũng quyết định vẫn nên gọi cho Trầm Nghê Trần một cú điện thoại.

Dù sao Trầm Nghê Trần cũng là cậu của Mễ Kiều, tương lai lại nắm tất cả quân quyền của thành phố J trong tay, để Trầm Nghê Trần ra mặt giải quyết, Chu Chí Dũng cũng yên tâm phần nào, không lo sẽ bị cạ cá trong chậu.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng cùng Trầm Nghê Trần qua điện thoại, cả hai quyết định chọn phương thức nghị đàm của người Trung Quốc mời Hứa Thiên Kỳ ra ngoài dùng bữa xã giao.

Nhưng ngay cả Chu Chí Dũng cũng không ngờ, qua bữa xã giao này, sự tình lại phát triển vượt quá sức tưởng tượng của anh. Ai mà ngờ được đoạn tình bất luân giữa thanh thiên bạch nhật của Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều lại bị đẩy lên cao trào như vậy.

Tưởng niệm, giống như một cái bóng dưới ánh nắng mặt trời, người trốn, nó liền truy người cả một đời.

Bất đắc dĩ nhắm chặt hai mắt, trong đầu mãi mãi đều là hình bóng của Mễ Kiều.

Càng muốn khắc chế, lại càng không thể vãn hồi.

Trước khi đến điểm hẹn, Trầm Nghê Trần đổi sang một thân quân trang lục quân mới, trên vai là quân hàm Thiếu tướng nghiêm trang, che khuất đi biết bao tâm sự thâm kín không chỗ trú.

Đã đáp ứng là sẽ bảo vệ cô thật tốt, sao anh lại có thể để Mễ Kiều đến trình sát doanh chịu khổ làm đặc công được.

Đúng 7 giờ tối, vẫn là phòng VIP trên lầu 3 ở căn tin cao cấp của trường quân đội Tây Sơn, Trầm Nghê Trần và Chu Chí Dũng cứ nhiên lại phải ngồi chờ Hứa Thiên Kỳ.

Dưới ánh đèn pha lê trong suốt, từng tia sáng mỹ lệ chiếu rọi khắp gian phòng làm không gian càng trở nên sang trọng, xa hoa bội phần so với những họa tiết tỉ mỉ, tinh tế vốn có của nó.

Hứa Thiên Kỳ liếc mắt nhìn quân hàm mới tinh, sáng loé trên vai Trầm Nghê Trần một cái, khóe môi khẽ nhếch thành ý cười giảo hoạt đầy thâm ý, đưa tay cùng anh bắt tay xã giao hàn huyên.

“Ha ha, Trầm thiếu tướng, có việc gì phân phó một tiếng là được rồi, ngài cần gì phải đích thân mời tôi ra dùng bữa thế này?”

Hứa Thiên Kỳ cư xử y như một lão hồ ly, trên mặt lúc nào cũng ẩn hiện một nụ cười giảo hoạt với làn da ngăm đen và hai chiếc răng nanh trắng nõn. Lúc bắt tay Trầm Nghê Trần, hần còn cố tình dùng sức siết chặt như đang khiêu khích anh, đồng thời ánh mắt cũng hướng anh cười ái muội.

“Ha ha, Hứa tham mưu trưởng, mời ngồi, nhìn thử xem đồ ăn có hợp khẩu vị của anh không?”

Trầm Nghê Trần trầm tĩnh mở miệng mời khách, rồi cùng Hứa Thiên Kỳ và Chu Chí Dũng ngồi vào bàn.

Trên chiếc bàn gỗ lim tròn lớn, cơ hồ tất cả đều là món Hứa Thiên Kỳ thích. Điều này làm hần cảm thấy rất hài lòng.

Dù chỉ là thoáng qua nhưng Trầm Nghê Trần vẫn bắt được tia hài lòng trong mắt Hứa Thiên Kỳ, âm thầm thở dài vì tâm huyết của mình không uổng phí. Trước khi dùng bữa cơm này, anh đã cho Chu Chí Dũng điều ra khẩu vị của Hứa Thiên Kỳ rồi kêu phòng bếp làm y chang bưng lên đãi hần.

Phải công nhận, Hứa Thiên Kỳ này quả thật là một tên cáo già, rõ ràng biết lý do vì sao bọn anh phải mời hần ra dùng bữa vậy mà còn cố tình giả ngu, suốt buổi chỉ lo ăn, thỉnh thoảng mới ngược mắt lên nhìn anh và Chu Chí Dũng một cái nhưng lại nhất quyết không chịu mở miệng đề chuyện của Mễ Kiều.

Dường như hắn đang đợi bọn anh mở miệng cầu hắn trước!

Quả nhiên, Chu Chí Dũng đã đứng ngồi không yên.

“Khụ khụ, Hứa tham mưu trưởng, hình như hôm nay anh đã nhìn trúng một nữ tân binh trong đội 21 thì phải?”

Hứa Thiên Kỳ vừa nghe, mày đã nhú chặt, giọng điệu không hề giận nói, “Đúng vậy, đó quả là một binh tốt, chỉ là Chu bộ trưởng tựa hồ không muốn thả người.”

Trầm Nghiê Trần lập tức cầm chai rượu vang Pháp lên, tự tay châm cho Hứa Thiên Kỳ, vừa muốn mở miệng giải thích đã bị hắn ngạo mạn đánh trở về.

“Trầm thiếu tướng, tôi biết nữ tân binh kia có quan hệ rất đặc biệt với anh, bất quá, theo tôi điều tra được, Mễ Kiều này, trước đó chưa từng công tác ở quân đội địa phương, cũng chưa từng đăng ký nguyện vọng thi vào trường quân đội, hồ sơ của cô ấy rất đặc biệt, rất sạch sẽ, sạch sẽ đến nỗi chỉ có thông tin sơ đẳng, không làm đặc công thật phí!”

Trầm Nghiê Trần híp mắt, sắc lạnh nhìn chằm chằm Hứa Thiên Kỳ.

Chu Chí Dũng biết Trầm Nghiê Trần mất hứng, trán nhất thời đổ mồ hôi lạnh. Trong khi Hứa Thiên Kỳ lại ra vẻ hiểu ý, cười cười đặt tay lên vai Trầm Nghiê Trần, vỗ nhẹ lên quân hàm Thiếu tướng của anh.

“Trầm thiếu tướng, tốc độ của anh cũng thật nhanh. Vừa rồi, tôi mới sai người đến lấy hồ sơ của Mễ Kiều, nhân tiện phát hiện một bí mật kinh thiên động địa. Trên hộ khẩu lúc còn đi học của cô ấy, người đứng tên, đồng thời cũng là ba của cô ấy cư nhiên lại là phó chủ tịch thành phố F, ôi trời, thật hù chết tôi!”

Nói xong, Hứa Thiên Kỳ liền cầm ly rượu mà Trầm Nghiê Trần vừa rót cho hắn lên, uống một hơi cạn ly, đối diện với ánh mắt tràn đầy thị huyết của Trầm Nghiê Trần, lại tiếp tục làm càn.

“Kể ra cũng lạ, trước đó, hồ sơ cá nhân của cô ấy rõ ràng là độc thân, sao vừa mới đến đây nửa tháng, lại biến thành đã kết hôn? Hay ánh mắt của Trầm thiếu tướng thật tốt, biết nhìn xa trông rộng nên sau khi phát hiện ra bảo bối liền xuống tay ngay lập tức.”

Ngữ điệu giễu cợt, tràn ngập hàm ý châm chọc khiến Trầm Nghiê Trần phải cố sức nén giận, thật không hổ danh là tham mưu trưởng của trình sát doanh, muốn tra ra hồ sơ của một người thật dễ dàng, thủ đoạn lại vô cùng sắc bén.

Không biết là nên vui mừng hay tức giận đây, Hứa Thiên Kỳ tra ra tình trạng hôn nhân của Mễ Kiều nhưng lại không tra được cô là cháu ngoại của Trầm Mạt.

Nhưng chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ khiến Trầm Nghiê Trần anh như hít phải một ngụm khí lạnh, nặng nề đem chai rượu đặt lại chỗ cũ.

Hứa Thiên Kỳ thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi huýt sáo, sau đó cười cười nói, “Trầm thiếu tướng, dám cười mà sao không mời chúng tôi vậy?”

Nãy giờ ngồi im lặng một bên nghe hai người đối thoại, Chu Chí Dũng đã cảm thấy có chút mơ hồ. Hứa Thiên Kỳ nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là nói Trầm Nghiê Trần đã cưới Mễ Kiều? Không có khả năng, bọn họ chẳng phải là cậu cháu sao?

34. Chương 34: Có Phải Cậu Bị Điên Rồi Không?!

Chu Chí Dũng bất ngờ đưa tay lên vỗ trán, đúng rồi, ngày đó Trầm Nghiê Trần tự nhiên đến hỏi anh đơn ‘Xin đăng ký kết hôn’ có chữ ký và con dấu không, chẳng lẽ?

Như đã thông suốt, Chu Chí Dũng quay sang trừng mắt nhìn Trầm Nghiê Trần với vẻ mặt không thể tin, đáp lại là ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người của Trầm Nghiê Trần cùng cơn tức phập phồng trong ngực.

Dưới ánh đèn pha lê sáng ngời, những tâm sự thầm kín trong lòng Trầm Nghiê Trần dường như không còn chỗ trốn, cứ như vậy phơi bày trước ánh sáng. Bầu không khí trong phòng cũng lắng đọng hình thành một vòng cung vô hình, nén chặt tất cả mọi thứ xung quanh tựa như có thể bóp nát tất cả chỉ trong khoảnh khắc!

“Tốt lắm, tôi đã ăn no. Còn chuyện của Mễ Kiều, Trầm thiếu tướng cứ yên tâm, trinh sát doanh của tôi chỉ tuyển những nữ binh còn độc thân, Mễ Kiều này đã là người của anh nên tôi sẽ không tuyển cô ấy. Tôi đi đây, không cần tiễn!”

Hứa Thiên Kỳ nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Ở trong mắt đám quân nhân tự cho là có chiến công hiển hách này, Trầm Nghê Trần chẳng qua là một thằng ranh may mắn đầu thai vào chỗ tốt, chứ chẳng có tích sự gì. Dù sau này anh có nắm tất cả quân quyền của thành phố J trong tay thì cũng chẳng có mấy ai cam tâm tình nguyện làm việc dưới trướng.

Trầm Nghê Trần, bắt quả chỉ là một cái thùng rỗng kêu to.

Ngay cả bản thân Trầm Nghê Trần cũng cảm nhận được điều đó nên cảm thấy rất khó chịu. Anh hung hăng trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Hứa Thiên Kỳ, đem tất cả hình ảnh kiêu ngạo, hống hách của hắn khắc sâu vào lòng.

Một lúc lâu sau, trong căn phòng xa hoa, sang trọng chỉ còn lại hai người, Trầm Nghê Trần dậm dậm lên tiếng phá tan sự im lặng đến nghẹt thở này.

“Sự việc đã giải quyết, tôi đi đây.”

Trong nháy mắt, lúc anh vừa xoay người đi, Chu Chí Dũng đã hét lớn một tiếng, “Đợi chút!”

Trầm Nghê Trần sững sốt, anh biết Chu Chí Dũng muốn hỏi gì và cũng biết sẽ trốn không xong nên anh không nói một lời, chỉ lẳng lặng đứng đó. Dù hôm nay có trốn được Chu Chí Dũng, nhưng còn ngày mai, ngày mốt thì sao? Sự tình phát triển đến nước này thật đúng như lời Mễ Kiều đã nói, là giấy thì vẫn mãi mãi không gói được lửa.

Trầm Nghê Trần luôn biết, dù sớm hay muộn thì việc này cũng sẽ bị đưa ra ánh sáng nhưng anh thật sự không ngờ, ngày này lại đến sớm như vậy.

Hiện tại, tâm nguyện duy nhất của anh là dùng chính năng lực của mình để bảo hộ Mễ Kiều, giúp cô tránh khỏi cục diện hỗn loạn này, tiếp tục vô tâm vô phé cười hạnh phúc.

“Vừa rồi, Hứa tham mưu trưởng nói vậy là có ý gì?”

Chu Chí Dũng lạnh giọng hỏi, không hề có vẻ khiếp sợ thân phận của Trầm Nghê Trần như trước nữa, mà như hai người bạn hồi còn học phổ thông.

Trầm Nghê Trần nhắm mắt thở dài một hơi rồi lạnh nhạt nói, “Chính anh cũng nghe thấy rồi đấy, tiếng Trung Quốc, chẳng lẽ anh nghe không hiểu?”

Nói xong, một thân hình cao lớn chật vật với vẻ ngoài kiên cường dần dần khuất khỏi tầm mắt Chu Chí Dũng.

Việc gì nên đến, sẽ đến. Là đàn ông, anh phải có dũng khí gánh vác hết tất cả.

Trầm Nghê Trần cứ thế mà đi, không hề có rối rắm biện giải hay hèn mọn van xin điều gì. Anh biết, chỉ cần Chu Chí Dũng gọi cho Trầm Mạt một cú điện thoại thì thế giới của anh sẽ hoàn toàn thay đổi. Bất quá, anh đã sẵn sàng đối mặt.

Anh đã từng hứa với Mễ Kiều là phải làm một người đàn ông đỉnh thiên lập địa trong thế giới của cô, vì cô che gió che mưa nên dù bị tất cả nhân loại trên thế giới bỏ rơi, anh cũng sẽ không buông tay, vẫn mãi là trụ cột của cô.

Mãi lo suy tư, Trầm Nghê Trần không hay Chu Chí Dũng đã đuổi theo sau lưng anh ra đến cửa căn tin.

Vừa thở hổn hển, Chu Chí Dũng vừa tiến lên kéo tay Trầm Nghê Trần lại, còn chưa kịp nói gì đã bị chất vấn.

“Như thế nào, em trai anh không giành được tình cảm của Mễ Kiều nên không phục?”

Biết rõ Chu Chí Dũng không có ý này nhưng Trầm Nghê Trần vẫn nói vậy. Có trời biết, giờ phút này, lòng anh có bao nhiêu khổ. Anh rất không thoải mái nên muốn kéo theo một người cùng không thoải mái giống

như anh, mà người đó chắc chắn không phải là Mễ Kiều, ai bảo Chu Chí Dũng tự mình dâng lên cửa làm chi.

Quả nhiên, Chu Chí Dũng bị anh chọc tức đến gân xanh nổi đầy trán, tay xiết chặt, mấy lần mở miệng muốn nói lại thôi.

Ngày xưa là bạn học, nay là chiến hữu, nhưng Chu Chí Dũng thật không sao hiểu nổi, trên đời nhiều hoa thơm cỏ lạ như vậy sao Trầm Nghiê Trần lại không cần, cứ nhất định phải loạn luân kết hôn với cháu gái của mình là sao?!

Chu Chí Dũng thở dài, nhìn Trầm Nghiê Trần với ánh mắt tràn đầy thương tiếc nói, “Trầm Nghiê Trần, có phải cậu bị điên rồi không?!”

Chu Chí Dũng cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, bất quá, đổi lại chỉ là một nụ cười đậm mạc.

Hai mắt Trầm Nghiê Trần tuy sắc bén nhưng lại như một ngọn đèn không ánh sáng, âm đạm, cô quạnh giữa không gian mênh mông.

Thật chua xót.

Chu Chí Dũng hỏi anh, có phải anh bị điên rồi không!

Nếu được, anh cũng muốn như vậy. Chỉ có điên anh mới có thể quên hết tất cả, quên hết những nỗi khổ không thể nói, những nỗi khổ đau triệt tâm can.

“Nếu có thể, tôi thật sự muốn điên. Không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây.”

Chu Chí Dũng cắn răng nhìn theo bóng lưng bất cần của Trầm Nghiê Trần, lòng cảm thấy hoang vắng.

Thật nực cười, rõ ràng biết tờ đơn ‘Xin đăng ký kết hôn’ khổng kia có vấn đề, nhưng nói sao Chu Chí Dũng cũng không ngờ sự tình lại phát triển đến nước này. Đã không thể cứu vãn được nữa rồi. Bây giờ bình tâm lại, Chu Chí Dũng bỗng nhớ đến cái đêm mà Trầm Nghiê Trần ôm Mễ Kiều ướt sũng đến nhà anh, lúc đó, anh còn tưởng bọn họ làm vậy là bình thường, ai ngờ là do anh quá sơ suất!

Tên này điên rồi! Cư nhiên lại cùng cháu gái của mình kết hôn?!

Da đầu Chu Chí Dũng run lên từng đợt, dưới ánh trăng mờ nhạt, anh bỗng thấy Trầm Nghiê Trần thật bất lực, có lẽ ngoài mặt càng đậm mạc thì trong lòng càng là sóng to gió lớn. Trầm Nghiê Trần hẳn là người như vậy.

Cần nhắc trước sau, Chu Chí Dũng quyết định không đuổi theo, mặc cho bóng dáng Trầm Nghiê Trần dần dần khuất ra rồi biến mất khỏi tầm mắt.

35. Chương 35: Cự Tuyệt Một Người

Mang tâm trạng rối bời khó nói, Chu Chí Dũng trở về nhà. Quả nhiên, em trai ngốc của anh lại vụng trộm chơi game trong phòng.

20 tuổi, nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ. Chu Chí Dũng không khỏi chua xót, vì Mễ Kiều, ngay cả ngành hàng không mà Chu Chí Phong thích nhất cũng bỏ qua, chạy đến đây làm một gã tân binh bình thường. Mỗi ngày đều phải chịu tất cả các loại huấn luyện nghiêm khắc nhất. Nếu biết được chuyện của Mễ Kiều, Chu Chí Phong làm sao có thể chấp nhận đây?

Khế tính nhắm trong đầu, chỉ còn 7 ngày nữa là đến ngày nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, tức sau ngày duyệt binh chính thức kết thúc, tất cả các nam tân binh sẽ bước vào giai đoạn huấn luyện dã ngoại.

Chu Chí Dũng bắt đầu dĩ thử dài.

Dẫu biết rằng trên con đường trưởng thành của một người đàn ông thực thụ phải trải qua rất nhiều thống khổ và rèn luyện, nhưng dù sao Chu Chí Phong cũng do một tay Chu Chí Dũng anh chăm lớn nên anh không đành lòng nhìn Chu Chí Phong đau khổ. Chuyện của Mễ Kiều, có lẽ nên đợi Chu Chí Phong huấn luyện dã ngoại về rồi nói. Sở dĩ Chu Chí Dũng luôn che chở, bảo bọc Chu Chí Phong là vì mẹ anh không may mất sớm, ba anh lại không kiên nhẫn trong việc giáo dục con cái nên có thể nói, Chu Chí Dũng chẳng

những làm anh mà còn làm mẹ của Chu Chí Phong. Chu Chí Dũng biết rõ em trai anh rất yêu Mễ Kiều, nếu hiện tại anh nói ra sự thật, phỏng chừng sẽ phát sinh rất nhiều việc ngoài ý muốn.

Thời gian thấm thoát trôi đi, nhaoáng một cái đã mấy ngày trôi qua.

Vào buổi tối trước ngày duyệt binh, vì để bù đắp những gian khổ trong thời gian qua và nghênh đón một kì nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, đồng thời cũng tiếp thêm sinh khí cho nam tân binh tham gia huấn luyện dã ngoại, toàn thể tân binh trong trường đều tụ họp tại căn tin số 3, tiến hành giao lưu kết bạn.

Từ lúc vào trường quân đội Tây Sơn đến nay, đây là lần đầu tiên các tân binh cảm thấy ngoại trừ quân quy quân kỷ, nơi này còn có tình người. Ngoài ra, trên tất cả các bảng thông báo của trường lúc chiều có viết, toàn thể tân binh có thể mặc thường phục đến tham dự.

Kèm theo những tiếng hoan hô vang dội, Mễ Kiều cùng Hoắc Đình Đình đích thân dẫn các thành viên trong liên của mình đến căn tin số 3.

Sau khi đã kiểm kê nhân số đầy đủ trước cửa căn tin, chính trị viên Vương Văn Yến liền rống to, “Sau khi vào trong là thời gian tự do hoạt động, giải tán!”

Nam có, nữ có, tất cả đều chen chúc ở cửa căn tin mà vào trong khi Mễ Kiều lại bình tĩnh cười nhạt, tay vỗ vỗ một bì thư trong túi xách. Thầm nghĩ nói sớm vẫn hơn nên đêm nay, cô nhất định phải gặp Chu Chí Phong để tỏ rõ thái độ.

Mọi người ồ vào như ong vỡ tổ khiến cả căn tin trống trải không một bóng người, phút chốc trở nên đông nghին nhịt.

Từng nhóm ba nhóm năm, không phân biệt nam nữ, tụ họp lại cùng một chỗ giao lưu với nhau, thỉnh thoảng cũng có vài tiếng la hét, rượt đuổi như những đứa trẻ.

Mễ Kiều chạy quanh các bàn tìm Chu Chí Phong. Lấy sự để ý của Chu Chí Phong đối với cô, cô biết anh ta nhất định cũng đang đi tìm cô.

Bỗng nhiên, trên vai chột trằm xuống, Mễ Kiều không kịp suy nghĩ, cười xấu xa quay đầu cột nhả nói, “Chu Chí Phong! Em biết ngay là anh sẽ tìm em mà!”

Lời còn dứt, nụ cười trên môi Mễ Kiều đã cứng lại.

Vốn dĩ là sắc mặt vui sướng nhưng bị câu nói vô tình của Mễ Kiều làm đen lại, Trầm Nghê Trần ảm đạm nhìn bộ dáng hoan hỉ của cô, đáy mắt thoáng qua một tia sáng sắc bén, trằm giọng nói, “Xem ra, người mà em muốn tìm không phải anh. Vậy em cứ tiếp tục tìm đi.”

Nói xong, Trầm Nghê Trần liền buông tay, xoay người bỏ đi.

Đêm nay, anh cũng mặc thường phục với áo thun trắng và quần jean xanh năng động, bắt quá, trên khuôn mặt tuấn tú của anh vẫn thấp thoáng một sự mệt mỏi nhè nhẹ.

Tuy ngoại hình của anh rất dễ nổi bật giữa đám đông nhưng với cả rừng người như vậy, thật ít có mấy ai nhận ra anh là một đội trưởng.

Trong lòng Mễ Kiều chột căng thẳng, chẳng lẽ, vừa rồi mặt anh sáng ngời, vui sướng như vậy là vì nghĩ cô đang chạy quanh tìm anh sao?

“Tiểu Trần Trần! Đừng đi!”

Mễ Kiều nhanh tay giữ chặt Trầm Nghê Trần lại, nhí nhảnh di chuyển đến trước mặt anh, nhìn anh nháy mắt cười khê.

“Em muốn trả tiền mua điện thoại lại cho Chu Chí Phong, thuận tiện nói chuyện rõ ràng với anh ấy, em không muốn anh ấy tiếp tục ôm hy vọng.”

Vừa nói, Mễ Kiều vừa chỉ vào túi xách của mình rồi làm nũng lắc lắc tay Trầm Nghê Trần.

“Cậu.”

Chu Chí Phong chẳng biết từ đâu đến, nịnh nọt đứng cạnh Trần Nghiê Trần và Mễ Kiều gọi thân thiết khiến Mễ Kiều phải nhú mày suy nghĩ.

Khó trách lần trước ở nhà Chu Chí Dũng, Trần Nghiê Trần có thể tự do chỉ huy hai anh em Chu gia làm việc như vậy, thì ra anh là cậu của bọn họ!

Nhìn vẻ nghi hoặc trong mắt Mễ Kiều, trong lúc nhất thời, Trần Nghiê Trần đã quên sạch những lời thoại được chuẩn bị tốt từ sớm.

“Tôi đã nói rồi, không cần gọi vậy!”

Nói xong, Trần Nghiê Trần bỗng nghiêng người, kéo Mễ Kiều ra sau lưng, bộ dáng thật khoa trương đến buồn cười.

“Đưa anh!”

Khi Trần Nghiê Trần ngoảnh mặt nói thầm với Mễ Kiều, cô phải sửng sốt vài giây mới hiểu được ý anh, vội vàng cúi đầu lấy bì thư trong túi xách ra, định bụng sẽ đích thân giao cho Chu Chí Phong, ai ngờ Trần Nghiê Trần đã đi trước một bước đoạt lấy.

“Cầm lấy, đây là tiền mua điện thoại của Kiều Kiều, giờ trả lại cho cậu. Mong cậu từ đây về sau cách xa cô ấy một chút.”

Chu Chí Phong nghe vậy, nhất thời sửng sốt nói, “Chuyện đó, cậu, trước đây là do con không kể phép, con...”

“Đủ!”

Trần Nghiê Trần thấp giọng quát, hai mắt tràn đầy lửa giận như hận không thể thiêu chết Chu Chí Phong ngay lập tức.

Cứ đứng đây đôi co mãi cũng không phải cách, ngày càng có nhiều người tò mò nhìn về phía bọn họ. Mễ Kiều không muốn gây sự chú ý nên đành lên tiếng, “Chí Phong, thực xin lỗi, em đã có người trong lòng. Đời này, em với anh chỉ có thể làm bạn, không thể có khả năng khác. Anh hãy quên em đi. Thực xin lỗi.”

Nói xong, Mễ Kiều vừa áy náy vừa xấu hổ lôi kéo Trần Nghiê Trần rời khỏi căn tin.

Bên ngoài thật yên tĩnh, nhiệt độ cũng hơi se lạnh, không ồn ào và ẩm áp như trong căn tin.

Mễ Kiều giận dữ buông tay Trần Nghiê Trần, trên mặt có chút mất hứng.

Cẩn thận đảo mắt nhìn quanh một vòng, sau khi phát hiện nơi đây không có ai khác ngoài họ, cô mới oán giận mở miệng trách, “Vừa rồi anh làm vậy có phải hơi quá đáng không?”

Trần Nghiê Trần ghen, cô có thể lý giải. Nhưng trắng trợn thương tổn một người như vậy, cô thật sự không chấp nhận được.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Trần Nghiê Trần chỉ lẳng lặng đứng đó, không nhìn cô, cũng không nói một lời.

Thấy vậy, Mễ Kiều bèn thơ dài rầu rĩ nói, “Nói sao thì anh cũng là cậu của Chu Chí Phong, sao có thể nói những lời làm tổn thương anh ấy như vậy?”

36. Chương 36: Di Thư

Trần Nghiê Trần kinh ngạc nhìn Mễ Kiều.

Cậu? Cậu của Chu Chí Phong?

“Anh đừng nhìn em như vậy, chẳng lẽ không phải sao? Chính tai em nghe được mà!”

Một cô còn lo lắng cho anh như vậy, vậy mà chỉ với một bí mật nhỏ xíu, anh cứ nhiên lại giấu cô, không cho cô biết!

“Anh...”

Trần Nghiê Trần nhất thời nghẹn lời, lòng như có muôn ngàn mối kết nhưng lại vô lực nói ra.

“Hazzz!”

Còn đang mãi suy nghĩ nên giải thích thế nào với cô về bí mật ‘cậu cháu’ này thì Mễ Kiều đã thở dài, thoải mái đặt mông ngồi xuống đất.

“Phải làm sao bây giờ, Chu Chí Phong khẳng định sẽ không chịu nổi nếu biết em đã là vợ của anh ấy.”

Trong tay cô không biết khi nào thì đã cầm một cành cây nhỏ, từng chút từng chút một vẽ loạn trên đất như đang phác hoạ tâm trạng rối rắm của mình.

Trầm Nghi Trần có thể thấy được ở cô có sự non nớt, tươi trẻ và thiện lương làm lòng anh rung động.

Có lẽ, đối với anh mà nói, Mễ Kiều thật sự còn rất trẻ.

Bất quá, nếu anh đã chấp nhận đến với cô thì anh sẽ dùng mọi cách để bảo vệ cô, nhất định phải duy trì đáng về thiên chân thiện lương này của cô đến cuối đời.

“Anh biết không, em đã suy nghĩ rất lâu, từ trước đến nay, Chu Chí Phong luôn đối xử với em rất tốt, nếu không muốn nói là đặc biệt tốt. Từ lúc bắt đầu, khi em đến thành phố J học trung học, anh ấy luôn bảo vệ em, cưng chiều em tựa như một người anh trai. Mãi đến khi em phát hiện anh ấy có ý với em thì em luôn sống trong phiền não, bởi em biết tình yêu và tình bạn không giống nhau và em sẽ không có cách nào từ chối anh ấy mà không làm anh ấy tổn thương được, nên em chỉ mong mình có thể dùng cách nhẹ nhàng nhất, ít gây tổn thương cho anh ấy nhất để nói rõ với anh ấy. Thật vất vả! Em đã nghĩ đến nát óc, ngay cả những lời thoại ướm át nhất, những tình huống xấu nhất cũng chuẩn bị sẵn, vậy mà vẫn bị anh phá hư tất cả.”

Mễ Kiều quyết cái miệng nhỏ nhắn, lăm bầm lâu bầu oán giận, trong khi Trầm Nghi Trần lại sung sướng mỉm cười, thanh âm thấp phần ôn nhuận nói, “Anh hiểu. Ý em là anh là người yêu của em, nhưng Chu Chí Phong cũng là bạn thân của em nên em không muốn có khoảng cách với người yêu, cũng như không muốn bạn thân bị tổn thương, đúng không?”

Mễ Kiều nâng mắt nhìn chằm chằm vào Trầm Nghi Trần.

Đúng, cô chính là có ý này.

Trầm Nghi Trần khẽ cười đầy thâm ý, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, một bản cello hoà tấu nhanh chóng được phát lên.

“Có thể mời em khiêu vũ một bản không?”

Mễ Kiều nhếch môi cười, vỗ vỗ mông đứng dậy, đặt tay mình vào tay anh rồi ngã vào lòng anh, bắt đầu đong đưa theo điệu nhạc.

Không hề có vũ hội xa hoa, không hề có sàn nhảy lãng mạn, càng không hề có lễ phục tinh xảo sang trọng, dưới tán cây ngô đồng cùng màn đêm lạnh giá, chỉ có một đôi trai tài gái sắc dặt tay nhau, tâm liền tâm, kiên định hoà vào nhau.

Quả là một màn động lòng người, chàng trai thâm tình cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, tay siết chặt vòng eo của cô ấy, cùng cô ấy thả hồn vào điệu vũ tựa như đôi tinh linh giữa đất trời ngàn sao ảo mộng.

Phần nộ! Hâm mộ! Ghen tị!

Chu Chí Phong không cam lòng đuổi theo, ai ngờ lại nghe thấy những điều không nên nghe, nhìn thấy những chuyện không nên thấy.

Anh rốt cuộc đã hiểu, không phải Mễ Kiều phản nghịch đến luân lý bất tuân, mà là Trầm Nghi Trần căn bản đã biết rõ thân phận của Mễ Kiều nhưng lại cố tình im lặng, từng bước đẩy cô đến vực sâu tội lỗi!

Tinh tế nghĩ lại những gì đã trải qua, Chu Chí Phong càng muốn nổi điên, lòng khó ức chế được lửa giận.

Lần đầu tiên biết yêu là khi 15 tuổi, trong thế giới của anh chỉ có mỗi một mình Mễ Kiều. Một nụ cười của cô tựa như mười than thuốc bổ với anh, nên dù cô có ngẫu nhiên phát giận, anh cũng xem như là đang liếc mắt đưa tình, cười trừ rồi thôi. Chưa bao giờ anh nghĩ rằng, sẽ có một ngày, Mễ Kiều sẽ trở thành vợ của

người khác. Lúc nào anh cũng khắc khắc ghi nhớ hình bóng của cô trong tim, ‘ăn không ngon, ngủ không yên’, lo được lo mất.

Chu Chí Phong chính là như vậy, từ năm 15 tuổi đến năm 20 tuổi, chấp niệm năm năm, toàn tâm toàn ý đem cả tâm can trao cho Mễ Kiều, vậy mà...

Đau! Thật đau!

Đau đến không thở nổi!

Đau đến không còn biết đau là gì!

Chu Chí Phong không dám nhìn nữa, cô đơn xoay người, rời khỏi nơi đau đớn này, rời khỏi nơi náo nhiệt đến buồn cười này, hướng về một nơi không hề có ánh sáng, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không rõ, bởi hai mắt đã ướt nhoà và tim đang rỉ máu.

Thời gian cứ trôi và một ngày mới lại bắt đầu, từng tia nắng ban mai xuyên thấu qua những ô cửa khiến nơi nơi đều được thắp sáng.

Phải là một đêm ngon giấc không miên thì Mễ Kiều mới có thể không chú ý tới tiếng báo tin nhắn lúc nửa đêm dưới gối.

“1 tin nhắn chưa đọc từ Chu Chí Phong.”

Mễ Kiều cau mày, lòng bắt đầu hồ nghi.

Vốn nghĩ sẽ tìm một thời cơ thích hợp để nói chuyện rõ ràng với Chu Chí Phong nhằm bù lại tình cảnh xấu hổ lúc cự tuyệt anh đêm qua, dù sao, bây giờ cô cũng đã là vợ của người ta, coi như thuộc hàng trưởng bối, càng không thể khiến quan hệ của Trầm Nghi Trần và hai anh em Chu gia vì cô mà trở nên căng thẳng.

Không ngờ, Chu Chí Phong lại chủ động liên lạc với cô trước.

“Kiều Kiều, tình yêu mà em lựa chọn không hề có tương lai, nó tựa như một hố đen vũ trụ không lối thoát, nó sẽ phá huỷ hết tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất của em. Trong khi anh thích em đã lâu, chờ em cũng thật lâu, lại không có kết quả, hiện tại anh đã mệt, anh muốn rời khỏi nơi đau thương này, đi thật lâu thật lâu, có lẽ sẽ không bao giờ về nữa, hãy cho anh mang đi tất cả những thống khổ để sự ra đi của anh có thể thức tỉnh em, cho em dũng khí tìm kiếm một hạnh phúc thật sự thuộc về mình.”

Một tin nhắn không đầu không đuôi, nghe có vẻ như muốn để lại di thư đi tự sát vậy.

Mễ Kiều vươn tay xoa đầu, thời gian hãy còn sớm, cô cau mày suy nghĩ trong chốc lát rồi quyết định tiếp tục ôm chăn đi tìm Chu công.

Lúc này, tại bệnh thất của quân khu,

Chu Chí Dũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn em trai trên giường bệnh, nếu không phải đêm qua phát hiện sớm, phỏng chừng hiện tại đã không còn.

Chu Tùng đau đớn cầm chặt ‘di thư’ mà Chu Chí Phong đã viết đêm qua, ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn trùng trùng vào hai cái tên ‘Trầm Nghi Trần’ và ‘Mễ Kiều’ trên đó hồi lâu, rồi như không nhận được, quyết đoán đánh một cú điện thoại cho Trầm Mạt.

Vì quân vụ bận rộn nên điện thoại riêng của Trầm Mạt cơ hồ cũng không bao giờ tắt máy.

“Alo, lão Chu, có chuyện gì?”

Nghe được tiếng của Trầm Mạt, Chu Tùng liền nghẹn ngào run giọng, tựa như đang khắc chế lửa giận cùng đau lòng cực độ.

“Ông... Ông ở đâu, tôi muốn cho ông xem một thứ!”

37. Chương 37: Ai Dây Dưa Ai Trước?

Nghe tiếng còi tập hợp vang lên, Mễ Kiều theo quán tính bật dậy xếp chăn, mang đôi giày da quân dụng vào rồi bắt đầu công việc thường ngày.

Hôm nay, Mễ Kiều không cần phải tập hợp cùng đội ăn sáng bởi đội trưởng của đội danh dự đã bảo sáu người cầm quân kỳ bọn cô nhanh chóng tập hợp tại khu bắc của sân thể dục ngay khi vừa thức dậy để tập dợt lại lần cuối trước khi toàn thể tân binh trong trường đến.

Riêng Trầm Nghê Trần, trước khi Mễ Kiều rời giường không bao lâu, đã bị Trầm Mạt triệu tập lên văn phòng.

Một già một trẻ, một ngồi một đứng, nhất phụ nhất tử, mỗi người đều mặc trên người một thân quân trang trang nghiêm.

“Rầm!”

Trầm Mạt dồn hết toàn lực vỗ mạnh lên bàn, lòng bàn tay đè lên một tờ giấy như muốn ghim chặt nó lên bàn.

“Tôi không phải là người chỉ biết tin lời một phía. Bất quá, hiện tại, Chu Chí Phong còn đang được cấp cứu trên giường bệnh, đây là thứ mà chú Chu của anh kêu người đem đến cho tôi! Bây giờ, anh hãy giải thích đi, những câu chữ trên đây là có ý gì?!”

Tuy nói sẽ không tin lời một phía nhưng nhìn Trầm Mạt tức giận vừa nói vừa thở hổn hển, liền biết ông đã muốn tin lời người khác hơn phân nửa.

Trầm Nghê Trần trong lòng biết rõ, nhẹ nhàng cầm tờ giấy trên bàn lên.

“Di thư”, hai chữ này như khiến anh hít phải một ngụm khí lạnh.

Trầm Nghê Trần cẩn thận đem bức ‘di thư’ tinh tế đọc từ đầu đến đuôi một lần, nội dung đại khái là: Chu Chí Phong xem tình yêu của mình đối với Mễ Kiều tựa như sinh mệnh. Anh ta chưa từng nghĩ Mễ Kiều sẽ cự tuyệt mình, hơn nữa, Mễ Kiều còn loạn luân với cậu của cô ấy. Anh ta không thể tiếp thu được sự thật này, cũng không thể chịu được thống khổ khi mất đi Mễ Kiều nên đành chọn cái chết để có thể chấm dứt tất cả, đồng thời, anh ta cũng hy vọng có thể đánh thức Mễ Kiều thoát khỏi đoạn tình bất luân này.

Mặt không đổi sắc, Trầm Nghê Trần thông thả đặt lại bức ‘di thư’ lên bàn.

“Con không biết mình phải giải thích cái gì.”

Trầm Mạt híp mắt, ẩn nhẫn đầy lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi thốt từng chữ, “Anh không biết phải giải thích cái gì sao? Vậy anh cùng Kiều Kiều rút cuộc là như thế nào?”

Khí thế cường đại khiến không khí trong phòng nhanh chóng rơi vào trạng thái tĩnh lặng đến đáng sợ!

Bất quá, Trầm Nghê Trần không hề sợ hãi, trầm mặc trong giây lát rồi nhìn Trầm Mạt với ánh mắt đầy áy náy. Những chuyện anh đã làm, anh sẽ không bao giờ hối hận, chẳng qua, anh cảm thấy thực có lỗi khi đã cô phụ ân sinh thành và dưỡng dục nhiều năm của ông đối với anh, đã vậy còn làm cả gia tộc phải hổ thẹn vì anh nữa.

Ai có thể đoán trước được vận mệnh? Ai có thể biết trước được yêu là sâu triền miên? Để khi hai yếu tố này kết hợp lại cùng một chỗ, người phạm như Trầm Nghê Trần làm sao có thể đào thoát?

“Là con dây dưa Mễ Kiều trước. Hiện tại, cô ấy là vợ hợp pháp của con.”

Trầm Nghê Trần bình thản nói tựa như chuyện không liên quan đến anh, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Trước khi biết rõ thân phận thật sự của Mễ Kiều, loạn luân chỉ thực đã là chuyện hiển nhiên. Nay, dù đã biết rõ chân tướng thì anh cũng không thể quay lại được nữa rồi.

Chẳng lẽ, sau những lần hờn dỗi vu vơ, những lần liều chết triền miên, thân và tâm hoà một thì sẽ tan rã, rơi vào quên lãng theo sự thật này sao?

Không thể nào!

Trầm Nghê Trần anh sẽ không bao giờ quên được những ấm áp và niềm tin mà Mễ Kiều đã đem đến cho anh trong suốt thời gian qua. Cô thật kiên cường, nhưng cũng thật ngọt ngào.

Cả đời này, ngoại trừ Mễ Kiều, anh sẽ không bao giờ yêu thêm được bất kỳ một người con gái nào khác.

“Khốn nạn!”

Trầm Mạt nổi giận gầm lên, đem hết khí lực toàn thân ra tát lên mặt Trầm Nghê Trần một cái.

Đầu Trầm Nghê Trần khê nghiêng sang một bên, hừ cũng không hừ, lập tức đứng nghiêm lại, thật thản nhiên tựa như đã chuẩn bị sẵn tư thế bị mắng và bị đánh.

“Ba, mong ba không cần giận chó đánh mèo, cho đến tận bây giờ, Mễ Kiều cũng không hề biết con là cậu của cô ấy. Hết thấy mọi tội lỗi đều do con, hãy để con một mình gánh chịu. Xin ba không cần thương tổn cô ấy.”

Khóe miệng nhanh chóng xuất hiện ứ thanh, Trầm Nghê Trần cố nén đau rát, quật cường mím chặt môi.

Trầm Mạt vừa thở dốc vừa nhắm chặt hai mắt như cố bình tâm lại, một tay run run nắm chặt, tay kia không quên bám vào mặt bàn để trụ vững, ngăn không cho bản thân ngã khụy trước sự thật nghiệt ngã này.

“Nghỉ thức duyệt binh sắp bắt đầu, anh ra ngoài đi. Sau khi duyệt binh kết thúc, tôi sẽ tính sổ với anh!”

—Phân cách tuyến—

Không thể không nói, lần này Chu Chí Phong thật có đầu óc. Anh đã chọn đúng thời điểm này để giải quyết vấn đề, nốc hết cả lọ thuốc ngủ ngay trong đêm.

Lặng lặng nhìn ánh bình minh ngoài cửa sổ, Chu Tùng thở dài đặt tay lên vai Chu Chí Dũng rồi nói, “A Dũng, con đi đi, A Phong để mình ba lo được rồi. Vừa nãy bác sĩ cũng đã nói A Phong đã qua giai đoạn nguy hiểm, sẽ không có việc gì đâu, con cứ an tâm chuẩn bị nghỉ thức duyệt binh đi.”

Chu Chí Dũng cau mày, hồi tưởng lại bộ dáng run rẩy bên giường bệnh của em trai anh đêm qua, toàn thân liền tràn ngập phần nộ cùng đau lòng. Kết hợp với quang cảnh hiện tại, chung quanh chỉ toàn là màu trắng, càng khiến lòng Chu Chí Dũng càng thêm giá lạnh như đang ở Bắc Cực.

“VẬY CON ĐI TRƯỚC. XONG VIỆC CON SẼ TỚI ĐÂY LIỀN!”

Nhưng vừa đi được vài bước, Chu Chí Dũng đã đứng khựng lại, hơi xoay người nhìn thẳng Chu Tùng hỏi, “Ba, nếu con nhớ không lầm thì trước đây, có lần con nghe được ba và hiệu trưởng nói chuyện về mẹ của Mễ Kiều trong lúc say rượu, có phải...”

Chu Chí Dũng muốn nói lại thôi, sắc mặt Chu Tùng cũng dần trở nên âm đạm, nhìn con trai lớn của mình với đôi mắt sắc bén.

“Lúc đó con còn quá nhỏ, A Phong còn chưa ra đời, nay trải qua nhiều năm như vậy, sao con có thể nhớ rõ được!”

Chu Chí Dũng im lặng, trầm ngâm trong giây lát rồi trực tiếp xoay người rời đi.

38. Chương 38: Trầm Đội Trưởng Đi Rồi

Trên sân tập thể dục rộng lớn, các đội viên đã xếp hàng ngay ngắn.

Các đội viên nằm thứ hai trở lên im lặng ngồi trên khán đài. Tân binh nằm thứ nhất toàn bộ chen chúc ở một góc chờ duyệt binh. Thoạt nhìn có điểm giống với đại hội thể dục thể thao thời trung học. Chỉ khác ở chỗ, mọi người một thân quân trang xanh biếc, cùng vẻ mặt khấn trương nghiêm túc. Toàn bộ hội trường, trang nghiêm.

Mễ Kiều cùng năm người khác nâng quân kỳ, bốn cô gái phân biệt nắm bốn góc quân kỳ. Còn hai chàng trai quân hàm đỏ thắm trên vai nâng ở giữa hai bên, chịu trách nhiệm kéo căng quân kỳ.

Gió nhẹ phất quá, ánh mặt trời càng ấm.

Mễ Kiều thản nhiên nhìn lướt qua. Mọi người đều học theo tư thế oai hùng hiên ngang của trưởng nhóm, tất cả đứng thẳng hàng trên sân tạo thành một vòng tròn lớn.

Không khí này không khỏi làm cho cô chờ mong vào năm học mới.

Trong đầu ảo tưởng chính mình, một thân quân phục, ẩn núp giữa những tán cây, ánh mắt như mèo rình chuột, tong tay cầm chắc khẩu súng. Hình ảnh thật oai hùng, hắc hắc.

“Nghiêm túc, chuẩn bị!”

Một người đàn ông mang quân hàm màu vàng nhỏ giọng bên tai Mễ Kiều quát một tiếng, sau đó ngay lập tức hai tay nắm chặt để ngang thắt lưng, chạy chậm tiến lên hướng về phía lễ đài, đến trước mặt Trầm Mạt báo cáo.

Quân ca to rõ, Mễ Kiều vẻ mặt nghiêm túc, nghe cô gái đứng đầu hô khê :1,2,1,2,.....

Đây là để cho các cô không bị đi nhầm, bước đều. Nhỏ giọng đếm, chỉ có mấy người các cô nghe thấy. Đội ngũ chỉnh tề đi nghiêm, Mễ Kiều đứng ở hàng đầu, hướng hội trường đi đến. Tất cả đều là tân sinh viên.

“Các đồng chí vất vả!”

Trầm Mạt thấy Mễ Kiều hướng mình đi tới, cơ bản là tràn ngập vui mừng kiêu ngạo, lại bởi vì chuyện buổi sáng đã xảy ra, mà vẻ mặt trở nên âm trầm không rõ. Nhưng nhiều năm kinh nghiệm sa trường, nên ông có thể giấu cảm xúc, không để ảnh hưởng đến công việc.

Ông hét lớn một tiếng, vang như sấm rền: “Vì tổ quốc, vì nhân dân phục vụ!” {Câu này ta chém, của quân đội Việt Nam}

Nếu không phải chính mình đang mặc quân trang, trong đội duyệt binh này, chỉ sợ Mễ Kiều cũng giống như những người dân đang xem tivi, bị cảnh tượng duyệt binh làm cho ngây ngốc.

Mễ Kiều hiện tại rất cuộc hiếu được, mặc quân trang, chính là có một loại năng lực. Mặc nó trên người, có thể thay đổi ý chí, nhiệt huyết sôi trào. Làm cho người mặc nó cảm thấy tự hào.

Từng đội diễu hành qua khán đài, đi một vòng rồi trở về điểm tập kết trên sân tập.

Cố gắng suốt buổi sáng, cuối cùng duyệt binh cũng chấm dứt. Các đội đều hưng phấn bàn luận xem đội mình có đạt được vinh dự hay không.

Quân huấn một thời gian dài cuối cùng đã xong, các cô gái vui sướng thay quân trang, mặc lên người những bộ quần áo đẹp nhất của mình, cùng nhau trang điểm. Trong lúc nhất thời, mỗi gian ký túc xá đều là tiếng hoan hô náo nhiệt.

39. Chương 39: Thăng Thấn

Vừa đi Mễ Kiều vừa bấm điện thoại gọi cho Trầm Nghê Trần. Anh vẫn tắt máy.

Đang giữa buổi trưa, tuy có những cơn gió nhẹ nhưng cũng không làm cái nóng giảm được bao nhiêu. Lúc Mễ Kiều chạy tới phòng giáo viên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đã sớm chảy đầy mồ hôi, hai má phỉếm hồng.

Xoay mặt nhìn lại, xe của Trầm Mạt vẫn đậu ở chỗ này, giống như chủ nhân của nó, uy nghiêm điềm tĩnh.

Cắn răng một cái, vì Trầm Nghê Trần, cô bất cứ giá nào cũng phải chấp nhận.

Đại sảnh ký túc xá, vẻ tráng lệ làm cho người ta có một loại cảm giác rộng mở trong sáng. Ánh nắng màu vàng nhạt soi xuống nền nhà tạo cảm xúc trong suốt, sáng chói, không nhiễm một hạt bụi. Dưới chân những cột trụ là những bồn hoa nhỏ với những bông hoa đủ màu sắc. Trên tường treo tấm sơ đồ các phòng ban của giáo viên. Mễ Kiều lảng lảng xem đi xem lại, rất nhanh liền xác định được mục tiêu.

Không biết có phải là giữa trưa không mà khu ký túc giáo viên im lặng thần kỳ. Mễ Kiều chậm rãi đi lên, trừ bỏ tiếng thở dốc của chính mình, cái gì cũng nghe không thấy.

Xa xa, rõ ràng nhìn thấy hai anh lính cần vụ làm phận sự canh giữ ở trước cửa văn phòng của Trầm Mạt. Hai người đều mang quân hàm trung úy, trong tay không có súng, mặt không chút thay đổi đứng đúng tư thế. Như muốn nói cho người ngoài biết là không thể xâm phạm vào địa phận họ bảo vệ.

Mễ Kiều làm sao quản nhiều như vậy, đánh bạo tiến lên. Thấy có một người đưa tay cản lại, Mễ Kiều nhanh chóng tự giới thiệu: “Tôi là cháu ngoại của hiệu trưởng, tên là Mễ Kiều, tôi muốn gặp ông ngoại.”

Hai anh trung úy sững sốt, nhìn nhau thương lượng giây lát, như vừa đánh giá cũng vừa do dự.

“Thủ trưởng đang nghỉ trưa, cần dặn bắt luận là ai cũng không được làm phiền.”

Mễ Kiều nhượng mảy, hít sâu một hơi, liền hướng về phía cửa gỗ hô to.

“Ông ngoại! Ông ngoại! Cháu là Mễ Kiều! Ông mở cửa nhanh a!”

Hai anh trung úy nhìn Mễ Kiều hô to, nhất thời không rõ cô nói thật hay giả, không dám cùng cô xung đột, chỉ đành nhỏ giọng khuyên ngăn.

Mễ Kiều hô vài tiếng, một thanh âm hùng hậu cất lên sau cánh cửa truyền ra: “Cho nó vào đi!”

Hai anh trung úy nghe vậy, nhanh chóng tránh ra mở cửa, ý bảo Mễ Kiều có thể đi vào.

Mễ Kiều nghe được tiếng Trầm Mạt, tinh thần hăng hái hẳn lên, lập tức đi vào, vừa đi vừa nũng nịu kêu lên một tiếng: “Ông ...”

Lời chưa dứt, ánh mắt cô đã nhìn thấy Trầm Nghê Trần đang lặng lẽ đứng một bên, lời chưa nói ra lại nuốt trở về.

Một gian phòng, tổ tôn tam đại, trong lúc nhất thời nhưng lại không biết nói gì.

Mễ Kiều nhìn thấy ông ngoại công sắc mặt ngưng trọng, lại liếc mắt thấy Trầm Nghê Trần, trong ánh mắt kiên định tràn đầy mỗi một, trong lòng tê rần.

Anh trách cô sao? Trách cô không nói cho anh biết, cô là cháu ngoại của hiệu trưởng sao? Hiện tại bị điều đi quân khu, nhận chức vụ gì cũng không rõ ràng, là vì quan hệ với cô, nên ông ngoại mới có thể tức giận đưa anh sung quân biên cương đi!

Trầm Mạt ngồi im lặng, ánh mắt sắc bén như dao bắn về phía Mễ Kiều. Lại chậm chạp không nói. Không khí im lặng đến cổ quái.

Mễ Kiều rất nhanh phục hồi lại tinh thần, hăng giọng vài cái.

“Hiệu trưởng, vì sao bỗng nhiên muốn đem Trầm đội trưởng điều đi quân khu?”

Trầm Mạt ánh mắt sắc bén dần dần thu hồi, ngưng tụ thành một cỗ hỏa khí, tựa như núi lửa bình yên, chỉ chờ phun trào mãnh liệt bất cứ lúc nào.

Trầm Nghê Trần nhận thấy dấu hiệu nguy hiểm, hầu kết giật giật, trước khi Trầm Mạt tức giận, ôn nhu khuyên can: “Mễ Kiều, đây là tổ chức quyết định. Là quân nhân chỉ có phục tùng nghĩa vụ, không được hỏi vì sao.”

“Nhưng là, quá nhanh a! Anh lập tức sẽ đi quân khu, mà em còn ở lại đây học giáo lý, chúng ta đây chẳng phải là không thể gặp mặt sao? Lúc em nhớ anh, muốn nghe anh nói chuyện, muốn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ, thì phải làm sao đây?”

Mễ Kiều cảm xúc tựa hồ càng ngày càng kích động. Cô xoay mặt nhìn về phía Trầm Mạt: “Hiệu trưởng, người không thể lấy việc công làm việc tư được! Không thể bởi vì cháu cùng Trầm Nghê Trần có quan hệ liền âm thầm thao túng tiền đồ của anh ấy được. !”

“Cô làm càn!”

Trầm Mạt hai tròng mắt tràn đầy phẫn nộ, bàn tay nắm chặt đấm mạnh xuống bàn, tận lực khắc chế mới có thể không chế không đánh Mễ Kiều!

“Cô bảo tôi là hiệu trưởng? Tốt lắm, tôi hỏi cô, cô hiện tại đứng ở chỗ này tính là cái gì? Vượt cấp trách cứ! Cô bắt quá chỉ là một tân sinh viên, một tiểu liên trưởng mà thôi! Có muốn trách cứ, cũng nên đi tìm Vương Văn Yên! Vượt cấp hội báo, đây là trái với quân kỷ!”

Cái gì? Như vậy cũng có thể trái với quân kỷ? Mễ Kiều phẫn hận cơ hồ muốn nhảy dựng lên, trong lòng hỏa chẳng những không có nguyên nhân vì Trầm Mạt tức giận mà phát khiếp thu liễm, ngược lại càng thiêu càng vượng!

Nàng cắn cắn môi, vừa muốn phản bác lại, lại bị Trầm Nghê Trần ôn nhuận ngữ điệu đoạt trước.

“Mễ Kiều, em trước về đội. Về chuyện này, sau này anh sẽ giải thích với em, được không?”

Trầm Nghê Trần lo lắng nhìn về phía cô, sợ cô không chế không được cảm xúc, mà làm lớn chuyện, sẽ làm chính cô bị tổn thương.

Mễ Kiều nước mắt đã dâng lên, vẻ mặt áy náy nhìn chằm chằm Trầm Nghê Trần.

Khi nào nói, anh còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào để bảo toàn cho cô, làm cho cô chấp nhận. Anh tính đem gánh nặng này đặt trên vai sao?

“Trầm Nghê Trần, thực xin lỗi, em thực xin lỗi. Ô ô~ có chuyện này em vẫn chưa nói với anh. Em, kỳ thật là cháu ngoại của hiệu trưởng Trầm Mạt, ô ô~ ông nhất định là biết chuyện của chúng ta, nên mới có thể đối đãi với anh như vậy, thực xin lỗi, Trầm Nghê Trần, ô ô~ thực xin lỗi~ ô ô~”

Mễ Kiều nói xong, lại khóc ầm lên.

Giờ khắc này, cô quyết định nói thẳng thắn với Trầm Nghê Trần, là cô hại anh. Vạ nhất ông ngoại đem anh đi quân khu làm sống làm chết, cô nên làm gì bây giờ?

Trầm Nghê Trần nhìn cô lúc này thương tâm khóc dòng, tâm, thật sâu đau đớn.

40. Chương 40: Ánh Sáng Rạng Ngời, Lời Thề Son Sắt

Nếu không phải Trầm Mạt ngồi ở đây, Trầm Nghê Trần đã tiến lên đem Mễ Kiều ôm vào trong ngực, tình tế hôn lên mặt cô, lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống.

Anh càng ngày càng không dám tưởng tượng, nếu Mễ Kiều biết rõ chân tướng, đã biết kỳ thật anh cũng lừa gạt cô, thậm chí so với cô còn càng muốn giấu diếm chân tướng sự việc hơn cô. Đã biết hai người không thể có quan hệ lại càng cố gắng duy trì. Nếu biết sự thật, liệu cô có thể tha thứ cho anh không?

“Kiều Kiều, em đừng nói như vậy. Mặc kệ chuyện của em. Hiệu trưởng cũng không có cố ý muốn làm khó anh. Em nghe lời anh, trước tiên về đội đi, sau đó sẽ tìm em giải thích, được không?”

“Không cần!”

Mễ Kiều không để ý tới lời Trầm Nghê Trần khuyên can, tựa hồ cảm xúc dao động càng lúc càng lớn.

Trầm Mạt xiết chặt nắm tay, trừng mắt nhìn Mễ Kiều, hận không đánh cô một quyền chết luôn.

“Cô nháo đủ chưa?! Chuyện Trầm đội trưởng đi quân khu, là chuyện đã được quyết định. Hiện tại chẳng qua là đi sớm một tháng mà thôi. Huống hồ, đây lại chính là ý của Trầm đội trưởng!”

Mễ Kiều sửng sốt, nghẹn ngào không nói lên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc.

Hai tay nhỏ bé lau bừa đôi dòng lệ, khó hiểu nhìn Trầm Nghê Trần.

“Thật sự?”

Trầm Nghê Trần ánh mắt thâm trầm nhìn Mễ Kiều không rõ cảm xúc. Anh nhìn cô khẽ mỉm cười, ẩn giấu nét ưu thương.

Gương mặt cương nghị, ngũ quan xinh xắn rõ ràng trước mắt Mễ Kiều. Cô nhìn anh như qua một tầng sương mù bao phủ, làm cho Mễ Kiều thấy anh ngay trước mặt mà như xa xăm. {Nguyên văn: Vọng Nguyệt}

“Thật sự!”

Trầm Nghê Trần nhẹ nói, khoe miệng còn khe mỉm cười thản nhiên. Nho nhã lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng sùng nịnh và mỗi mặt.

“Ta muốn nghỉ ngơi, các người đi ra ngoài, đều đi ra ngoài!”

Trầm Mạt một tay hướng về phía bọn họ dùng vẫy vẫy, giống như xua đuổi bình thường, một tay không ngừng xoa huyết thái dương, nhưng lời nói lại mang phong thái vương giả.

Nước mắt rơi ướt hai má, ánh nắng chiếu rọi trở lên trong suốt sáng lóng lánh.

Trầm Nghê Trần hướng về phía Mễ Kiều, nhìn về phía cửa gập đầu, ý bảo cô cùng mình rời đi.

Hai người mới vừa đi được hai bước, thanh âm hùng hậu lại như đòi nợ vang lên đuổi theo hai người.

“Nhớ kỹ người đã nói gì!”

Trầm Nghê Trần thân thể ngăn ra, một bên cùng Mễ Kiều đi ra văn phòng, một bên, cảnh tượng vừa diễn ra lại tái hiện trước mắt anh –

Trầm Mạt: Con đây là tự hủy tương lai! Tự hủy chính con, còn có Mễ Kiều! Các con làm như vậy, danh dự Trầm gia để ở chỗ nào?!

Trầm Nghê Trần: Ba, việc đã đến nước này, cho dù ba có giết chết hai chúng con cũng không thay đổi được gì đâu.

Trầm Mạt: Con! Hồn đản! Ta khổ tâm bồi dưỡng con nhiều năm như vậy, còn không bằng nuôi một con súc sinh! Ta, ta hiện tại thật muốn đánh chết con!

Trầm Nghê Trần: Ba! Ba bình tĩnh một chút! Sau này con mới biết Mễ Kiều là con của chị gái! Nhưng là việc đã đến nước này, Mễ Kiều bây giờ còn chưa biết rõ sự tình. Cô ấy trước sinh tính tình cứng rắn, nhưng tâm địa lại thiện lương trong sáng. Chỉ cần ba không giận chó đánh mèo, con có thể giải quyết chuyện này.

Trầm Mạt: Hừ! Giải quyết? Con cho rằng ta là đứa trẻ lên ba sao? Con cũng nói, lịch sử không có khả năng lặp lại! Con, con tên hồn đản này! Nó đã 19 tuổi! Con, ta không có đứa con như con! Con giải quyết? Con đừng nói với ta là con có năng lực thay đổi được quá khứ ?!

Trầm Nghê Trần: Cho con một tháng! Ba, chỉ một tháng! Trước tiên ba điều con đi quân đoàn J nhậm chức. Con và Mễ Kiều xa cách một thời gian, với tính cách của cô ấy, sẽ cảm thấy con vắng vẻ, nhất định chịu không nổi sẽ làm loạn đòi chia tay. Việc cứ như vậy chẳng phải giải quyết được sao?

Trầm Mạt: Có ý gì? Nói rõ một chút.

Trầm Nghê Trần: Khi việc xảy ra, chúng con cũng không biết rõ quan hệ. Người xưa có câu, không biết không có tội. Nhưng là, hiện tại đã biết, sai lầm cũng đã xảy ra, con không thể thay đổi! Con không muốn thương tổn Mễ Kiều, nếu nhất định không thể cùng một chỗ, thì cũng không cần làm cô ấy tổn thương. Tình yêu không thuận lợi, liền chia tay, ngày mai vẫn là một ngày mới. Về phần thân phận của con, chỉ cần cố gắng giấu diếm, một đời không gặp là được.

Trầm Mạt:

Trầm Nghê Trần: Ba, hiện tại người biết chuyện chúng ta người một nhà, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu giờ làm lớn chuyện, giấy không thể gói được lửa, đến lúc đó mọi người đều biết, thật sự vô lực văn hời rồi!

Trầm Mạt: Một tháng, con xác định có thể cùng Mễ Kiều chia tay?

Trầm Nghê Trần: Con xác định!

Trầm Mạt: Chuyện tới nay, cũng chỉ có thể như thế.

– Suy nghĩ dần dần thu nạp, Trầm Nghê Trần trong lòng ngăn ra. Vừa rồi vì xoa dịu Trầm Mạt, để ông không làm thương tổn Mễ Kiều, anh đành phải nói dối ông! Một tháng cùng Mễ Kiều chia tay, làm sao có thể?

Thở dài ảo não, đi từng bước nói từng bước đi!

Đầy bụng tâm sự, vẻ mặt ngưng trọng đi vào văn phòng, Trầm Nghiê Trần đứng bên người Mễ Kiều thì thầm: “Chưa ăn cơm trưa à? Muốn ăn cái gì?”

Mễ Kiều đứng yên, mặt không chút thay đổi nhìn về phía Trầm Nghiê Trần.

“Anh hứa gì với ông ngoại em?”

Trầm Nghiê Trần khẽ cười, giơ lên đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm một chút lên chóp mũi Mễ Kiều.

“Có phải dạo này xem tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá hay không, cho nên suy nghĩ lung tung? Thực hối hận cho em mua network card! Bình thường thời điểm kiểm tra nội vụ, em giấu chỗ nào? Mỗi lần đều hại anh lo lắng.”

Nhìn Trầm Nghiê Trần cố làm ra vẻ thoải mái cười, Mễ Kiều trong lòng ẩn ẩn có chút dự cảm không tốt.

Anh là vì lo lắng cho cô, cô đều biết. Cho nên, không vạch trần.

“Ha ha, mỗi ngày sau khi dùng xong em đều đem đến phòng để đồ, nhét vào hành lý. Em là liên trưởng, chìa khóa là do em giữ, em sợ ai?”

Đột nhiên, Mễ Kiều hướng Trầm Nghiê Trần cười thản nhiên, nụ cười sáng chói ngay trước mắt Trầm Nghiê Trần, làm anh nhìn đến ngây người.

Anh có chút nghĩ mà sợ tiến lên từng bước, giữ chặt tay Mễ Kiều, còn thật sự nghiêm túc: “Kiều Kiều, nếu có một ngày, anh dẫn em đi đến một nơi mà không ai biết đến chúng ta, sống một cuộc sống thần tiên quyến lữ, em có nguyện ý không?”

“Em nguyện ý. Em là của vợ anh, anh đến chỗ nào, em đi chỗ đó!”

Mễ Kiều hát cảm lên, sáng ngời hữu thần, lời thề son sắt.

Một giây này, Trầm Nghiê Trần rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Kiều, anh nói cho chính mình, lần này, rốt cuộc không có nỗi lo về sau. Liên thư thái thở dài một hơi.

41. Chương 41: Kiều Kiều, Đây Là Cậu Con!

Gió thu thổi nhẹ, che dấu những bí mật đã bị thời gian vùi lấp. Ráng chiều đã dần xuống, hai người đứng cạnh nhau yên lặng. Nếu có kiếp trước, Trầm Nghiê Trần tất là con nhộng đang chờ phá kén chui ra, mà Mễ Kiều nhất định là đóa hoa sáng lạn nhất trong biển hoa.

Anh nói, tức khắc sẽ đi quân khu đi nhậm chức, không bằng để cho cô về nhà nghỉ một tuần. Rất nhiều quân vụ đang chờ anh, nghỉ lễ Quốc Khánh bảy ngày không thể bên cô được.

Xoay người sang chỗ khác, anh trong lúc đó vẫn không ngừng lo lắng thu xếp mọi việc cho cô, mỗi một việc đều là vì cô mà chuẩn bị.

Cô nói, anh đi đi, cô biết dù cho anh bận rộn thế nào, không thể bên cô, cô cũng không thể quên anh. Xoay người sang chỗ khác, cô cố nén trụ mắt mắt, vì tình yêu mà trở nên cường đại nội tâm không ngừng la lên: Mễ Kiều, cố lên!

Tương tư đậu đỏ vì ai lưu? Tổng đem đậu đỏ đổi vũ trụ. {Mình nghĩ đây là 2 câu thơ nên để nguyên}

Một tuần nghỉ lễ nhanh chóng trôi qua. Chương trình học chính thức bắt đầu.

Bởi vì đội trưởng mới tới vóc người thấp bé, trông giống củ khoai tây, diện mạo xấu xí còn toàn nói tiếng địa phương, mang quân hàm trung úy. Đội viên đối với mệnh lệnh của anh cơ hồ cũng đều là có lệ hoàn thành.

Hồi tưởng Trầm Nghiê Trần ở trong thời điểm này, các cô nương cho dù mỗi ngày mặc quân trang không cho phép hoá trang, cũng sẽ trăm phương nghìn kế xoa xoa gì đó lên mặt cho đẹp hơn. Quân huấn lại khổ lại mệt, chỉ cần thân ảnh Trầm Nghiê Trần ở đội ngũ đi qua đi lại một lần, liền giống như xuân phong thổi vào mặt, bách hoa nở rộ, đem một mối trên người các cô trở thành hư không.

Hiện tại, mỗi ngày đi học, bị đội trưởng như vậy hướng dẫn, mang đội đi dạy học, các cô cũng không dám ngẩng đầu mặt mày rạng rỡ, một đám đem quân mạo ép tới cúi đầu, bằng không liền nhìn chăm chăm lên cao.

Chương trình học thực tế hơi khác so với tưởng tượng của Mễ Kiều. Năm nhất đại học, phân nửa đều là chương trình học chính. Chính trị viên nói, chỉ có học giỏi, mới có thể dần dần thêm tiến quân sự hóa chương trình học.

Trầm Nghê Trần hoàn tất việc chuyển đi trong bảy ngày, mỗi ngày buổi tối đều cùng Mễ Kiều ăn bữa tối.

Anh tự mình lái xe, không có mang lái xe, luôn mặc thường phục, kiên trì mỗi ngày đón Mễ Kiều tan học lúc 4 ở cửa sau, bọn họ cùng nhau ăn xong, sẽ ở một góc khuất trong trường học yên lặng cùng nhau nhìn ánh tịch dương, cho đến giờ tự học của Mễ Kiều, anh mới đuổi cô về đội, nói hẹn gặp lại, sau đó rời đi.

Nói đến cũng lạ, bình thường đều là Mễ Kiều thì thầm nói xong, Trầm Nghê Trần mặt mang sủng nịch cùng mỉm cười im lặng nghe, nhưng là, trong khoảng thời gian này, Trầm Nghê Trần trong lời nói đặc biệt nhiều, mỗi lần nhìn thấy Mễ Kiều đều đã hỏi các loại chuyện trước kia chưa từng có đề cập qua trong lời nói.

Tỷ như, anh hỏi Mễ Kiều nhà trang trí theo phong cách gì? Mễ Kiều đáp, Bohemian phong cách.

Anh lại hỏi, cô thích máy tính để ở phòng riêng hay để luôn trong phòng ngủ? Mễ Kiều cười anh, hiện tại đều có laptop, ôm nó ở trong ổ chăn ấm áp vẫn thích hơn. Anh sẽ hiểu ý cười, có khác lắm chiêu đứng lên.

Lại tỷ như, anh hỏi Mễ Kiều thích khu náo nhiệt hay im lặng vùng ngoại thành, thích nhà riêng hay chung cư cao cấp? Mễ Kiều luôn mỉm cười lôi kéo cánh tay của anh, một bên làm nũng một bên nhất nhất giải đáp. Mà Trầm Nghê Trần cũng là thật sự nghe, có khi thậm chí lấy điện thoại ra lặng lẽ ghi âm lại lời Mễ Kiều nói.

Đây là thời gian mỗi ngày Mễ Kiều chờ mong nhất. Có đôi khi còi báo hiệu dưới lầu vừa mới cất lên gọi học viên rời giường, vừa mở mắt, Mễ Kiều sẽ yên lặng cầu nguyện: Thời gian nhanh chút đi qua đi, nhanh chút đi qua đi!

Lòng tràn đầy hoan hỉ nghĩ, kỳ thật, mỗi ngày có thể như vậy vượt qua, coi như là chuyện tình thích ý. Cô có thể thấy anh, cùng nhau ăn bữa tối, cùng nhau ngắm tịch dương, cùng nhau nói về hiện thực cuộc sống, đủ loại tư tưởng.

Này, nghiêm túc chính là luyện ái đi!

Thời gian luôn trôi qua không bao dừng lại. Nhoáng một cái, lại một tháng trôi qua.

Trong trường học, hoa quế đã bắt đầu lụi tàn, hương thơm dần nhạt đi. Từng đợt mưa thu qua đi, thời tiết dần trở nên mát mẻ.

4 giờ rưỡi, chuông tan học vang lên, các học viên trẻ tuổi đang trầm lắng bỗng sinh động hẳn lên. Mễ Kiều thân là liên trưởng, đứng ở đầu đội ngũ, tập hợp mọi người xếp thẳng hàng đi về đội.

Mễ Kiều mới vừa đi một nửa, liền nhìn thấy Trầm Thanh Thu mang theo một túi hành lý, đứng ở dưới tầng cây ngô đồng cách đó không xa, mỉm cười nhìn cô.

Mễ Kiều nhìn lên, nghĩ chắc là thời tiết chuyển lạnh, mẹ đến đây đưa cho cô quần áo. Xoay mặt nhìn về phía đội trưởng Hoắc Đình Đình, Mễ Kiều nhỏ giọng nói: “Đình Đình, mẹ tôi đến đây.”

Hoắc Đình Đình nhẹ nhàng gật đầu, cho phép Mễ Kiều bước ra khỏi hàng.

Như chú chim nhỏ, Mễ Kiều vui vẻ chạy về phía mẹ. Cô thân thiết cầm lấy một tay của Trầm Thanh Thu, tay kia thì tiếp nhận hành lý, mẹ con nhìn nhau mỉm cười, cùng nhau đi về ký túc xá.

Trầm Thanh Thu vui mừng nhìn Mễ Kiều, dù có tư thái duyên dáng, đi đường cũng không ngả gối, dù có giọng nói nhẹ nhàng nhưng vẫn đàng hoàng. Thật sự là càng xem càng thuận mắt, càng xem càng có nhân dạng.

Trầm Thanh Thu đau lòng hỏi Mễ Kiều ở trong này [ăn, mặc ở, đi lại] có vấn đề gì không? Mà Mễ Kiều trong lòng thầm lo, sao chuyện cô cùng Trầm Nghê Trần, ông ngoại đã biết, sao lại không nói ẹ biết?

Lúc hai mẹ con sắp đi đến cửa sau, một chiếc xe Audi sang trọng đã đứng yên ở nơi đó.

Chủ nhân chiếc xe mặc một chiếc áo thun màu đen, khoác thêm chiếc áo da bên ngoài màu trắng bạc, quần bò màu xanh đen, mái tóc cắt tỉa gọn gàng thoải mái. Nhìn anh anh toát đến tận cùng. Anh nể nang cuối ngày cũng không thể làm mờ hết khí chất tôn quý từ người anh phát ra, làm người khác không thể không chú ý đến anh.

Hai tay nhàn nhã bỏ trong túi quần, đứng dựa vào xe như đang chờ đợi ai đó.

Mẽ Kiều xa xa liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Người đàn ông này, nhìn xa nhìn gần đều không biết chán.

Trong lòng Mẽ Kiều tính toán, hôm nay có nên hay không ẹ gặp Trầm Nghê Trần một chút. Dù không nói đây là bạn trai thì cũng dễ mẹ biết anh, để mẹ có cảm tình trước.

Bên này, Mẽ Kiều tính toán nhỏ nhặt chưa xong, bên kia, mẹ cô đã hưng phấn kéo cô đi về hướng Trầm Nghê Trần, vừa đi vừa vỗ tay.

“Nghê Trần! Trầm Nghê Trần! Xem này! Nơi này!”

Trầm Nghê Trần tìm theo tiếng mà gọi, ngũ quan xinh đẹp nháy mắt trở nên cứng ngắc lên. Mắt đẹp nhúu lại, ánh mắt rốt cuộc không thể nhìn theo Mẽ Kiều.

Đi gần một chút, Mẽ Kiều vừa định hỏi mẹ là như thế nào nhận ra anh, tay của Trầm Nghê Trần đã bị Trầm Thanh Thu bắt lấy.

“Kiều Kiều, đây là cậu con!”

Nhìn Mẽ Kiều nghe như sấm đánh bên tai, Trầm Thanh Thu lại bổ sung nói: “Ha ha, con không nghĩ tới đi, người cậu này của con mới từ Mỹ trở về liền vào trường làm đội trưởng của con. Mẹ phải cảm ơn cậu ấy đã chiếu cố con.”

42. Chương 42: Một Loại Tương Tư, Hai Người Rối Rắm

Edit: Mẹ Mìn

Thế giới, cầu huyết đáng sợ!

Mẽ Kiều đầu óc có chút mơ màng, cô lảng lạng nhìn Trầm Nghê Trần, nhìn một lúc lâu.

Đã là cuối mùa thu, bầu trời u ám hơn so với mùa hè, ánh nắng chiều cũng nhẹ hơn. Cô từ từ hiểu ra lời mẹ nói: Anh từ Mỹ trở về. Sau đó vào trường làm đội trưởng của cô. Mẹ cô còn nhờ anh chiếu cố cho cô nữa.

Nói như vậy, anh là đã sớm biết?

Cười yếu ớt, quần áo gió lạnh, giơ lên sắc đẹp khéo môi, lạnh người, lạnh tâm.

“Chào anh.”

Mẽ Kiều ôn nhu hướng Trầm Nghê Trần chào hỏi, trong ánh mắt, lời nói, rõ ràng xa cách.

Trầm Nghê Trần trầm mặc không nói, nhìn Mẽ Kiều đôi mắt có chút chua xót.

“Thật là không hiểu chuyện, mau gọi cậu!”

Trầm Thanh Thu xem bọn anh bộ dạng như vậy, tưởng lúc em trai làm đội trưởng, Mẽ Kiều gây cho anh không ít phiền toái, cho nên bọn họ cũng không thích gặp nhau.

“Kiều Kiều, nhanh chút, kêu cậu a!”

Mẽ Kiều giống như pho tượng sừng sững bất động, xinh đẹp, cảm cao ngạo giơ lên đón tịch dương, khuôn mặt nhỏ quật cường nghiêng nghiêng, nhìn đám cỏ khô trên đường, quyết không mở mồm.

Trầm Nghê Trần trong lòng đau đớn, lại phải cố gắng che giấu.

Cách nhau một khoảng cách nhỏ như vậy, anh tình tường thấy Mễ Kiều trong mắt không có lệ, đôi mi thanh tú không có nếp uốn, thói quen bĩu môi cũng không có triển khai. Cô cứ như vậy lẳng lẳng đứng, bày ra một bộ không sao cả, tư thái tự nhiên, tựa hồ chuyện phát sinh nơi này hết thảy cùng cô không quan hệ.

“Nghê Trần a, Kiều Kiều trước kia nếu có làm gì không tốt, em là trưởng bối, không cần cùng nó so đo.”

Phía sau, Trầm Thanh Thu vẫn như cũ cố chấp cho rằng thời điểm Mễ Kiều quân huấn nhất định là mạo phạm Trầm Nghê Trần. Một bên là con gái, một bên là em trai, bà đành phải cười làm hòa.

Trầm Nghê Trần giọng nói hình như hơi khàn khàn, ngữ điệu nhẹ nhàng, thản nhiên nói: “Không ngại.”

“Nghê Trần a, em trong chốc lát đi sao? Chị đem quần áo Kiều Kiều đến, giờ xong rồi, em cho chị đi về nhé!”

Trầm Thanh Thu nói xong, nhìn em trai cứng ngắc gặt đầu, liền một tay kéo hành lý, một tay lôi kéo con gái hướng ký túc đi đến.

Một bên giúp con gái đem hành lý mang lên lầu, một bên miệng bà không ngừng giáo huấn con gái: “Kiều Kiều, con như thế nào lại không hiểu chuyện a! Mặc kệ thời điểm quân huấn cậu con như thế nào nghiêm khắc yêu cầu, đều là người một nhà, con làm văn bối, một câu cậu cũng không kêu, có phải hay không rất không hiểu đạo lý?”

Trong ấn tượng của Trầm Thanh Thu, Mễ Kiều vốn phá phách nghịch ngợm, lúc vừa vào trường, chắc chắn gặp không ít rắc rối, sẽ mạo phạm đến cậu mình là chuyện đương nhiên.

Mễ Kiều đứng ở cửa cầu thang, lấy ra chìa khóa phòng nói: “Mẹ, hành lý cứ để trong phòng trước đi, con còn bài tập phải làm, để ngày mai dọn dẹp cũng được.”

Trầm Thanh Thu bắt đắc dĩ thở dài, sợ em trai chờ lâu, dúi vào tay Mễ Kiều một ngàn đồng xong liền xoay người đi xuống lầu.

Thời gian tan học, lại sắp đến giờ cơm tối, trên hành lang, người đến người đi như nước chảy. Mễ Kiều lạnh mặt, chậm rãi mở cửa phòng, đem hành lý bỏ vào, lập tức lạnh nhạt đi ra, nhẹ nhàng khóa cửa. Một loạt động tác làm lưu loát không có gì khác biệt.

Cô xoay người, từng bước một chậm rãi đi trên hành lang, bạn học đi qua còn cùng cô chào hỏi. Ánh mắt trống rỗng, mắt điếc tai ngơ, nhìn mà không thấy.

Cô thầm nghĩ, phần tình cảm này là thích, là vương bạn, nhưng cô không oán không hối hận!

Tương lai, cô có thể hay không kiên trì chấp niệm phần tình cảm này hay không cô cũng không biết?

Bước chân từ chậm dần nhanh lên, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.....

Mễ Kiều thân thể ngẩn ra, vừa chạy vừa khua tay, một đường chạy thẳng vào toilet..... “Nôn~”

Dạ dày cuộn lên từng đợt, không thể nhịn được nữa nôn ra từng đợt!

Thân thể gầy yếu cuộn thành một đoàn tội nghiệp ngồi xổm xuống. Mễ Kiều một tay chống vách tường, một tay ôm ngực. Thực quản khô rát, dạ dày cuộn đau.

Bạn học tốt bụng đưa cho cô chiếc khăn tay, ân cần thăm hỏi.

Cô tiếp nhận, hơi hơi đứng dậy. Còn không có đứng vững, dạ dày lại từng đợt cuộn lên, nôn tiếp ra ngoài!

Đôi mắt mờ mịt không mở ra nổi, trên gương mặt rớt cuộc chật vật chảy xuống đôi dòng nước mắt.

Ở Mễ Kiều đi qua 19 năm nhân sinh, tâm - chưa bao giờ chật vật như thế, thê lương quá.

Ánh trăng nhợt nhạt phiêu vân, chiếc xe Audi lướt nhanh trên đường. Đường xa, trời tối, chỉ có một chiếc xe trên đường làm khung cảnh càng thêm lạnh lẽo cô đơn.

Sau khi đưa Trầm Thanh Thu về, Trầm Nghê Trần lập tức quay xe lại, thật nhanh trở về trường quân đội Tây Sơn.

Hình ảnh Mễ Kiều trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh bạc, làm cho anh cảm thấy một loại khủng hoảng chưa bao giờ từng có! Đây không phải là kết quả anh muốn. Anh đã từng nói sẽ chăm sóc cô thật tốt, bảo vệ cô thật tốt.

Lấy di động ra, Trầm Nghi Trần một bên lái xe, một bên gọi điện thoại cho Mễ Kiều.

Một lần, hai lần, ba lần, đều không có người nghe máy.

Anh có chút thất bại đem di động để sang bên cạnh, cau mày. Lái xe càng nhanh hơn.

Bỗng nhiên, tiếng chuông di động vang lên.

Trầm Nghi Trần chạy tay chop lấy, nhìn xem ai. Là Đại Pháo.

“Alô”

“Hắc hắc, cùng chị dâu nhỏ nấu cháo điện thoại sao? Em gọi mãi mới được.”

“Có việc nói mau.”

“Cái kia, hai căn nhà trong nước em đã bán xong, tiền đã chuyển vào tài khoản của anh. Còn có, ngôi nhà bên Mỹ đã hoàn thành theo ý anh, chỉ có điều, ở trong sân muốn nuôi một con ngựa, điều này hơi khó.”

Đây là lúc chàng vạng, Mễ Kiều rúc vào đầu vai anh, sắc mặt vô cùng tốt đẹp khát khao: “Em không thích ở nhà trọ, em hy vọng có thể có một ngôi nhà thuộc về chính mình, không cần quá lớn. Mỗi ngày có thể cùng nhau ngắm hoa trong vườn, cùng tắm ánh nắng chiều trên chiếc xích đu. Trong nhà có nuôi một con ngựa nhỏ thôi. Bởi vì trước đây em rất thích các cô gái tây phương trong xã hội thượng lưu. Khi ngồi trên lưng ngựa uy phong biết mấy!”

Ánh mắt Mễ Kiều chờ đợi càng khát khao thật sâu in vào trong đầu Trầm Nghi Trần, anh thề, cho dù là mạng của anh, cô muốn, anh tùy thời có thể cho cô!

“Trên đời này làm sao có thể không có Tiểu Mã?! Em ngay cả một con ngựa cũng tìm không ra?!”

43. Chương 43: Bỏ Trốn?

“Không phải a, ở nước Mỹ, muốn nuôi sủng vật cần rất nhiều thủ tục rườm rà, mà Tiểu Mã lại là giống ngựa quý. Trước tiên cần có giấy chứng nhận đã tiêm vắc-xin phòng bệnh, giấy chứng nhận không mắc bệnh truyền nhiễm gì, lại còn phải làm đơn nhận nuôi nữa”

Đầu bên kia điện thoại, Đại Pháo cực lực muốn giải thích rõ ràng, nhưng Trầm Nghi Trần làm gì còn tâm tư để nghe anh nói đông nói dài nữa chứ.

“Vậy cậu cứ làm đúng như họ yêu cầu! Vô luận như thế nào, tôi nhất định phải có được Tiểu Mã!”

Nói xong, Trầm Nghi Trần nhanh chóng cúp điện thoại.

Buổi tối 7 giờ. Cửa sau đội 21, một chiếc Audi nhìn quen mắt đang đậu ở đây.

Trầm Nghi Trần không có xuống xe, ánh mắt chăm chú nhìn lên lầu 2, ký túc xá của nữ sinh. Ở đó có người con gái làm anh không yên lòng.

Đêm trăng sáng, gió thu thổi nhẹ, mang theo cái se lạnh của mùa thu.

Trầm Nghi Trần đi vào phòng đội, tìm gặp Vương Văn Yến. Sau đó không lâu, chợt nghe Vương Văn Yến ở phòng đội gọi lớn: “Nhị liên liên trưởng Mễ Kiều, xuống lầu gặp tôi! Nhị liên liên trưởng Mễ Kiều, xuống lầu gặp tôi!”

Trầm Nghi Trần lần đầu tiên có cảm giác bất an. Anh lặng lẽ xuống xe, tránh ở đại sảnh, chỗ khuất cầu thang vì sợ Mễ Kiều vừa nhìn thấy liền bỏ chạy.

Nhưng mà, thông minh như Mễ Kiều không dễ bị mắc mưu. Cô đứng trên cửa sổ lầu 2 nhìn thoáng qua đã thấy xe của Trầm Nghi Trần đậu ở đó. Tin tức chiều nay làm cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Hít sâu một hơi, Mễ Kiều xuống lầu. Có câu, cô rất muốn hỏi anh.

Vừa qua một trận nôn, cô được bạn học dìu về giường nghỉ ngơi, đến giờ vẫn chưa ăn gì. Cô dùng chăn lông che kín đầu, muốn đem mặt mình che lại, nhưng là cũng không có khóc.

Cơn đau bất chợt kéo đến làm cô thiếu chút nữa kêu lên.

Cô cuộn chặt mình trong chăn, chịu đựng sự khó chịu trong người. Khóe mắt hơi ẩm ướt, lại cắn môi tự nhắc nhở mình: Trời chưa sập, vẫn chưa đến lúc phải khóc!

Thân thể có chút mệt mỏi. Bước chân liêu siêu như muốn ngã.

Cô vừa mới đi xuống lầu, Trầm Nghiê Trần liền vọt nhanh đến, cũng không sợ người khác nhìn thấy rồi bàn luận gì, bá đạo ôm lấy cô đi thẳng ra xe. Cửa xe đóng lại, ngăn cách hai thế giới.

Anh kéo chăn trùm đầu cô xuống. Gương mặt nhợt nhạt hiện dần ra.

“Em chưa ăn cơm chiều?”

Trầm Nghiê Trần vẫn ôn nhu quan tâm cô, nắm nhẹ hai bàn tay cô trong tay mình.

Mễ Kiều cũng muốn hỏi anh, giờ phút này như bị nghẹn trong cổ, không nói được lên lời.

“Kiều Kiều, em hãy nghe anh nói, hiện tại không cần để ý người khác nghĩ như thế nào, thấy thế nào, chúng ta chỉ cần để ý chính mình, có được không?”

Giọng điệu ôn nhu ấm áp, Mễ Kiều nâng mi mắt nhìn anh. Anh giống như thiên sứ ẩn thân trong ma quỷ, mỗi một câu, một lời nói của anh đều mê hoặc cô, làm cho cô trầm luân cùng anh rơi vào địa ngục!

“Kiều Kiều, em làm sao vậy, có phải hay không không thoải mái?”

Trầm Nghiê Trần đưa tay đặt lên trán Mễ Kiều, thử lại thử, vẫn là lo lắng, nhéo nhéo cằm của cô, nhìn ánh mắt cô ai oán, đôi môi khẽ nhếch lên.

Mễ Kiều trong lòng chua xót khôn cùng lan tràn.

Anh hỏi, cô có phải hay không không thoải mái. Anh nghĩ cô phát sốt, nhanh chóng muốn đo nhiệt độ cơ thể cô.

Nhưng là, cô hiện tại không chỉ thân thể không thoải mái, ngay cả trong lòng cũng không thoải mái. Chẳng lẽ chỉ có nhiệt độ cơ thể bình thường mới được coi là bình thường sao?

Thấy nàng không nói, Trầm Nghiê Trần có chút hoảng.

“Hãy nghe anh nói, đó chỉ là hiểu lầm. Lúc đầu anh cũng không biết chuyện này. Ngày chúng ta đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, anh nói buổi tối có việc sẽ không về trường đó, em có nhớ không. Tối đó anh đi gặp mẹ em mới biết được. Nhưng lúc đó mọi chuyện đã muộn.”

Ngón tay bị Trầm Nghiê Trần nắm chặt có chút đau, nhưng lại làm cho Mễ Kiều cảm thấy thực chân thật.

Bỗng nhiên, một giọt lệ theo khóe mắt cô chảy xuống. Những gì muốn hỏi, những gì tức giận đều theo gió bay đi mất.

“Em, đừng khóc!”

Mễ Kiều khóc nức nở, đầu chôn trong lòng Trầm Nghiê Trần, nước mắt cứ vậy tuôn rơi, thân hình yếu đuối run lên từng nhịp.

Anh vì sao không nói cho cô? Nếu không phải mẹ đến đây, anh còn tính một mình gánh chịu bí mật này bao lâu nữa?

“Anh tự cho là mình làm đúng! Ô ô~ anh cho là không nói cho em biết, em sẽ không bị thương sao? Ô ô~ anh là tên vô lại! Ô ô~”

Trầm đầy đau lòng.

Mẽ Kiều không thể tưởng tượng được thời điểm Trầm Nghi Trần biết quan hệ của hai người là loạn luân, anh đau khổ biết mấy. Vậy mà anh vẫn vì cô chịu đựng tất cả, vẫn giữ lời thề với cô.

“Kiều Kiều, đừng khóc nữa, anh đưa em ra ngoài ăn cơm, em như vậy không ăn cơm không được.”

Trầm Nghi Trần nói xong, đem cô ôm trong lòng đi ra.

Mẽ Kiều trên mặt nước mắt nước mũi, tất cả đều lau khô trên người Trầm Nghi Trần. Chỉ có đôi mắt đỏ hồng, sưng vù cùng hơi thở mệt nhọc suy yếu.

Chuyện đến nước này rồi mà anh vẫn còn lo cô chưa ăn cơm sao?

“Chúng ta, chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?”

Trong không gian nhỏ hẹp, Mẽ Kiều bưng tỉnh chấn kinh, run nhẹ nhẹ lại nhu nhược thanh âm, một chữ một chữ nói rõ ràng. Đôi mắt hoa đào mở to, tràn đầy kích động.

Trầm Nghi Trần thực hận không thể tự mình tát mình hai cái.

“Kiều Kiều, anh đã có chủ ý, chỉ là chưa nói với em thôi. Anh sẽ đưa em đi xa nơi này.”

Nói xong, anh mở ngăn nhỏ trong xe, lấy ra hộ chiếu, visa cùng vé máy đi Los Angeles của hai người cho cô xem.

“Lần trước, lúc chúng ta lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, mọi giấy tờ của em anh vẫn cầm. Đây một tháng qua, anh luôn luôn chuẩn bị mọi thứ. Giấy tờ của em là do anh nhờ người quen làm hết. Anh ở nước Mỹ đã chuẩn bị hết rồi, tài sản của anh ở trong nước đã bán hết. Chúng ta ở Mỹ sống thoải mái cũng được mấy chục năm. Hơn nữa anh có thể ra ngoài đi làm nữa mà.”

Mẽ Kiều có chút ngây ngốc, trợn mắt há mồm mà nghe anh nói.

“Anh... Anh muốn dẫn em bỏ trốn?”

P/S : Tiểu tam xuất hiện.....

44. Chương 44: Anh Nói, Tình Yêu Của Cô Là Vô Giá

Mẽ Kiều lẳng lặng quan sát Trầm Nghi Trần, từ sâu trong đáy mắt anh, cô có thể thấy được niềm tin, hy vọng về một hạnh phúc có thật. Và hiển nhiên, đó cũng là thế giới của cô.

Bỏ trốn? Từ này nghe rất hay.

“Nếu đúng như vậy thì sao? Em có muốn bỏ trốn cùng anh không?”

Anh khẽ cười, ôn nhu sủng nịnh nhìn cô hỏi.

Cả thế giới như rơi vào câm lặng, ngay giây phút này, trong ánh mắt họ chỉ có bóng hình đối phương, ai cũng không thể xen vào.

Có lẽ, ở trong mắt người đời, đây là một quyết định ngu ngốc nhất. Ngay cả Chu Chí Phong cũng nói, tình yêu mà cô lựa chọn tựa như một hố đen vũ trụ không lối thoát, không tương lai... nhưng như vậy thì đã sao?

Nhìn đến ánh mắt kiên định cùng những cử chỉ vừa qua của anh, Mẽ Kiều liền nguyện ý tin tưởng vào tình yêu mà anh cho cô là một tình yêu trọn vẹn, đơn thuần nhưng không dung tục, quý phái mà lại tinh khiết tựa như một đóa hồng lam mỹ miều giữa rừng hoa.

Chuyện đã đến nước này, đối với một người trầm ổn như Trầm Nghi Trần mà nói, nếu không phải dạng bất đắc dĩ không thể cứu vãn, anh cũng sẽ không lôi kéo cô đi vào bước đường này.

“Em chưa đến Mỹ lần nào, tiếng Anh thì tiếng được tiếng không?”

Mẽ Kiều quăn bách cúi đầu, thẹn thùng nói.

“Ha ha.” Thật lâu mới nghe được tiếng cười yếu ớt của Trầm Nghi Trần, anh nắm chặt tay Mẽ Kiều, kiên định nói, “Anh có thể dạy em, hơn nữa, sau khi qua Mỹ, anh sẽ đăng ký cho em đi học rồi nhìn em thi vào đại học. Ở nơi đó chắc chắn không có thành phố J, không có trường quân đội Tây Sơn, càng không có

những quân quy quân kỷ mà em chán ghét. [Và trọng yếu nhất là, ở nơi đó không hề có thể tục luân thường, đương nhiên, câu này anh không dám mở miệng nói ra lời.] Anh cam đoan, ở bên đó, chúng ta sẽ rất hạnh phúc.”

Nghe vậy, Mễ Kiều hơi siêu lòng.

Nhưng nếu ở nơi đó không có thành phố J, không có trường quân đội Tây Sơn, càng không có quân quy quân kỷ như lời anh nói, vậy thì tiền đồ của anh, quân hàm Thiếu tướng của anh, tương lai tràn đầy hứa hẹn của anh,... sẽ như thế nào đây? Đều vứt bỏ hết sao?

Mễ Kiều quả thật không dám tưởng. Nếu chỉ vì một đoạn tình bất luân, không thể lộ diện trước ánh sáng mà bắt anh phải hao hết tài sản, tiền đồ để rồi rước lấy sự sỉ nhục, sự cay nghiệt của người đời, dứt khoát cùng cô bỏ đi, thật đáng giá sao?

Nhìn biểu tình thất thần suy tư của Mễ Kiều, lòng Trần Nghiê Trần càng thấp thỏm lo âu.

Khẽ đưa tay chạm nhẹ lên môi cô, thật ôn nhu thật cẩn thận vuốt ve cánh môi ấy, một cảm giác mãnh liệt chợt khơi dậy trong anh. Anh muốn hôn cô.

Nghĩ là làm, Trần Nghiê Trần từ từ cúi đầu, áp môi mình lên môi cô, không vội vã tách khoe môi ấy ra mà nhẹ nhàng, từ tốn nhắm nháp, cảm nhận sự mềm mại, run rẩy từ cô.

Nhịp tim nhanh chóng gia tốc, nhiệt độ cơ thể tăng lên, mọi giác quan của Mễ Kiều đều dồn hết lên môi, nơi đang được anh âu yếm hôn mát.

Rồi Trần Nghiê Trần nhóm dậy, nhanh chóng lật người đè lên người cô, một tay siết chặt gáy cô hôn điên cuồng, một tay không an phận chạy khắp người cô, bá đạo đặt lên thắt lưng cô rồi dò xét đi vào. Tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, anh tinh tế trượt những ngón tay thon dài trên da thịt mềm mại của cô, vuốt ve từng đường cong trên cơ thể cô, rồi nhẹ nhàng dao động lên trên...

“Ân, Nghiê Trần!”

Mễ Kiều run rẩy cả người, cắn chặt khoe môi khẽ rên một tiếng, cực kỳ dụ hoặc.

Tiếng hít thở ngày càng dồn dập, yết hầu không ngừng trượt, Trần Nghiê Trần quyết đoán xâm nhập vào khoang miệng cô, bá đạo càn quét.

Mễ Kiều chợt trăn mình, không khỏi hít một ngụm khí lạnh khi anh đặt tay lên nơi mẫn cảm nhất của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, vuốt ve.

“Đừng! Đừng!”

Nửa muốn buông thả theo cảm xúc, nửa muốn lý trí theo luân thường khiến Mễ Kiều bối rối giãy dụa, nhanh chóng đè tay anh lại.

“Trần! Nghiê Trần...! Đừng mà!”

Trần Nghiê Trần ngẩn người, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Kiều Kiều, em hãy quên hết tất cả đi, chỉ cần nhớ em là vợ anh thôi, được không?”

Trần Nghiê Trần có thể hiểu và thông cảm cho tâm trạng lúc này của Mễ Kiều bởi trước đây, anh cũng đã từng đau khổ, từng giãy dụa qua như vậy. Sau khi biết được sự thật, mỗi khi cô thân thiết với anh, anh đều bị bóng ma ấy ám ảnh khiến cho gần một tháng qua, ngay cả hôn môi bọn họ cũng không có.

Là người bị luân hãm giữa đạo đức và tình yêu, Trần Nghiê Trần không tài nào chiến thắng được bản thân mình, đã bao lần anh xuất đánh mất lý trí anh cũng không nhớ.

Có trời biết, tại giây phút này, có lẽ Mễ Kiều cô cần Trần Nghiê Trần anh xa xa không bằng anh cần cô.

“Nếu chúng ta cứ bỏ đi như vậy thì tiền đồ của anh phải làm sao bây giờ?”

Đối với cô mà nói, dù không có trường quân đội, Mễ Kiều vẫn là Mễ Kiều, là một cô gái như bao cô gái khác, có thể ngày ngày đắm mình vào karaoke, chơi game, trượt băng,... không lo không nghĩ. Nhưng Trần Nghiê Trần anh thì khác, ngay từ khi còn nhỏ, anh đã phải mang danh dự và hy vọng của Trần gia trên vai,

vây quanh anh là bao điều tốt đẹp, tươi sáng. Một Trần Nghệ Trần quá hoàn hảo, quá xuất sắc như vậy, cô không đành lòng phá hoại.

“Kiều Kiều, em hãy vứt hết mọi tạp niệm trong đầu đi! Dù tương lai của Trần Nghệ Trần anh có tốt đẹp cỡ nào, có quyền lực cỡ nào, thậm chí có thể làm chủ tịch nước đi chăng nữa thì đã sao? Không có em, anh chẳng có gì cả, thế giới chỉ là một màn đen tối. Với anh, em là một nguồn sinh khí vô hạn, chỉ khi có em, anh mới có thể cảm nhận được mình đang sống, đang yêu và đang hạnh phúc. Em có hiểu không?”

Đáy mắt dần dần nổi lên hơi nước, Mễ Kiều mím môi ray rức nói, “Em thấy mình rất có lỗi, sợ không xứng với anh trong khi anh lại rất tốt với em!”

Cô quả thật rất sợ, sợ như sau khi bỏ đi, những gì cô có thể làm, có thể cho anh lại không bằng những gì anh đã mất, đã hy sinh thì cô biết tính sao đây?

“Đứa ngốc!”

Trần Nghệ Trần khẽ cười cắn một ngụm lên môi Mễ Kiều nói, “Chỉ cần em yêu anh thật lòng thì đã là hồi báo tốt nhất rồi. Bởi đối với anh, tình yêu của em là vô giá, trong khi những việc anh có thể làm cho em lại rất hữu hạn.”

Hữu hạn? Thế này mà gọi là hữu hạn sao?

Mễ Kiều cô thật may mắn khi có thể gặp gỡ được một người đàn ông như anh. Miễn là anh, dù có là cậu cô, dù có rơi vào vạn kiếp bất phục, cô cũng nguyện ý luân hãm cùng anh!

“Em đói bụng.” Cười duyên một tiếng, Mễ Kiều ngược mặt nhìn Trần Nghệ Trần nói.

“Ha ha, nghe anh dặn này, giữa trưa sáu ngày sau, anh sẽ tới đón em rồi chúng ta cùng đi, cho nên, trong sáu ngày này, em cứ sinh hoạt như mọi thường nha!”

“Dạ!”

Mễ Kiều vui cười gật đầu, nhìn theo bóng lưng Trần Nghệ Trần vòng ra cốp xe. Trước đó, anh đã mua sẵn một bó hồng lam gồm 19 bông, tượng trưng cho 19 năm tuổi trẻ đầy sức sống, diễm lệ của Mễ Kiều. Nhưng ai ngờ giữa chừng bị Trần Thanh Thu phá hỏng, nên kéo dài mãi đến bây giờ mới được đem ra.

Trần Nghệ Trần tiêu sái đóng cốp xe, vừa định trở lại xe thì nghe tiếng gọi từ phía sau vọng lại, tựa như người quen biết từ lâu.

“Trần Nghệ Trần!”

Anh quay đầu nhìn lại theo quán tính, vừa liếc mắt một cái liền chấn kinh!

Đó là một cô gái có khuôn mặt tương tự như Mễ Kiều, có thể nói là giống đến 90%, tóc đen dài kết thành bím, mặc một thân quân trang với quân hàm thượng tá trên vai.

Dưới ánh đèn, cô nữ quân nhân xinh đẹp ấy ái muội nhìn anh cười, hoàn toàn không để ý gì đến bó hoa mà anh đang cầm trong tay.

45. Chương 45: Vợ Của Anh, Mễ Kiều!

“Trong tâm trí em chỉ có một bóng hình nhưng bóng hình ấy lại rất mờ ảo. Đã từng rất nhiều lần, em mong bóng hình ấy sẽ xoay người lại nhìn em, dù chỉ là một cái nhìn tùy ý vẫn có thể khiến trái tim em lay động. Anh đoán thử xem, bóng hình ấy là ai?”

Chung Lan dịu dàng nói xong rồi ái muội cười khê. Thanh âm không trong trẻo non nớt như Mễ Kiều mà lại thành thực đầy sức quyến rũ.

Trần Nghệ Trần bị kinh ngạc không nhẹ, bó hoa trong tay lúc này không biết nên đặt đâu cho phải.

Anh cứ đứng ngây người ra đấy, mắt không chớp gât gao nhìn chăm chăm Chung Lan, ngay cả cánh tay đang cương cứng giữa không trung cũng không hay.

Vẫn luôn giữ nụ cười trên môi, Chung Lan từ tốn cất bước đến bên Trần Nghệ Trần.

“Vừa biết anh tham gia quân ngũ, em liền đăng ký theo anh. Khi biết nơi đây do ba anh cai quản, em liền dùng trăm phương nghìn kế đến đây công tác. Trầm Nghiê Trần, ngoại hình của anh không hề thay đổi, vẫn như năm đó, vẫn như bao lần em nhớ về anh. Chỉ là không biết, tâm của anh...”

Vẫn sẽ như năm đó sao?

Một câu này, Chung Lan còn chưa kịp nói xong thì cửa xe bên kia đã mở ra, “Nghiê Trần, có chuyện gì vậy? Đi lấy một bó hoa thôi mà cũng lâu như vậy, bộ gặp được người quen sao?”

Mễ Kiều làm nũng bước vòng qua đầu xe, đứng sóng vai cùng Trầm Nghiê Trần, mặt đối mặt nhìn Chung Lan hỏi.

Hầu kết giật giật, Trầm Nghiê Trần vừa định lên tiếng giải thích thì Mễ Kiều đã giành trước khoác lấy tay anh, thân thiện làm quen cùng Chung Lan.

“Vị này chắc là Chung tiểu thư phải không? Hân hạnh!”

Đã không còn dáng vẻ thông dong dụ hoặc như ban đầu, giờ đây, Chung Lan đang hết sức kinh hoảng, mặt tái nhợt, mắt tròn xoe, miệng há hốc lắp bắp không nói nên lời.

“Cô... Cô... Cô và tôi...”

Ngoại hình thật giống!

Mễ Kiều liếc mắt nhìn Chung Lan, vô vị nhún vai nghĩ, thật là chuyện bé xé to. Rồi không đợi Chung Lan lấy tại tinh thần, cô tiếp tục nói, “Trước đây, Nghiê Trần cũng từng nói với tôi, có một cô gái tên là Chung Lan có ngoại hình rất giống tôi. Lúc đó, tôi còn tưởng anh ấy đang đùa nữa chứ, ai ngờ...”

Bởi vì trong lòng có khúc mắc nên Mễ Kiều không hề muốn Chung Lan mở miệng trước nói cô giống cô ta, lại càng không muốn cô ta nghĩ rằng cô là vật thay thế, mặc dù cô tin, không có Chung Lan làm bàn đạp, Trầm Nghiê Trần cũng sẽ yêu cô.

Đến cùng là Chung Lan giống Mễ Kiều hay là Mễ Kiều giống Chung Lan, điểm này đối với Mễ Kiều mà nói rất trọng yếu. Cho dù sự thật là Chung Lan đến trước đi chẳng nữa thì cô cũng tuyệt đối không cho phép mình trở thành cái bóng của người khác.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút quỷ dị.

Từ đầu đến giờ, Mễ Kiều luôn tinh tường quan sát Trầm Nghiê Trần. Cô rất không vui khi nhận ra ánh mắt anh vẫn luôn dừng trên người Chung Lan. Cô biết, đối với một người đàn ông trọng tình nghĩa như Trầm Nghiê Trần mà nói, người yêu cũ từng khiến anh áy náy một thời bỗng nhiên xuất hiện, rung động là điều không thể tránh khỏi.

Mễ Kiều gắt gao nắm chặt tay Trầm Nghiê Trần, chặt đến nỗi ngay cả tay bị đau cũng bỏ mặc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm bộ dạng ngay người đến bất động của anh.

Chung Lan tinh tế quan sát, đánh giá Mễ Kiều một lúc lâu rồi xì cười một tiếng.

“Trầm Nghiê Trần, nhiều năm không gặp, anh quả nhiên không làm em thất vọng.”

Ngôn tại ý ngoại, ba người trong lòng đều rất rõ ràng.

Mễ Kiều khó chịu nói, “Nếu Chung tiểu thư và Nghiê Trần đã lâu không gặp, vậy hẹn trước chỉ bằng ngẫu nhiên, đêm nay hai vợ chồng tôi sẽ làm chủ mời cô dùng bữa rồi từ từ ôn chuyện!”

Ha ha, Mễ Kiều âm thầm may mắn nghĩ, cũng may là cô có đòn sát thủ, không thì quả thật là đánh không lại cô ta rồi!

Quả nhiên, sắc mặt Chung Lan thay đổi ngay lập tức. Cô ta xấu hổ cười cười, ai oán nhìn Trầm Nghiê Trần hỏi, “Anh đã kết hôn rồi sao?”

Lúc này, cảm giác rung động, khiếp sợ trong Trầm Nghiê Trần đã dần dần lắng dịu, anh ngượng ngùng cười cười, trở tay ôm lấy bờ vai Mễ Kiều, kéo cô dựa sát vào lòng mình, nhìn thẳng Chung Lan nói, “Thiếu chút nữa đã quên giới thiệu với em, đây là vợ của anh, Mễ Kiều.”

Mễ Kiều đặc ý nhìn Chung Lan, trong lòng vui sướng không thôi, nếu không phải vì bảo vệ hình tượng, cô đã khoa tay múa chân nhảy cẫng lên rồi.

“Nghe Trần, đã lâu không gặp, anh có thể cùng em ăn một bữa không?”

Chung Lan mặt không đổi sắc, tỏ vẻ tự nhiên nhưng ngữ điệu lại pha chút cầu xin nhìn Trần Nghe Trần hỏi. Ánh mắt cô ta liên tục đảo quanh nhìn về phía xe anh đầy ẩn ý.

“Được.”

Trần Nghe Trần sảng khoái đáp ứng khiến Mễ Kiều cảm giận lôi kéo tay anh, lo lắng ngược mắt nhìn anh.

Trần Nghe Trần cười cười, ôn nhu đặt bó hoa trong tay vào tay Mễ Kiều.

“Tặng em! Anh mới mua hồi chiều, có đẹp không?”

“Àn.”

Đây là lần đầu tiên Trần Nghe Trần tặng hoa cho cô, cô tự nhiên rất thích nhưng giá như không có sự hiện diện của Chung Lan thì sẽ hoàn hảo hơn rất nhiều.

“Em nhanh trở lại vị trí của mình rồi nghĩ xem tối nay muốn ăn gì, thuận tiện mời Chung Lan cùng đi luôn.”

“Àn!”

Mễ Kiều gật đầu liên tục như gà mổ thóc. Bằng trực giác của phụ nữ, cô thừa biết Chung Lan nói câu kia là có ý đồ gì. Thông minh như Trần Nghe Trần, sao anh lại nghe không hiểu cô ta muốn cùng anh đơn độc dùng bữa rồi ôn chuyện chứ?! Khi anh bảo cô trở về vị trí của mình cũng là lúc anh ngầm trả lời với cô ta rằng, bên cạnh anh, chỉ có thể có một mình Mễ Kiều cô mà thôi.

“Ách, em chợt nhớ ra mình còn chút chuyện chưa làm. Mai em sẽ đến quân khu tìm anh sau!”

Nói xong, không đợi bọn họ trả lời, Chung Lan liền vội vàng quay đầu chạy đi.

Dưới ánh đèn, bóng dáng Chung Lan in dài trên đất rồi từ từ mất hút. Mễ Kiều nhìn theo đến thất thần, một lúc lâu sau cô mới thu hồi ánh mắt, lúc này, cô mới phát hiện mình bị Trần Nghe Trần nhìn chăm chăm từ nãy đến giờ.

46. Chương 46: Đã Đặc Biệt Nay Lại Càng Đặc Biệt Hơn!

Tại giảng đường lầu bốn.

Với lối thiết kế hình bậc thang, giảng đường dư sức chứa hơn một trăm cô nữ tân binh.

Và tất nhiên, Mễ Kiều là người ngồi ở vị trí cuối cùng, rất thuận tiện cho việc nằm gục hẳn xuống bàn ngáy o...o.... Phía trước cô là hai nữ tân binh có vóc dáng cao to, che khuất mọi tầm nhìn. Dưới sự “uy nghiêm” của một người liên trưởng có chỗ dựa vững chắc như cô, hai cô nữ tân binh ấy không dám không nghe theo.

Tối hôm qua, sau khi ứng phó Chung Lan xong, Trần Nghe Trần liền dẫn Mễ Kiều đi ăn mì thịt sườn rồi tranh thủ đưa cô về ký túc xá. Suốt cả quá trình, anh thường hay thất thần, ngây ngẩn một mình. Những điều này, cô đều xem ở trong mắt.

Khi về đến phòng, thấy bình nước đã cạn mà bạn cùng phòng cũng không còn dư bao nhiêu, lẽ ra cô nên xuống phòng ăn để lấy nước, nhưng vì lười nên cô đành lôi “cắm phẩm” bình đun siêu tốc ra, bỏ nước công cộng vào rồi cắm điện tự đun trong phòng.

Lòng vẫn luôn lẩn quẩn về chuyện giữa cô và Trần Nghe Trần, giờ lại thêm một cô Chung Lan, thật phiền toái. Vất vả lắm cô mới có thể kết hôn cùng anh, sớm không đến, muộn không đến, lại cố tình lựa ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này mà xuất hiện?!

Vốn chuyện Mễ Kiều cô nên quan tâm, lo lắng lúc này là chuyện bỏ trốn, ấy vậy mà chỉ vì Chung Lan, cô liền bị kích thích đến quên hết tất cả!

Mãi lo suy nghĩ miên man, nước đun đã cạn sạch mà cô vẫn chưa hay.

“Ba!”

Một tiếng nổ mạnh vang lên, những mảnh thủy tinh bạc văng ra khắp nơi. Trước mắt là một mảnh hỗn độn.

Qua cơn chấn kinh, cả đám bạn cùng phòng vội chạy đến giúp cô “xử lý hậu sự”.

“Ai, lại thêm một bình nữa ra đi!”

Mễ Kiều nhỏ giọng xin lỗi, vừa định thò tay lấy một chiếc bình đun siêu tốc khác ra thì bị một cô bạn ở giường đối diện lên tiếng ngăn cản, “Liên trưởng, cô tạm tha cho chúng tôi đi, đừng đun nữa, nếu bị phát hiện thì mọi người ai cũng đừng nghĩ ngủ, sẽ bị phạt tập thể đấy. Tôi còn nước này, cô uống đỡ của tôi đi!”

Khổ nỗi, cô bạn ấy vừa nói xong thì đèn cũng bất ngờ tắt ngóm. Trước mắt là một mảnh tối đen.

“A!”

Ngay lập tức, cả ký túc xá liền trở nên hỗn loạn trong những tiếng kinh hô sợ hãi.

“Chết! Nhất định là bị cháy cầu chì rồi!”

Thế là Vương Văn Yến và tân đội trưởng phải đứng ra chỉ huy, yêu cầu các cô ở yên trong phòng khóa cửa lại, bất kỳ ai cũng không được tự ý di chuyển trên hành lang. Sau đó, hai người mỗi người một hướng, cùng tách ra để triển khai điều tra.

“Trên bảng nội quy có ghi rõ cấm sử dụng mọi thiết bị, đồ dùng điện có công suất lớn, không ai trong số các cô ghi nhớ sao? Đã là giờ nào rồi mà còn sấy tóc! Định làm đẹp cho quý xem sao? Tổ 37, lập tức tập hợp dưới lầu, đứng nghiêm hai tiếng cho tôi!”

Trong đêm, thanh âm bén nhọn đầy tức giận của tân đội trưởng vang vọng khắp nơi khiến tập thể tổ 39 của Mễ Kiều phải giật mình đứng dậy, nín thở lắng tai nghe ngóng tình hình.

Mễ Kiều có chút buồn bực, nhưng vì là “tội nhân” nên cô không tiện mở miệng đảm bảo hay an ủi gì.

“Lộc cộc.... lộc....cộc”

Trên hành lang, tiếng giày da quân dụng của tân đội trưởng phát ra ngày càng gần.

Không cần phải hỏi, chỉ cần nhìn thấy một đồng hồ hỗn độn còn đang dọn dẹp giữa chừng này là hiểu ngay. Chứng cứ vô cùng xác thực.

“Là do tôi đun, không liên quan đến các cô ấy!”

Mễ Kiều thoải mái đứng ra nhận tội vì dù sao sắp tới cô cũng bỏ trốn, quân quy quân kỷ gì đó, tùy tiện cho bọn họ phạt đi, cô không sợ. Cô là ví dụ điển hình của câu “lợn chết không sợ nước sôi”* đây mà. (*già mồm còn cãi láo)

Tân đội trưởng hí mắt nhìn bộ dạng không sao cả của Mễ Kiều. Đã làm trái nội quy còn tỏ vẻ chủ nghĩa anh hùng cá nhân, đây rõ ràng là hành vi khiêu chiến nghiêm trọng đến uy quyền của anh ta.

“Mễ Kiều, cô là nhị liên liên trưởng! Biểu hiện cho tới nay cũng không tệ, sao giờ lại sa đọa như vậy? Cứ nhiên dám dẫn đầu phạm sai?”

Cơ hồ là rống lên, anh ta vừa định xử phạt Mễ Kiều thì bị tiếng giày cao gót chạy vội trên hành lang của Vương Văn Yến ngăn lại. Còn chưa thấy người đã nghe tiếng cô ta thở hổn hển nói, “Lý đội trưởng, chờ một chút! Lý đội trưởng, chờ một chút!”

Lý khoai tây [biệt danh mà cả đám nữ tân binh đặt cho tân đội trưởng] nghiêng người nhìn ra cửa, lúc này, Vương Văn Yến đã lên đến nơi nhưng có lẽ do chạy quá nhanh nên bị sốc hông, cô ta phải cúi gập người xuống ôm bụng.

“Lý đội trưởng! Anh không thể phạt Mễ Kiều được!”

Chắc do quá sợ Lý khoai tây sẽ phạt Mễ Kiều nên dưới tình huống cấp bách, Vương Văn Yên liền nói huých toẹt hết ra, “Mễ Kiều là cháu ngoại của hiệu trưởng Trầm Mạt! Là cháu gái của Trầm đội trưởng trước đây đấy!”

Wương Văn Yên vừa dứt lời, cả đám bạn cùng phòng liền dùng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sùng bái nhìn Mễ Kiều, ai nấy đều mừng thầm nghĩ, rốt cuộc các cô cũng có chỗ dựa rồi.

Lý đội trưởng nghe xong cũng giật mình, lập tức thay đổi sắc mặt, từ tức sùi bọt mép chuyển sang xấu hổ ho khan hai tiếng.

“Tôi còn có chút việc, nơi này đành làm phiên chính trị viên vậy!”

Đối với Mễ Kiều, Vương Văn Yên tự nhiên là dễ dãi, nịnh bợ có thêm. Biến cố tối nay liền từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không, cứ như vậy mà kết thúc. Bất quá, thân phận của Mễ Kiều lại nhanh chóng trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người. Từ những ngày đầu khai giảng đến nay, đối với đội 21, Mễ Kiều là một nhân vật đặc biệt. Giờ với thân phận này, cô đã đặc biệt nay lại càng đặc biệt hơn trong mắt mọi người.

—

Thoải mái nằm dài ra bàn, mặc kệ những lời bàn tán xì xầm to nhỏ xung quanh, Mễ Kiều lẳng lặng nhắm mắt ngủ.

“Nếu cô ấy là cháu gái của Trầm đội trưởng, sao tôi lại nhìn thấy bọn họ nắm tay, hôn môi ở cổng sau nhỉ!”

“Thiệt hay giả? Cô sẽ không nhìn lầm đó chứ?”

“Sao lầm được! Mắt tôi không bị cận cũng không bị lão nha!”

“Đúng rồi, có lần đi ngang qua văn phòng Trầm đội trưởng, tôi từng thấy Mễ Kiều ngồi trên đùi anh ấy ăn canh nữa đó!”

“Bậy bạ! Nói như các cô, chẳng lẽ bọn họ loạn luân sao?!”

.....

Trong khoảnh khắc, những lời đồn đãi đầy ác ý nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Rất hiển nhiên, chủ đề này có vẻ hấp dẫn mọi người bàn luận hơn bất kỳ chủ đề nào khác.

Tất nhiên, nó cũng ảnh hưởng không nhỏ đến việc giảng dạy của các giảng viên. Điển hình như lúc này, trên bục giảng là một vị nữ đại tá trung niên, đang khó chịu liếc mắt nhìn quanh giảng đường. Sau khi tuyên bố tự học, bà liền cảm giận trở về phòng giảng viên, ai oán phàn nàn, “Nữ binh bây giờ càng ngày càng khó dạy, ngay trong giảng đường mà cũng có thể bàn luận những việc nhảm nhí như loạn luân nữa chứ! Không biết bình thường chính trị viên đội 21 làm công tác tư tưởng cho cả đội như thế nào mà lại thành ra như vậy! Làm hại khóa học của tôi còn chưa giảng xong đã phải nghỉ ngang rồi!”

“Đội 21?”

Vừa nghe đến đội 21, Chung Lan liền dựng thẳng lông mày lên ngó. Hôm được điều đến đây, cô đã hỏi thăm qua mới biết Trầm Nghê Trần từng quản lý đội 21.

“Ừ, chính là đội 21, cả đám đều nói “thái tử” và “tiểu quận chúa” loạn luân! Thật tức cười, chuyện này làm sao có thể! Lớn rồi mà còn nói chuyện không suy nghĩ thì phải bị phạt mới được!”

Chung Lan dịu dàng giúp bà rót một ly trà rồi nhẹ giọng an ủi: “Nữ binh bây giờ rất khó quản giáo, Phương đại tá vất vả rồi. Nhưng cũng thật lạ, theo tôi được biết thì hiệu trưởng chỉ có một đứa con trai độc nhất, lấy đâu ra một tiểu quận chúa nữa vậy?”

Phương đại tá niệm tình Chung Lan ân cần rót nước liền chịu khó giải thích, “Là cô nữ binh tên Mễ Kiều. Trước đây, nhân dịp đi công tác, ông bộ trưởng Bộ Quốc Phòng từng ngầm hạ lệnh, muốn chúng tôi phải mở một con mắt nhắm một con mắt đối với Mễ Kiều vì cô ấy là cháu ngoại bảo bối của hiệu trưởng, hay nói cách khác là quân trưởng Trầm Mạt. Ngay cả lúc khảo sát hay thi cử cũng vậy, chúng tôi đều phải thả nước cho cô ấy một chút.”

Nghe đến đây, Chung Lan liền giật mình kinh ngạc.

47. Chương 47: Cô Ấy Đáng Yêu Hơn Cô

Ngoài cửa sổ, một bức tranh phong cảnh đầy màu sắc lung linh như mộng với những tán cây Hồng Phong rực rỡ cùng nhiều đóa hoa tươi kiêu diễm được bao bọc bởi những cơn gió se se lạnh cuối thu, thật sâu đi vào lòng người, không một ai có thể chối từ.

Trầm Nghiê Trần đã một đêm không ngủ. Anh suy tư rất nhiều về quá khứ, hiện tại cũng như tương lai.

Sắc mặt có chút phiền não nặng nề, Trầm Nghiê Trần nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên bàn công tác, hồi hộp chờ đợi một cuộc gọi đến. Có những chuyện, dù không muốn nhưng anh vẫn phải đối mặt.

Rốt cuộc, điện thoại cũng vang lên.

“Thiếu tướng, ở cổng số 4, có một nữ quân nhân tên Chung Lan tự nhận là bạn cũ của ngài, có hẹn trước với ngài!”

“Dẫn cô ta lên đây!”

Khẽ tựa lưng vào ghế, Trầm Nghiê Trần thong dong nhịp từng đầu ngón tay trên mặt bàn bóng loáng, ánh mắt có chút bất an.

Cuối cùng, người nên đến cũng đã đến.

Đối với quá khứ từng một thời khắc cốt ghi tâm, Trầm Nghiê Trần anh luôn nhớ mãi. Có thể, Mễ Kiều đã đúng khi nói rằng Chung Lan luôn chiếm một vị trí đặc biệt trong anh. Bất quá, ngay tại giờ phút này, anh có thể khẳng định, nó chỉ đặc biệt chứ không phải là tình yêu chân chính.

Nhưng thật lòng, có nằm mơ anh cũng không ngờ Chung Lan sẽ tham gia quân ngũ.

Mãi đến khi cô ta ngồi đối diện anh, mỉm cười thân thiện với anh, anh thậm chí còn tưởng rằng mình đang bị ảo giác.

“Sao thế? Nhiều năm không gặp, anh không có gì muốn nói với em sao?”

Chung Lan chồm người về phía trước, hai tay thoải mái chống cằm, nhìn anh cười khả ái, bộ dáng vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Trầm Nghiê Trần bối rối cười yếu ớt.

Là một người đàn ông trưởng thành, anh dư sức biết rõ loại bối rối này chỉ xuất phát từ bản tính thiện lương, chứ nó chẳng nói lên điều gì. Hiện tại, anh rất sợ Chung Lan vẫn còn tình cảm với anh. Nếu quả thật như vậy thì những điều anh sắp nói sau đây, nặng thì khiến cô ta bị tổn thương, nhẹ thì lại chẳng có tác dụng gì.

Có thể nói, khả năng giao tiếp của anh đối với phái nữ rất kém, anh thừa nhận đây là một nhược điểm của anh.

“Cô đến tìm tôi, hẳn là có chuyện muốn nói riêng với tôi phải không?”

Nếu ở những năm trước, lúc anh còn là trao đổi sinh ở Mỹ, hoàn cảnh cũng như đời sống hiện tại của Chung Lan vẫn là điều mà anh quan tâm, lo lắng nhất thì giờ đây, với thân phận là chồng của Mễ Kiều, anh tựa hồ chẳng có lý do gì để hỏi chuyện Chung Lan cả!

Xa cách, hẳn là một phương thức giao tiếp tốt nhất đối với tất cả mọi người.

Chung Lan ngẩn người, hoàn toàn không ngờ Trầm Nghiê Trần sẽ đáp lại cô ta như vậy. Cố gắng trấn định, Chung Lan nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Sở dĩ anh mạo hiểm làm trái quy định, trái luân thường đạo lý để kết hôn cùng Mễ Kiều, là vì cô ấy giống em phải không?”

Ánh mắt Chung Lan tràn đầy tự tin, khoe môi khê cong khi thấy Trầm Nghiê Trần hơi giật mình ngây người.

“Anh đừng nói, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã biết cô ấy không phải là em, càng đừng nói, anh và cô ấy chỉ là quan hệ nam nữ bình thường, bởi em nghe được, cô ấy chính là con gái của chị anh, phải không?”

Trầm Nghê Trần chau mày, nghiêm túc đánh giá Chung Lan. Dựa vào ánh mắt kiên định, tự tin của cô ta, anh có thể thấy được một ý chí tâm lý rất mạnh mẽ. Người con gái dịu dàng yên tĩnh, thậm chí có phần khép kín mà anh từng quen, nay đã không còn.

“Cô đã thay đổi.”

Đối với quan hệ giữa anh và Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần không hề nhiều lời. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào Chung Lan rồi cho cô ta bốn chữ khẳng định.

“Như nước kinh năm; Hoa kỳ như mộng tủy hồng nhan”*. Từ sau chuyện đó, đến bây giờ đã là mười năm. Mười năm nói ngắn không ngắn, nói dài không dài nhưng cũng đủ để làm thay đổi một người. Thật tức cười, mười năm, cô ta không nên thay đổi sao? (* đại khái là chuyện năm xưa như một giấc mộng làm say lòng người)

Chung Lan mím môi, lập tức nhìn thẳng Trầm Nghê Trần nói, “Trầm Nghê Trần, chẳng lẽ anh hy vọng em vẫn như lúc trước, trì hoãn né tránh để anh rời đi rồi âm thầm chúc phúc, miễn sao anh được hạnh phúc là em cũng mãn nguyện hay sao? Không thể nào! Anh có biết, sau khi né tránh anh, em mỗi ngày đều gặp ác mộng, mỗi ngày đều sống trong niệm tưởng không? Lúc em quay về tìm anh, mọi người đều nói anh tham gia quân ngũ nên em mới đăng ký theo anh. Em biết ba anh đặt rất nhiều kỳ vọng vào anh nên liền cố gắng phấn đấu, thậm chí mong sẽ có một ngày được gặp lại anh. Ai ngờ, hễ xa cách liền xa cách đến mười năm, nhưng em không hề tuyệt vọng. Mãi đến khi biết được tin tức của anh, mãi đến khi có dũng khí xuất hiện trước mặt anh thì bên cạnh anh đã có một người con gái khác. Một người con gái có ngoại hình y như em.”

“Đó chỉ là một sự trùng hợp. Trên thế gian này, đã có đồ vật giống nhau thì cũng có người tương tự. Ngoại hình của cô và vợ tôi có nét tương đồng chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

Ngay lúc Chung Lan đang muốn mở miệng thuyết phục thì Trầm Nghê Trần lại lên tiếng cắt ngang, đánh tan lối suy nghĩ tự cho là đúng của cô ta.

“Lan Lan, chuyện giữa chúng ta đã là quá khứ. Bây giờ, tôi đã kết hôn. Nếu lại đề cập đến những chuyện tình cảm trẻ con năm xưa, có phải quá không thích hợp không?”

Quá khứ sao? Chuyện tình cảm trẻ con sao?

Chung Lan không cam lòng đứng dậy, kích động nói, “Chẳng lẽ những lúc ở bên cô ấy, anh chưa từng nghĩ đến em dù chỉ một lần sao?”

Cô ta không tin! Cô ta biết quá rõ tính cách của Trầm Nghê Trần. Tính cách của một con người không thể nói đổi liền đổi nhanh như vậy được, càng đừng nói đến chuyện anh đã quên cô ta. Dù là vì áy náy, vì đền bù cũng được, cô ta vẫn muốn có anh bên cạnh. Anh tựa như một thiên thần trắng, soi sáng linh hồn cô ta, giúp cô ta thoát khỏi cuộc sống thực tại cũng như những hố đen xấu xí của thế giới này.

Khi mẹ cô ta bệnh nặng, phải tiêu hết tiền dự trữ trong nhà, cũng thôi đi. Vậy mà trong lúc em trai cô ta đi học, còn cô ta thì vừa tham gia quân ngũ vừa nhịn đói, tiết kiệm tiền đóng học phí cho em trai thì ba cô ta lại suốt ngày trụy lạc, bê tha vì rượu bia, bài bạc. Ông trời thật bất công. Mùi vị không có tiền còn phải sinh hoạt ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, cô ta đã chịu đủ rồi!

“Trầm Nghê Trần, nếu không phải hôm đó, anh bảo em chờ anh trong hẻm nhỏ thì chuyện đó sẽ xảy ra sao?”

Sau khi xuất ra đòn sát thủ cuối cùng, Chung Lan liền gắt gao theo dõi phản ứng của Trầm Nghê Trần, như muốn đem tất cả mọi biểu tình của anh thu hết vào mắt.

Không gian cũng trở nên yên tĩnh hơn.

Chung Lan đang đợi anh trả lời.

Mà anh lại suy tư về một điều gì đó.

Sau một lúc lâu, Trầm Nghê Trần rốt cuộc cũng đáp lời Chung Lan, thanh âm ôn nhuận như nước, từng chữ từng chữ nói rõ ràng, “Những tên khốn hại cô đã bị pháp luật trừng trị. Tôi thật lòng hy vọng cô có thể sớm vượt qua. Ban đầu, tôi ở bên cô ấy quả thật là vì cô ấy rất giống cô, nhưng rất nhanh, tôi đã có

thể phân biệt được. Cô là cô, cô ấy là cô ấy, tôi không hề nhầm lẫn. Hơn nữa, những lúc ở bên cô ấy, trong mắt tôi chỉ có một mình cô ấy, ai cũng không thể xen vào. Cô ấy và cô có rất nhiều điểm khác nhau.”

Chung Lan khinh thường chằm chọc nói, “Khác nhau ở chỗ nào?”

Anh đáp, “Cô ấy đáng yêu hơn cô.”

48. Chương 48: Kiên Quyết Hộ Thê, Ngăn Chặn Tiểu Tam

Trong lúc nhất thời, không khí có chút ngưng đọng.

Chung Lan không dám tin nhìn chằm chằm Trần Nghê Trần.

Có lẽ ngay từ đầu, ở trong mắt anh, những khó khăn, đau khổ mà cô đã trải qua, chẳng qua chỉ là một ký ức không vui thời niên thiếu. Chính điều ấy khiến cho những ánh mắt đau lòng, thương hại đối với cô lúc xưa, nay được thay thế bằng một đôi kiệt ngạo bất tuân*, thậm chí có chút tàn nhẫn. (* tức là hung hăng, kiêu ngạo y như một con ngựa chưa được thuần hoá)

Cứ như vậy, anh ngồi tựa lưng vào ghế, thản nhiên nhìn Chung Lan cười, một nụ cười rất thân thiện nhưng lại khiến cô ta không rét mà run, lưng thấm ướt một tầng mồ hôi lạnh.

Tâm đầu đốn giãỵ dựa, Chung Lan không cam lòng nói, “Phải không? Nhưng em lại thấy ngoại trừ tuổi trẻ, cô ấy chẳng có gì đặc biệt hơn em cả.”

Trần Nghê Trần lại cười, biểu tình tựa hồ rất sung sướng nói, “Vợ của Trần Nghê Trần tôi không cần có sở trường đặc biệt, chỉ cần tôi yêu cô ấy, vậy là đủ!”

Cả người Chung Lan chợt căng cứng như hít phải một ngụm khí lạnh. Bao nhiêu niềm tin, bao nhiêu ý chí chiến đấu sục sôi trong cô, chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng chứa đựng biết bao lực sát thương của anh mà tan tành mây khói.

Trong ký ức, người con trai từng đối cô ta nói gì nghe nấy, ôn nhu có thêm nay đã không còn. Tất cả đều tựa như một giấc mơ, một giấc mơ không có thật, một giấc mơ hoang đường!

“Anh đã thay đổi.”

Giận sao?

Thật lòng cô ta cũng không biết.

Có lẽ, đó chỉ là một câu đáp trả đơn thuần mà thôi.

Đạm mạc nhếch môi, Trần Nghê Trần không hề bị biểu tình kinh ngạc, bị thương hay vô tội của Chung Lan ảnh hưởng. Anh từ tốn giơ tay xem đồng hồ.

“3 giờ, tôi phải đi đón vợ tôi tan học!”

Chung Lan cười lạnh. Đây là muốn hạ lệnh đuổi khách sao? Không sao, anh lui thì cô ta tiến.

“Đúng lúc em cũng phải về trường, Trần thiếu sẽ không ngại ột người bạn cũ như em quá giang chứ?”

Trần Nghê Trần đứng dậy, thoải mái đi đến giá treo quần áo, khoác lên mình một chiếc áo ngoài bằng da màu đen. Ngay khi Chung Lan nghĩ rằng anh đã ngầm đồng ý thì anh lại chậm rãi mở miệng nói, “Thật ngại, tôi không muốn vợ tôi suy nghĩ lung tung nên Chung tiểu thư đến như thế nào thì về như thế ấy đi. Ngoài ra, giữa chúng ta cũng không còn gì để trao đổi, không gặp nhau nữa thì tốt hơn.”

Vừa dứt lời, Trần Nghê Trần liền cầm chiếc quần bò lên, bắt chước Mễ Kiều cười xấu xa, ý bảo Chung Lan đi ra ngoài.

Xấu hổ là cảm giác lúc này của Chung Lan. Cô ta sắp không thở nổi với cái bầu không khí ngột ngạt, căng thẳng này. Gian nan mấp máy môi không nói nên lời, cô ta đang bị cơn tức không chỗ phát tiết của mình chi phối.

“Anh...! Trần Nghê Trần, anh bắt quá cũng chỉ như thế!”

“Đa tạ khích lệ!”

Chẳng những không giận mà Trầm Nghê Trần còn cười như cổ tình chọc tức Chung Lan khiến cô ta cảm giận xoay người, bao nhiêu cảm xúc đều dồn hết vào chân, giẫm thùng thùng thùng ra ngoài.

Trầm Nghê Trần nhìn theo bóng lưng Chung Lan, sâu sắc bắt được biểu tình không cam lòng cùng cảm hận của cô ta, cất giọng lạnh lùng gọi, “Chờ một chút!”

Chung Lan dừng bước, còn chưa kịp quay đầu đã nghe giọng nói sắc bén, băng hàn đến thấu xương của anh vang lên.

“Dựa vào niên kỷ của Chung tiểu thư, trong nhà lại không người hậu thuẫn, có thể đi được đến bây giờ đã là không dễ, mong cô hãy cố gắng quý trọng, cư xử thật cẩn thận, đừng làm những chuyện hại người hại mình, lỡ như bị hủy tương lai, có hối hận cũng đã muộn!”

Sắc mặt Chung Lan nhanh chóng tái nhợt, anh đang dùng tiền đồ của cô ta để uy hiếp cô ta đây sao?

Hung hăng căn môi, Chung Lan không hề quay đầu đáp lời mà bỏ đi thẳng.

Trầm Nghê Trần híp mắt nhìn theo bóng lưng Chung Lan rời đi, như chợt nghĩ ra điều gì, anh nhanh chóng quăng chiếc quần trong tay sang một bên, cầm điện thoại lên bấm số.

“Alo, tôi là Trầm Nghê Trần! Tôi muốn xem bản tư liệu cá nhân của Chung Lan, cô giảng viên thực tập vừa được điều đến. Ngoài ra, anh hãy tra hoàn cảnh gia đình cô ta luôn giùm tôi.”

Trầm Nghê Trần vốn không phải là kẻ vô tình, tính cách Chung Lan thay đổi cũng khiến anh rất ngạc nhiên. Có lẽ, cô ta thật sự gặp chuyện khó xử. Nếu đúng như vậy, trước khi đi, anh sẽ giúp cô ta giải quyết một số chuyện xem như là phí bồi thường.

Đàn ông mà, nên có phong độ thì vẫn phải có.

Nếu mọi chuyện đã không còn khả năng quay đầu thì vì Chung Lan, vì Mễ Kiều, vì tất cả mọi người, đôi lúc anh phải vô tình. Trước mặt Chung Lan, ngoại trừ không thể hữu tình, anh còn phải kiên quyết tỏ rõ thái độ, chặt đứt mọi niệm tưởng của cô ta, cũng như xoa dịu những âu lo của Mễ Kiều.

“Ha ha!” Tự giễu cười cười, Trầm Nghê Trần liền soạn cho Mễ Kiều một đoạn tin nhắn tương đối “ngắn”.

“Lão bà, không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã trở thành ”thê nô“. Em là một cô phù thủy nhỏ đáng yêu đây mà pháp siết chặt trái tim anh. Trước ánh sáng rực rỡ muôn màu của em, mọi cô gái trên thế gian này đều chỉ là những tia sáng ảm đạm, lu mờ. Đối với anh, em chính là một vùng đất thần thánh mà anh phải dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ, yêu thương và trân trọng. Em yên tâm, dù không có em ở bên, anh cũng sẽ kiên quyết hộ thê, ngăn chặn Tiểu Tam giùm em. Giờ anh phải đi mua bánh caramen xoài mà em thích nhất, lát nữa gặp! Yêu em!” (Hix, anh sến quá đi!!!)

Thật vất vả mới soạn xong tin nhắn, Trầm Nghê Trần nghiêm túc xem lại một lúc lâu rồi mới từng chữ từng chữ xóa bỏ.

Xem ra, một đời anh minh thần võ của anh đều bại bởi nha đầu này! Thôi thì hãy giữ lại cho bản thân một chút chí khí vậy!

Hắc hắc, giờ phải thay quần đi đón lão bà đây!

49. Chương 49: Ăn Một Nửa

Bất quá, sự việc phát triển vượt xa sức tưởng tượng của Trầm Nghê Trần.

Chung Lan không cam lòng, cô ta không muốn bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy! Những lời nói cũng như sự uy hiếp của anh đối với tiền đồ của cô ta đều bị cô ta bỏ ngoài tai.

Ký ức năm xưa chỉ còn là một mảnh ưu thương, mà nay, chỉ có thể dùng lời ca để hoài niệm.

Chung Lan thấp giọng ngâm nga, lòng lại tự hỏi, ai vì ai mà yêu, ai vì ai mà hát, hoài niệm đã sớm mất đi màu bản sắc*. (* ý là màu sắc vốn có)

Sáng sớm hôm nay, Chung Lan đã tìm hiểu rõ địa chỉ của Trầm Mạt trước khi quyết định mọi việc.

Đương nhiên, trong cảm nhận của cô ta, việc đi tìm ba chồng tương lai để đàm chộc là một hành vi rất không sáng suốt, rất khó bảo vệ được hình tượng ôn nhu, tao nhã, điềm tĩnh của cô ta.

Vốn dĩ, cô cũng không định làm như vậy. Nhưng ai ngờ, Trầm Nghi Trần lại thẳng thừng đả kích, uy hiếp cô ta khiến cô ta buộc phải đập nổi dìm thuyền* nếu muốn xoay chuyển mọi chuyện. (* ý là quyết đánh đến cùng)

Từ cổng trường quân đội đi ra, Chung Lan liền đuổi tay bắt một chiếc xe taxi rồi chạy thẳng đến chỗ Trầm Mạt.

Ngay tại cửa đại viện, Chung Lan có chút co quắp đứng dưới những bóng cây mặc cho gió thổi tung mái tóc dài, kích thích nỗi lòng bất an của cô ta. Bất quá, những điều đó cũng không làm cô ta chùn bước. Chỉ cần nghĩ đến đôi nam nữ ấy sẽ bị chia rẽ trong đau đớn, tủi nhục là cô ta đã không nhịn được!

Lúc này, ngoại trừ những chiếc xe hơi sang trọng, thỉnh thoảng cũng có một vài người đi lại nhìn thoáng qua cô ta.

Trong đó có Trầm Thanh Thu, từ xa xa, Chung Lan đã thấy vai bà mang túi xách, tao nhã tiến lại gần, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Không cần phải hỏi, biết nữ chi bằng mẫu*, chỉ cần cô ta có chín phần tương tự Mễ Kiều, là một người mẹ, tất nhiên bà sẽ kinh ngạc. (* ý là biết rõ con gái không ai bằng mẹ)

Đây chính là mục đích của Chung Lan. Ngay từ đầu, cô ta đã cố ý đứng đây, cao ngạo ngẩn đầu chờ đợi. Bởi cô ta muốn, bất kỳ ai đi qua cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt này của cô ta, đặc biệt là người của Trầm gia.

Mỉm cười tiến lên từng bước, Chung Lan mở lời trước, “Chào chị, chị có phải là Trầm Thanh Thu không?”

Trầm Thanh Thu nghe xong liền bừng tỉnh. Cô ta không phải là Kiều Kiều, con gái bà. Chẳng lẽ, trên đời này, cũng có người giống người sao?

Sau khi điều chỉnh tốt tâm tình, Trầm Thanh Thu liền khẽ gật đầu đáp lại Chung Lan.

“Em tên Chung Lan. Em có chuyện rất gấp, rất trọng yếu về Mễ Kiều muốn nói riêng với chị.”

Sắc trời cuối thu, vừa chạng vạng liền không còn những tia sáng rực rỡ như lúc trưa mà hơi se se lạnh, Trầm Thanh Thu im lặng quan sát Chung Lan. Có vẻ như, bộ quân trang lục sắc trên người cô ta hoàn toàn không hợp với khung cảnh hồng sắc lúc này.

Không hiểu sao, đối với người con gái này, tuy có ngoại hình rất giống với con gái bà nhưng lại khiến bà rất phản cảm.

Lười biếng chỉ vào quán bánh ngọt ở phía đối diện, Trầm Thanh Thu chậm rãi nói, “Chung tiểu thư, không bằng chúng ta đến đó uống một ly trà sữa?”

Chung Lan ngẩn người, mặt lộ vẻ khó xử.

“Chị Trầm, em thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với chị, chỗ đó đông người qua lại, sợ rằng không tiện.”

Trầm Thanh Thu thoáng suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý, “Vây cùng tôi đi dạo đi, hiện tại cũng sắp đến giờ cơm nên không ai đi dạo đâu.”

“Dạ, được!”

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thắng lại nhân gian vô số*. (* ý giống như tiểu biệt thắng tân hôn)

“Còn năm ngày nữa, có thể kiên trì không?”

Trầm Nghi Trần ngồi trên sô pha, thoải mái vuốt ve chiếc bụng căng tròn vì ăn no của Mễ Kiều, lòng tràn đầy thỏa mãn.

Trước đó, anh đã dẫn Mễ Kiều đi ăn bánh caramen xoài mà cô thích nhất, rồi ăn một nồi lẩu, xong mới dẫn cô đi thuê phòng khách sạn.

“Có thể, tất nhiên có thể rồi!”

Mễ Kiều không cần suy nghĩ đã trả lời Trầm Nghiê Trần khiến anh vui vẻ không thôi.

Thoải mái nằm tựa vào ngực người đàn ông mình yêu, Mễ Kiều cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ mong có thể được ăn no, được yêu thương, được hạnh phúc mãi thế này đã đủ.

Đang nằm thư giãn, Mễ Kiều chợt giật bắn người khi bàn tay ấm nóng của Trầm Nghiê Trần bắt đầu không an phận xẹt qua hông cô, trực tiếp chui vào áo cô, tinh tế che phủ cả một phần da thịt mịn màng của cô.

Bất được tín hiệu ấy từ Trầm Nghiê Trần, sắc mặt Mễ Kiều có chút ửng đỏ. Chẳng nhớ lần thân mật gần đây nhất của bọn họ là lúc nào? Có lẽ cũng khoảng một tháng trước.

“Kiều Kiều, bảo bối ngoan.”

Trầm Nghiê Trần nghiêng người, giữ chặt eo nhỏ của Mễ Kiều, đem cô đặt dưới thân nói, “Còn nhớ lần đầu tiên của chúng ta không? Nói thật, anh vẫn luôn áy náy vì điều ấy, nhưng mà, anh cũng sợ em sẽ có ác cảm với sô pha. Vì xã hội hài hòa phồn vinh, vì đuổi đi bóng ma ấy trong lòng em, anh quyết định làm gương tốt, khiến em có cái nhìn thiện cảm hơn về sô pha.”

Ái muội thối hơi lên cổ rồi nhẹ nhàng gặm cắn thùy tai Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần liên tục liếm láp, dùng đủ mọi cách khiêu khích cô. Chắc chắn, còn chưa dùng tới nụ hôn kiểu Pháp thì thân thể Mễ Kiều đã mềm nhũn rồi.

Cô thẹn thùng ngênh đón ánh mắt mê ly của Trầm Nghiê Trần, một ánh mắt được bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, chứa đựng biết bao sự mê hoặc, dụ dỗ cô trầm luân.

Đây có lẽ là lần thân mật cuối cùng của bọn họ trước khi xuất ngoại. Chính vì vậy, Mễ Kiều muốn làm một điều gì đó thật ấn tượng để ghi lại một kỷ niệm đẹp nơi đây.

Nghĩ là làm, Mễ Kiều liền giơ hai tay lên ôm chặt cổ anh, chủ động hôn anh rồi hồi hộp nói, “Lần này, hãy để em ở phía trên!”

Hương thơm thiếu nữ xen lẫn vị ngọt của bánh caramen xoài khiến Trầm Nghiê Trần như lạc vào cõi mê vô tận. Anh không ngừng thăm dò toàn thân cô, vuốt ve cô, chỉ trong chớp lát đã đem cô lột sạch sẽ.

Một xúc cảm tinh tế, một đường cong lung linh, một cơ thể nồng nhiệt cùng một biểu tình thẹn thùng e ấp, tất cả như hòa quyện vào nhau tạo nên một bức tranh nghệ thuật thật quyến rũ, hấp dẫn khiến Trầm Nghiê Trần ngây ngất không thôi, càng ra sức nhấm nháp tư vị tốt đẹp ấy của cô.

“Muốn ăn anh sao? Vậy để anh ăn no trước rồi nói.”

Vừa dứt lời, Trầm Nghiê Trần liền cúi đầu hôn Mễ Kiều cuồng nhiệt khiến cô thở gấp liên tục. Lúc này, điện thoại nơi đầu giường bất ngờ vang lên.

Trầm Nghiê Trần mất hứng dời đầu khỏi ngực Mễ Kiều, cầm điện thoại lên xem, màn hình hiện rõ người gọi đến là “Chị”.

Sắc mặt chợt trở nên căng thẳng, hai hàng lông mày nhíu chặt, Trầm Nghiê Trần ra hiệu cho Mễ Kiều giữ im lặng rồi bấm nút nhận cuộc gọi.

50. Chương 50

51. Chương 51: Đêm Thật Đẹp

Trầm Nghiê Trần còn chưa kịp nói gì thì Trầm Mạt đã vọt lên, vung tay đâm thẳng vào mặt anh. Quả là gừng càng già càng cay!

Sự việc diễn ra quá nhanh, ai cũng không kịp trở tay, nhất là ba anh sĩ quan đi cùng Trầm Mạt, ai cũng há hốc mồm kinh ngạc nhìn Trầm Nghiê Trần bị đâm lúi mấy bước, khóe môi có chút sưng đỏ rướm máu.

“Thủ trưởng! Thủ trưởng!”

Như không cam lòng, Trầm Mạt lại hướng Trầm Nghê Trần vung tay. Lúc này, ba anh sĩ quan mới kịp phản ứng, cùng nhào lên ngăn đón Trầm Mạt, trong đó, có một anh đỡ lấy Trầm Nghê Trần.

“Anh! Đồ nghịch tử!”

Trầm Mạt ôm ngực, há hốc mồm thở hổn hển.

“Anh đã cam đoan với tôi thế nào? Đã nói chắc chắn như thế nào? Vậy mà kết quả đâu? Kết quả là anh tự tay đẩy chị anh vào bệnh viện!”

Phù phù....

Tự biết đuối lý, Trầm Nghê Trần chủ động quỳ xuống mà không một lời biện bạch.

Xung quanh chỉ là một mảnh trắng xóa thê lương làm nổi bật lên bảng đèn “Giải phẫu” màu đỏ lạnh lùng.

“Anh tính làm tôi thành người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?”

Trầm Mạt mặt xám như tro tàn nhìn chằm chằm vào cửa phòng giải phẫu. Mọi biểu tình, phản ứng của ông, Trầm Nghê Trần đều xem ở trong mắt.

Hiện tại, ông chỉ là một người cha già lo lắng cho con mà không phải là một vị quân nhân đức cao vọng trọng như bao ngày. Nhìn ông như vậy, tim anh như bị dao cắt.

Một lúc lâu sau, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc cũng mở, một cô y tá bước ra. Trầm Nghê Trần liền đứng dậy ngăn đón cô ấy, muốn hỏi gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Như hiểu ý, cô y tá thản nhiên cười nói, “Đã vượt qua kỳ nguy hiểm, tuy không có gì nghiêm trọng nhưng bệnh nhân có bệnh tắc nghẽn cơ tim bẩm sinh, nhất định phải tránh những việc kích thích đến tâm tình bệnh nhân.”

Nói xong, cô y tá liền bưng khay rời đi.

Trầm Nghê Trần còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì sau lưng lại truyền đến giọng nói cứng cáp, sắc bén đầy chất vấn của Trầm Mạt, “Đã đến nước này, anh còn không tính cùng nó nhất đao lưỡng đoạn* sao?!” (* ý là một lần cắt đứt)

Hai mắt khép chặt, Trầm Nghê Trần ưu thương siết chặt nắm tay, mặc kệ những chiếc móng tay đang cắm sâu vào da thịt.

Anh không thể mở miệng nói những lời này với Mễ Kiều, càng không thể nào để cô rời khỏi thế giới của anh. Cô sáng chói tựa như ánh mặt trời xuyên thấu trái tim anh, làm cho thế giới của anh đều tràn ngập sắc xuân thuần khiết. Không có cô, anh chẳng có gì cả, thế giới chỉ là một màu đen tối với những cảnh hoang vu tựa như sa mạc, phần nộ tựa như cuồng phong và lạnh giá tựa như băng sương!

Chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ, anh cũng có thể biết, lúc này, Mễ Kiều đang rúc mình trong chăn đợi anh trở về.

Trong lúc nhất thời, Trầm Nghê Trần liền lâm vào trầm tư. Nhớ lại những kỷ ức tốt đẹp, những nụ cười ngây thơ, những lời ngon tiếng ngọt cùng những nụ hôn say đắm triền miên, lòng anh càng thêm nặng nề.

Cô trong sáng, tốt đẹp như vậy, anh làm sao có thể mở miệng được đây?

Lúc này, Trầm Thanh Thu được vài cô y tá đẩy ra. Sắc mặt bà đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Theo sau là bác sĩ, vừa nhìn thấy Trầm Mạt, ông ta liền chủ động báo cáo tình hình. Tuy đứng kế bên nhưng Trầm Nghê Trần cái gì cũng không nghe được, toàn bộ tâm trí anh đều bị vây hãm bởi những kỷ ức cùng cảm xúc thê lương.

Chẳng biết từ lúc nào, mọi người đều bỏ đi, trước cửa phòng giải phẫu chỉ còn lại hai cha con bọn họ.

“Anh hãy trực tiếp nói với Kiều Kiều là bệnh tim của mẹ nó đã tái phát, hơn nữa, còn vì chuyện của anh và nó mà tái phát!”

Dứt lời, Trầm Mạt liền tặng cho Trầm Nghê Trần một ánh mắt sắc bén, hùng hực khí thế như ưng rồi lạnh lùng phất tay bỏ đi.

Tâm chột nặng trĩu, Trầm Nghê Trần cô đơn trở về khách sạn. Khi đối diện với ánh mắt lo lắng, tràn đầy chờ mong của người con gái mình yêu, lòng anh càng thêm chua xót.

“Tiểu Trần Trần, anh đi lâu thế!”

Mễ Kiều vừa nói vừa xốc chăn lên, mặc kệ thân thể lỏa lồ của mình, cô lao nhanh vào lòng Trầm Nghê Trần.

Dưới ánh đèn nhá nhem, cảnh xuân trước mắt càng thêm mị hoặc, quyến rũ. Hầu hết bất giác giật giật, Trầm Nghê Trần đưa tay khê xoa lên tấm lưng trần của Mễ Kiều. Từng đường cong, xúc cảm như khiến xui anh phạm tội.

“Tiểu Trần Trần, anh bắt em đợi lâu như vậy, em phải phạt anh thế nào đây?”

“Đừng! Kiều Kiều...”

Trầm Nghê Trần chột cứng người khi bàn tay bướng bỉnh của cô khiến nơi nào đó của anh bành trướng nhanh chóng. Anh đang giãy dụa, đang dày vò trong chính nội tâm của mình nhưng cô lại không hề hay biết, còn thản nhiên ngẩng đầu nhìn anh cười quyến rũ, tay càng ra sức vuốt ve.

Rõ ràng anh đã phản ứng, đã cứng rắn cực kỳ nhưng sao anh lại kiềm chế? Nhìn biểu tình của anh, Mễ Kiều càng thêm khó hiểu, rốt cuộc anh đang do dự cái gì, ẩn nhẫn cái gì đây?

Lòng có chút hờn giận, Mễ Kiều đột nhiên kiễng chân, trực tiếp áp môi mình lên môi Trầm Nghê Trần khiến anh ngây ngẩn cả người. Ngay lập tức, Mễ Kiều liền giơ tay ôm chặt cổ anh, mãnh liệt xâm nhập khoang miệng anh, biến nụ hôn đắm thắm thành một nụ hôn cuồng nhiệt, say đắm.

So với Trầm Nghê Trần, kỹ thuật hôn của Mễ Kiều có vẻ thành thạo hơn rất nhiều. Cô chủ động đưa lưỡi càn quét khoang miệng anh, càng ngày càng lớn mật, đánh bay những dằn vặt, giãy dụa trong anh không sót một mảnh.

Bất quá, do thân thể cô đang lạnh dần lên nên anh chột bưng tỉnh. Lo lắng cô sẽ sinh bệnh, anh liền vội vàng ôm cô lên giường, đắp chăn cho cô.

“Kiều Kiều, anh có chuyện muốn nói với em.”

Nhưng ai ngờ, Mễ Kiều càng chiến càng hăng. Không để anh có thời gian suy nghĩ, cô xoay người đè anh dưới thân rồi phủ chăn đắp kín đầu, ngăn cách hoàn toàn hai người với thế giới bên ngoài.

“A!”

Không thể nhịn được nữa, Trầm Nghê Trần thét lên một tiếng, triệt để mất hết lý trí, dùng lực xoay người khoá chặt cô dưới thân, bá đạo mãnh liệt mang theo chân thành cùng tuyệt vọng, hung hăng muốn cô, cùng cô rơi vào hố sâu tội lỗi.

.....

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Trầm Nghê Trần mới đình chỉ yêu thương. Anh lặng lẽ hút thuốc, ngẩng nhìn người con gái mình yêu ngủ say.

52. Chương 52: Không Thể Dứt Bỏ

Trầm Nghê Trần lặng lẽ rít từng hơi thuốc rồi chậm rãi nhả từng vòng khói. Nhìn từng vòng khói tầng tầng lớp lớp lượn lờ như mộng ảo thì lòng anh liền biết, tình yêu của anh và Mễ Kiều, có lẽ, đã đến lúc phải đổi mùa. Tựa như một năm có bốn mùa, thu đi đông đến, xuân tức sẽ về, bất quá, tình yêu của anh và cô sẽ còn có mùa xuân sao?

Lúc này, sắc trời ngoài cửa sổ cũng đã sáng tỏ.

Trầm Nghê Trần nhìn qua điện thoại, 8 giờ, liền gọi Mễ Kiều, “Kiều Kiều, Kiều Kiều, đến giờ dậy rồi!”

Có chút không tình nguyện nhú mày, cô gái nhỏ Mễ Kiều hơi nheo mắt, trở mình.

“Chết! Em còn phải về đội.”

Vốn dĩ, Mễ Kiều còn đang định nằm nướng trong chốc lát nhưng chợt nhớ đến còn phải về đội, cô liền giặt mình bật dậy.

Trong khi Mễ Kiều luống cuống ôm chăn, định xuống giường gom quần áo thì Trầm Nghê Trần đã bình tĩnh ngăn cô lại, thâm tình nhìn cô nói, “Để anh giúp vợ anh mặc quần áo nha!”

Nói xong, không đợi cô kịp phản ứng, anh đã xuống giường đi gom quần áo cho cô, một thứ cũng không sót. Sau đó, anh trở lại giường, nhẹ nhàng giúp cô mặc quần áo. Anh có vẻ rất thuần phục với những động tác dịu dàng, ôn nhu tựa như chiều cổ một đứa trẻ, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh, triu mến.

Dù đây không phải là lần đầu tiên anh giúp cô mặc quần áo nhưng Mễ Kiều vẫn thấy rất hạnh phúc. Lần trước, vì đang ở nhà Chu Chí Dũng nên cô không tiện quan sát anh lâu, thật không ngờ, người đàn ông lúc chăm sóc phụ nữ của mình lại hấp dẫn, quyến rũ như vậy. Chẳng biết ngoài anh, trên thế gian này còn có người đàn ông nào tốt với vợ mình như anh không nữa?

“Hắc hắc, em biết mà, trên thế gian này, chắc chắn sẽ không có người chồng nào tốt như Tiểu Trần Trần nhà em đâu!”

Nghe vậy, ánh mắt Trầm Nghê Trần liền đỏ. Khó khăn nắm chặt tay Mễ Kiều, sắc mặt anh có chút ảm đạm, xen lẫn cô đơn cùng ngưng trọng nói, “Kiều Kiều, tối qua, mẹ em đã nhập viện vì bệnh tim tái phát. Hiện tại, dù đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng mẹ em vẫn phải nằm viện để theo dõi một thời gian. Đợi em đánh răng rửa mặt xong, anh sẽ dẫn em đi thăm mẹ em.”

Trầm Nghê Trần vừa dứt lời, lòng Mễ Kiều liền trở nên nặng trĩu, hụt hẫng như người bị mộng du. Trái tim cô vừa mới vui vẻ, hạnh phúc như hoa thơm mới nở nay lại nhanh chóng lụi tàn bởi những làn gió lạnh lùng.

Mễ Kiều một tay ôm ngực, một tay dùng sức siết chặt tay Trầm Nghê Trần, lắp bắp hỏi, “Mẹ... Mẹ em... Có phải đã biết... Nên mới bị phát bệnh... Đúng không?”

Trầm Nghê Trần không đáp mà chỉ nhẹ nhàng thở dài. Thật lòng, anh không hề muốn tổn thương bất kỳ ai, nhưng không ngờ, vận mệnh thật trở trêu!

Anh không nói cho Mễ Kiều biết là Chung Lan đã chạy tới cáo mật, bởi vì, đối phó Chung Lan là chuyện của anh. Hiện tại, cô đã rất phiền não rồi, anh không muốn tăng thêm gánh nặng cho cô. Những gì có thể làm, anh sẽ tận lực gánh vác thay cô, đây cũng là việc anh nên làm.

Vì sao trên thế gian này luôn có những người hữu tình lại không thể ở bên nhau, phải xa nhau trong nỗi tiếc cùng đau lòng? Vì sao lại là anh và Mễ Kiều? Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão*, chẳng lẽ anh và cô thật sự là tình sâu duyên mỏng sao? Chẳng lẽ những kỷ ức tốt đẹp kia chỉ là những mộng ảo thoáng qua thôi sao? (* ý là ông trời nếu có tình thì cũng sẽ vì tình mà âu sầu, già cả. Nó hình dung một cảm xúc bi thương mãnh liệt)

Tại bệnh viện, ngay cửa phòng bệnh, Trầm Mạt đang ngồi canh Trầm Thanh Thu.

Trầm Nghê Trần dẫn theo Mễ Kiều tới chào ông.

“Ba!”

“Ông ngoại!”

Trầm Mạt không đáp, im lặng hít sâu một hơi.

“Ba về nhà nghỉ đi, có con và Kiều Kiều ở đây được rồi!”

Nghe vậy, Trầm Mạt hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mễ Kiều, nắm tay siết chặt tựa như đang ấn nhấn tức giận.

Không khí bỗng chốc có chút căng thẳng, lạnh lẽo.

Thấy vậy, Trầm Nghê Trần liền tiến lên, đem Mễ Kiều hộ ở sau lưng, mày kiếm nhíu chặt, tinh tế quan sát biểu tình cũng như nhất cử nhất động của Trầm Mạt.

Lúc này, Mễ Kiều mới giật mình phát hiện, một bên khoe môi Trầm Nghê Trần có chút ửng thanh, uổng cô ngày thường tự cho thông minh, chuyện xảy ra rành rành trước mắt mà bây giờ mới phát hiện!

Không cần phải hỏi, nhìn tình hình cũng biết, đây rõ ràng là do nắm đấm của người đức cao vọng trọng Trầm gia, Trầm Mạt, gây nên. Được rồi, muốn đánh phải không, vậy thì đánh cả cô luôn đi. Một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, càng huống chi, với tính tình của Trầm Mạt, sao cô có thể yên tâm để anh gánh vác một mình được?

“Ông ngoại, mẹ con sao rồi?” Mễ Kiều nhanh chóng chuyển đề tài, bắt quá, tránh vỗ dưa gập vỗ dừa, Mễ Kiều đâu ngờ đề tài này lại càng khiến cảm xúc của Trầm Mạt bùng nổ dữ dội.

“Cô còn nhớ cô có một người mẹ sao? Thế tối qua cô đã đi đâu? Không ở trường cũng không ở Trầm gia. Cô cùng tên nghịch tử này ở cùng một chỗ sao?”

Nói xong, Trầm Mạt lại vung quyền vào mặt Trầm Nghê Trần. Anh không tránh cũng không đỡ, chỉ thẳng tắp đứng đó như cam chịu, chẳng qua, anh không ngờ Mễ Kiều bỗng nhiên lao tới, ôm chặt nắm tay Trầm Mạt khiến ông đánh hụt.

“Có!” Trầm Mạt tức giận tột cùng, không chút suy nghĩ giờ tay định tát Mễ Kiều.

Trầm Nghê Trần thấy vậy, vừa muốn tiến lên ngăn cản thì lại phát hiện, tay Trầm Mạt đã dừng giữa không trung, hồi lâu vẫn chưa rơi xuống.

“Điên rồi! Hết thuốc chữa rồi! Cô, ngay lập tức bị cấm túc! Từ giờ trở đi không được phép gặp Nghê Trần!”

Trầm Mạt cả vú lấp miệng em*, ra lệnh cho Mễ Kiều xong liền quay sang Trầm Nghê Trần, “Còn anh theo tôi về quân khu, ngay lập tức! Chị anh đã có con gái chăm sóc, không cần anh phải phí công! Bắt đầu từ bây giờ, hai đứa không được phép gặp mặt!” (* ý là dùng quyền lực của mình chèn ép người khác)

Chẳng lẽ, hai người cứ như vậy liền xa nhau?

Mễ Kiều khổ sở nhìn Trầm Nghê Trần, đáp lại chỉ là một nụ cười yếu ớt tựa như an ủi của anh.

Bắt quá, loại chuyện này, làm sao có thể vì một nụ cười không minh bạch mà giải quyết? Cô không muốn xa anh! Rất muốn tiến lên giữ anh lại, nhưng lại bị chữ “Hiếu” kiềm chân, cô đau khổ dày vò, cứ như vậy nhìn anh đi càng ngày càng xa. Những muốn nhìn theo đến khi anh khuất hẳn nhưng lại bị Trầm Mạt nhìn chăm chăm khiến cô chỉ có thể dời đi tầm mắt.

Người ta thường nói, mắt không nhìn thì tâm không đau! Gạt ai vậy, tâm cô đau lắm! Nước mắt rơi như mưa, hết nhìn dáng vẻ tiêu tụy của mẹ cô trên giường bệnh, lại nhìn theo hướng Trầm Nghê Trần rời đi, cô cảm thấy linh hồn mình như bị xé rách thành hai mảnh. Càng nhìn càng đau, càng nghĩ càng khóc, cô không muốn để anh cứ như vậy rời xa thế giới của cô. Không cho phép! Tuyệt đối không!

Nghĩ là làm, Mễ Kiều gạt mạnh nước mắt, giang rộng sải chân, ba bước thành hai bước, chạy vội đến bên thang máy. Khi thấy màn hình điện tử hiển thị số “1”, cô liền lao nhanh xuống thang bộ. Đợi đến khi cô từ lầu 4 chạy xuống thì ai cũng không thấy, một bóng người cũng không!

Như không cam lòng, Mễ Kiều chuyển hướng đến bãi xe. Rốt cuộc, cô cũng nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của Trầm Nghê Trần.

“Trầm Nghê Trần!”

Mễ Kiều gắng sức gọi to khi thấy Trầm Nghê Trần chuẩn bị lên xe. Nghe tiếng gọi, anh hơi ngẩn người dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Ô ô... Ô ô...”

Vừa khóc vừa xông lên phía trước, Mễ Kiều vòng tay gắt gao ôm chặt Trầm Nghê Trần từ phía sau. Lúc này, cô đã khóc đến rối tinh rối mù, mặc kệ nước mắt nước mũi tèm lem cọ sát vào lưng anh, than trách, “Tại sao đến bây giờ anh vẫn không hiểu? Em có thể dứt bỏ tất cả! Cá tính, tôn nghiêm, gia đình, em đều mặc kệ, nhưng chỉ duy anh, chỉ có anh là em không thể dứt bỏ!”

53. Chương 53: Ác Ý Đánh Tráo

Phàm là chuyện gì, vật gì cũng có quy luật tự nhiên của nó, tựa như loài hoa, hoa nở hoa tàn cũng chỉ là chuyện sớm muộn, có chăng, chỉ tiếc cho thời gian sẽ theo đó mà trôi đi. Nói như vậy, có nghĩa là theo quy luật tự nhiên, hoa rơi thì ta có thể không lưu luyến, nhưng còn tình yêu thì sao?

Từ phía sau, Mễ Kiều chật vật ôm lấy thắt lưng Trầm Nghiê Trần, thanh âm có chút nghẹn ngào, run rẩy nhưng ngữ điệu lại rất quật cường.

Trầm Mạt hạ cửa kính xe xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người bọn họ rồi tức giận quát, “Hai người các người ôm ôm ấp ấp ở chốn đông người còn ra thể thống gì nữa!”

Trầm Nghiê Trần thở dài, xoa nhẹ lên tay Mễ Kiều, nắm trong chốc lát rồi khẽ đẩy ra.

Mễ Kiều ngỡ ngàng ngẩn đầu nhìn Trầm Nghiê Trần, rõ ràng, cô có thể cảm giác được ngực anh đang đập phồng biến hóa, thế nhưng, từ đầu đến cuối, anh lại chẳng hề quay đầu nhìn cô lấy một lần.

“Nha đầu ngốc, hãy nhớ kỹ những lời anh đã nói! Trở về chăm sóc mẹ em đi!”

Nói xong, Trầm Nghiê Trần liền dùng lực, mở cửa xe ra chui vào, rồi lại dùng lực đóng mạnh cửa lại, mặc cho Mễ Kiều cứ đứng đấy khóc thút thít.

Bất lực nhìn theo chiếc xe ấy dần khuất xa, Mễ Kiều chỉ biết che miệng khóc. Lòng cô đau lắm, bụng cô cũng đau, Mễ Kiều bồng ôm bụng, cúi gập người lại, nôn thốc nôn tháo.

Vừa nôn vừa nghẹn ngào khóc khiến Mễ Kiều rất nhanh mất sức, cô run rẩy đứng dậy, mặc cho từng cơn gió thổi qua làm rối tung suối tóc mềm, bởi nơi đó, vẫn còn lưu lại mùi hương của anh, nó khiến cô ảo tưởng rằng, anh vẫn luôn ở bên cô.

Trước khi đi, Trầm Mạt đã để lại hai anh sĩ quan, tuy mang danh nghĩa là giúp cô, bảo vệ cô nhưng trên thực tế lại đang giám sát cô.

Chiều hôm đó, Trầm Thanh Thu rất cuộc cũng tỉnh.

Vừa nhìn thấy đôi mắt xạm đỏ của Mễ Kiều cùng hai anh sĩ quan đứng ngoài cửa, lòng bà liền sáng tỏ. Bất quá, suốt cả buổi, bà không hề đề cập đến chuyện của Trầm Nghiê Trần mà chỉ nói về việc nhà.

Bởi bà biết, chỉ cần ba bà phát hiện, ông sẽ tìm đủ mọi cách để tách hai người bọn họ ra. Và tất nhiên, bà cũng rất tin tưởng vào thủ đoạn của ông. Nhưng khác, bà lại đau lòng cho con gái thương tâm. Nỗi lòng của một người mẹ có ai hiểu được đây?! Thật lòng, bà không hề trách Trầm Nghiê Trần, bởi như anh đã nói, bọn họ yêu nhau, đến với nhau trước rồi mới phát hiện là họ hàng gần sau. Muốn trách chỉ trách số mệnh thật trở trêu!

Hai ngày sau, trong khi bệnh tình của Trầm Thanh Thu có chuyển biến tốt thì Mễ Kiều lại tiêu tụy, gầy yếu đi rất nhiều.

“Mễ Kiều tiểu thư, chúng tôi được thủ trưởng phân phó, đưa cô trở về trường quân đội Tây Sơn.”

Nghe vậy, Mễ Kiều liền mím môi nhìn Trầm Thanh Thu, nước mắt lưng tròng, ủy khuất quay đầu rời đi.

Cô còn có thể nói gì đây? Cô có quyền từ chối sao? Với tính cách của ông ngoại, lúc này, cô có nói gì cũng vô dụng.

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại ký túc xá mà Mễ Kiều làm là sạc điện thoại. Đã hai ngày nay, điện thoại cô hết pin nên không thể liên lạc được với Trầm Nghiê Trần. Muốn ra ngoài gọi điện thoại công cộng cũng không được, vì lúc nào, bên cô cũng có hai anh sĩ quan đi theo, cứ như cô là tội phạm không bằng. Do đó, mọi tình huống của anh, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Vừa cắm dây sạc vào, Mễ Kiều liền thấy khó chịu, buồn nôn dữ dội. Nước chua trong cổ họng cứ chực trào ra khỏi miệng. Sắc mặt tái nhợt, cô vô lực ngã ngửa lên giường.

“Liên trưởng, cô không sao chứ?”

“Cô sao vậy? Sắc mặt tẻ thế? Có phải bị mệt mỏi quá độ không?”

Đại khái, sau khi biết Mễ Kiều là cháu ngoại của hiệu trưởng, những cô bạn cùng phòng này càng tỏ ra nhiệt tình, quan tâm cô hơn trước rất nhiều.

“Không có gì, chỉ là dạ dày có chút không thoải mái thôi! Ngồi nghỉ một lát là được.”

“Liên trưởng, tôi nghĩ cô nên xuống khu quân y khám thử xem, không khéo bị viêm dạ dày nặng thì nguy!”

Dưới sự nhiệt tình của bạn cùng phòng cùng những cơn đau âm ỉ nơi bụng, Mễ Kiều liền gật đầu đồng ý. Kết quả, hai cô gái, một trái một phải, tựa như hai cung nữ hầu hạ Thái Hậu, nhẹ nhàng dìu cô xuống khu quân y.

Thật trùng hợp, Chung Lan cũng vừa lấy mẫu thử xét nghiệm xong.

“Vậy đành làm phiền bác sĩ Chu, quả thật, trong khoảng thời gian này, dạ dày tôi rất đau, ăn gì cũng không thấy ngon, có đôi lúc, nửa đêm phải giật mình thức giấc vì quá đau.”

Nghe thế, vị bác sĩ Chu ấy liền mỉm cười, khuyên nhủ, “Chung thượng tá thật khách khí. Tôi đã lấy mẫu máu và nước tiểu của cô. Khi nào có kết quả xét nghiệm, tôi sẽ lập tức báo ngay cho cô. Có lẽ chỉ là bệnh viêm dạ dày bình thường thôi, cô không cần quá lo lắng.”

Sau khi nhận được những lời an ủi từ bác sĩ Chu, Chung Lan cũng yên tâm phần nào, nói tiếng cảm ơn rồi xoay người bước đi. Nhưng vừa đi được hai bước, cô ta liền khựng lại, bởi cách đó không xa, trên băng ghế dài, Mễ Kiều đang mệt mỏi dựa vào hai cô bạn nữ binh của mình.

“Liên trưởng, đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu! Phỏng chừng chỉ là bệnh viêm dạ dày nhẹ thôi! Trước kia, tôi cũng từng bị rồi, vừa nôn vừa tiêu chảy là chuyện bình thường.”

Bao nhiêu chuyện dồn dập khiến tâm tình Mễ Kiều lúc này rất tệ, không khống chế được lớn tiếng nói, “Nhưng tôi chỉ nôn chứ không tiêu chảy, trong miệng lại toàn vị chua, rất khó chịu!”

Vừa dứt lời, cô y tá liền gọi tên Mễ Kiều.

Đợi khi cả ba cô gái khuất sau cánh cửa phòng khám, Chung Lan mới từ góc hành lang đi ra. Cô ta hơi nhú mày nghĩ thầm, chẳng lẽ, con nhóc này đã có thai với Trầm Nghê Trần?

Mặc dù về phương diện luật pháp hay sinh học, họ hàng gần là không thể có con, nhưng lấy tính cách của Trầm Nghê Trần, nếu đây là sự thật thì việc tách hai người bọn họ ra đã khó, nay lại càng khó hơn. Lỡ như Trầm Nghê Trần cái gì cũng không cần, quan to lộc hậu cũng mặc, quyết mang Mễ Kiều bỏ trốn thì cô ta còn trông cậy vào cái gì đây!

Chỉ chốc lát sau, Mễ Kiều được hai cô bạn dìu ra, tay cầm bản yêu cầu xét nghiệm, đi tới phòng xét nghiệm mà Chung Lan vừa đi.

Tà niệm chột động, bất kể Mễ Kiều có thai hay không, cô ta cũng phải đem những uy hiếp này bóp chết từ trong trứng nước!

Ước chừng 10 phút sau, một nhóm ba người Mễ Kiều lại đi ra.

“Liên trưởng, chúng ta đến căn tin ăn chút đồ đi, ở đó có trà sữa nóng ngon lắm, tôi mời cô uống nha?”

“Được đó, tôi cũng thích uống! Cô không thể bắt công như vậy, mời liên trưởng mà không mời tôi!”

Chung Lan dõi mắt nhìn theo bóng lưng của cả ba cô gái, đợi đến khi khuất hẳn thì lập tức xoay người, trở lại phòng xét nghiệm.

“Ha ha! Chào bác sĩ Chu!”

Vừa vào phòng, Chung Lan đã lễ phép chào khi thấy bác sĩ Chu bận rộn với công việc.

“Tôi còn chút lo lắng, cảm thấy ở đây chờ kết quả vẫn tốt hơn.”

Bác sĩ Chu cười cười nói, “Ha ha, Chung thượng tá không cần quá lo lắng. Phải mấy tiếng nữa tôi mới bắt đầu làm xét nghiệm và thời gian xét nghiệm là nửa tiếng, do đó, Chung thượng tá cứ về trước đi, có kết quả tôi sẽ gọi cô.”

Ánh mắt Chung Lan đảo quanh, nhìn về phía bàn đá trước cửa sổ, trên đó đặt đầy những mẫu thử của ngày hôm nay. Cô ta chậm rãi đi qua, cẩn thận tìm kiếm tên của cô ta và Mễ Kiều. Thực may, cả hai đều phải xét nghiệm nước tiểu và máu.

“Ha ha, chỉ là tôi hơi nhát gan ấy mà!”

Vừa nói, Chung Lan vừa quan sát bác sĩ Chu, thừa dịp anh ta không chú ý liền đem hai nhãn tên đổi cho nhau.

“Đúng rồi, gần đây tôi thấy rất hay buồn nôn dù không ăn uống gì bậy bạ, chẳng biết có sinh bệnh gì không! Lỡ bệnh nặng thì nguy! Bác sĩ Chu cũng biết đấy, con người ta rất yếu ớt với bệnh tật mà!”

Bác sĩ Chu bất đắc dĩ cười cười, không ngăn đầu cũng chẳng đáp lời, tiếp tục vui đùa vào công việc. Chính vì vậy, anh ta chẳng hề hay biết, lời khai bệnh của Chung Lan trước sau không thống nhất, và hơn nữa, có nằm mơ anh ta cũng không ngờ, một người mang quân hàm thượng tá trên vai như cô ta lại chẳng hề ngại bẩn, đụng chạm vào những mẫu thử nước tiểu này.

54. Chương 54: Em Muốn Gặp Anh!

Dưới ánh nắng chiều, Mễ Kiều vừa đeo tai nghe vừa cầm một ly trà sữa nóng. Tuy cô thấp giọng ngâm nga theo từng điệu nhạc nhưng lòng lại luôn suy nghĩ vẩn vơ, chẳng biết lúc này, cái điện thoại đang cầm sặc của cô có nhận được cuộc gọi hay tin nhắn nào từ anh không?

Kể bên, mặc dù có hai cô bạn đang ngồi lải nhải nhưng Mễ Kiều hoàn toàn không nghe được gì. Mãi đến khi, cô thấy được, cách đó không xa, có vài đội xếp hàng theo liên trường đến giảng đường, bắt đầu chương trình học buổi chiều thì cô mới chau mày, tháo tai nghe xuống nói, “Hai cô nhanh đi học đi! Kéo lúc điểm danh lại bị đánh dấu vắng thì không hay! Yên tâm, tôi không sao đâu!”

Nghe vậy, tuy vẫn không yên tâm nhưng dưới sự kiên trì của Mễ Kiều, hai cô bạn ấy đành rời đi.

Mất thấy người đã đi xa, Mễ Kiều liền đứng dậy, lần theo lối mòn nhỏ, chạy về ký túc xá.

“Nghê Trần, không cần vội! Chờ em, em sẽ trở lại! Nghê Trần, không cần vội!”

Nguyên lai, đằng sau vẻ ngoài vô tư, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra ấy là cả một tâm hồn thiếu nữ yếu ớt.

Có lẽ, ngay cả chính bản thân Mễ Kiều cũng chẳng biết, Trần Nghê Trần đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của cô. Và hơn hết, chuyện mỗi ngày được đi dạo, ăn tối, xem ảnh tích dương,... cùng anh cũng đã trở thành thói quen của cô. Có nhiều lúc, cô từng ngu ngốc nghĩ rằng, nếu thời gian có thể vĩnh viễn lặp lại những giây phút này thì tốt biết bao.

Lúc này, ký túc xá không một bóng người. Chịu đựng đau đớn nơi bụng, Mễ Kiều đi thẳng về phòng mình.

Điện thoại vẫn nằm đó, thật thản nhiên ngủ yên dưới ánh mặt trời.

Mễ Kiều vội vàng đi tới, cầm điện thoại lên khởi động lại nguồn. Quả nhiên, đúng như cô linh cảm, trong điện thoại, ngoại trừ 5 cuộc gọi nhỡ thì còn có 14 tin nhắn chưa đọc, tất cả đều xuất phát từ Trần Nghê Trần!

“Chắc em cũng rõ tính cách của ông ngoại em, nếu lúc này anh lưu lại cùng em thì mọi chuyện sẽ càng tệ hơn. Chính vì vậy, anh mới lựa chọn rời đi. Trong thời gian này, em phải ngoan ngoãn nghe lời, chiều cố tốt mẹ em và em. Đừng khóc nữa, được không?”

“Thế nào? Sao không trả lời? Đang giận anh hả?”

“Được rồi, vì em đang tắt điện thoại nên anh không liên lạc được. Chỉ mong là do điện thoại hết pin chứ không phải là đang giận anh.”

“Kiều Kiều, mọi chuyện rồi cũng sẽ có cách giải quyết, chỉ cần anh và em một lòng là được. Bây giờ, em cái gì cũng đừng nghĩ, cứ yên tâm giao hết mọi chuyện cho anh giải quyết, được không? Hy vọng em sớm khởi động lại máy.”

“OK! Anh chịu thua em rồi! Đã hai ngày em không mở máy, có biết anh lo lắng lắm không? Nếu không phải bên cạnh lúc nào cũng người giám sát thì anh đã chạy đến bên em rồi. Những lúc nhớ lại bộ dáng đầy nước mắt của em, lòng anh lại đau như bị dao cắt. Kiều Kiều, em hãy nhanh khởi động lại máy và trả lời anh nha!”

.....

Không thể kiên trì được nữa, Mễ Kiều ngã ngồi lên giường, một tay cầm điện thoại, một tay che miệng, nước mắt không ngừng tuôn nhưng môi lại mỉm cười hạnh phúc. Cô nhẫn nại đọc từng tin nhắn của anh. Những tưởng làm vậy sẽ khiến nỗi nhớ trong cô vơi đi, nhưng không, cô đã lầm. Chẳng biết từ lúc nào, tay cô đã run run, bấm lên dãy số quen thuộc.

Rất nhanh, đối phương liền bắt máy.

“Kiều Kiều! Cuối cùng em cũng mở máy! Nghe nói em đã về trường phải không?”

“Tiểu Trần Trần! Ô ô... em rất nhớ anh! Anh đang ở đâu vậy? Ô ô... Hai ngày nay, điện thoại của em hết pin! Ô ô...”

“Bảo bối, đừng khóc nữa! Anh đang ở cổng phía Bắc của trường quân đội Tây Sơn.”

Mễ Kiều ngẩn người, nghẹn ngào hỏi, “Vậy sao anh không vào?”

Trầm Nghê Trần im lặng thở dài, thật lâu cũng không có trả lời. Không phải anh không muốn vào, mà là Trầm Mạt đã hạ lệnh xuống, dù anh có đi xe gì, mang giấy thông hành gì thì cũng không được phép vào trường. Do đó, anh là lực bất tòng tâm*, chỉ có thể ngồi trên xe, xa xa nhìn về hướng ký túc xá của Mễ Kiều. (* ý là không thể làm việc mình muốn)

Bất quá, với khuôn viên rộng lớn, dù anh có mở căng đôi mắt thì cũng không tài nào tìm được bóng hình cô. Anh nghĩ, có lẽ những gì anh làm, sẽ trở thành uống công nếu cô không chủ động đến đây.

Thấy anh im lặng hồi lâu không đáp, Mễ Kiều liền hiểu, “Tiểu Trần Trần, em ra đó gặp anh được không? Cho dù anh không vào được, em không ra được cũng chẳng sao. Em chỉ muốn gặp anh thôi. Nếu anh thấy không tiện, em có thể đứng xa xa nhìn anh cũng được!”

Trong tình yêu, tại những thời điểm máu chót, nếu hai người trao cho nhau những ánh mắt ngọt ngào yêu thương thì chắc chắn, tiếp theo sẽ là những cảnh trần đầy hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Tựa như lúc này, cách một dãy hàng rào sắt, Trầm Nghê Trần đang cùng Mễ Kiều mặt đối mặt, đứng lặng nhìn nhau. Tuy không ai nói với ai lời nào, nhưng qua ánh mắt nhớ thương cùng những nhu tình mật ý đọng đầy theo gió, họ có thể hiểu nỗi lòng của nhau một cách rõ ràng.

.....

Tại phòng giảng viên, điện thoại Chung Lan đột nhiên vang lên khiến cô ta thấp thỏm không yên, khẩn trương nhấc máy.

“Alo, tôi là Chung Lan.”

“Xin chào, tôi là trợ lý của bác sĩ Chu. Mời Chung thượng tá đến khu quân y lấy bản kết quả xét nghiệm.”

“Cảm ơn! Cô có thể cho tôi biết kết quả ngay bây giờ được không?” Chung Lan nôn nóng hỏi.

“Ha ha, chúc mừng cô! Dựa trên bản kết quả, cô đã mang thai. Tôi đề nghị cô nên đến khoa phụ sản để kiểm tra chi tiết hơn.”

Vì Chung Lan vừa chuyển đến không bao lâu, lại đã 27 tuổi nên cô trợ lý cho rằng cô ta đã kết hôn, do đó, không hề kiêng kỵ mà báo “tin vui”.

“Thật sao? Tôi đã biết! Cảm ơn cô!”

Để tránh bị nghi ngờ, Chung Lan còn cố ra vẻ khó xử, nói thêm, “À, đúng rồi! Cô biết đấy, tuy có ”tin vui” khiến tôi rất vui nhưng vì mới chuyển đến đây, giờ lại mang thai, sợ là không thể chu toàn hai bên được.

Trước khi đưa ra quyết định, tôi muốn cùng chồng tôi thương lượng một chút. Vì vậy, trong thời gian này, tôi mong cô và bác sĩ Chu có thể tạm thời giữ bí mật chuyện này giúp tôi, được không?”

“Ha ha! Được, không có việc gì! Chung thương tá cứ yên tâm.”

Vừa cúp điện thoại, cô trợ lý lại cầm lên một bản kết quả xét nghiệm khác, âm thầm thở dài, “Hazzz, thật đáng tiếc, một thiếu nữ chỉ mới 19 tuổi thôi lại bị ung thư dạ dày!”

55. Chương 55

56. Chương 55: Tình Yêu, Cố Lên!

Edit: Mẹ Mìn

Suốt một giờ, Mễ Kiều cùng Trầm Nghê Trần cứ như vậy mà đứng nhìn nhau, yên lặng không nói.

Trầm Nghê Trần nhìn sắc mặt trở nên nhợt nhạt của Mễ Kiều, đau lòng hung hăng hít một hơi sâu. anh lấy ví tiền ra, rút ra một chiếc thẻ ATM, đưa cho lính gác, bảo họ đưa cho Mễ Kiều. cô thấy khó hiểu cầm lấy, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Bên trong, bị chịu kích thích, Mễ Kiều liền giống như chim sợ cành cong. cô không cần tiền của anh, trong đầu hoảng hốt nghĩ đến “P hí chia tay”, bàn tay cầm thẻ ATM không khỏi bắt đầu lạnh run.

“Kiều Kiều, trong trường học có máy rút tiền, mật mã anh sẽ gửi tin nhắn cho em. hiện tại sắc mặt em rất kém, không cần ăn cơm ở căn tin, anh, khả năng tạm thời không thể mỗi ngày cùng em ăn cơm, cùng em uống canh. Em tự chăm lo cho mình thật tốt, đến tiệm cơm nhỏ chúng ta vẫn ăn, ăn nhiều đồ ăn một chút, uống nhiều canh một chút.”

Ánh nắng mặt trời lười biếng tắt dần, gió thu lạnh rung. Trầm Nghê Trần tao nhã đứng lặng, trên mặt mang theo ý cười ấm áp lưu luyến. Phong cách nhẹ nhàng, tràn đầy nhu tình cùng sùng nịch, ngũ quan xinh đẹp, bất cứ lúc nào đều có ma lực dụ hoặc trí mạng đối với Mễ Kiều.

cô cắn cắn môi, cổ nén không hề khóc.

Bởi vì, lúc thảo luận qua tin nhắn với anh, thấy cô khóc, tim anh như bị đao cắt.

“Em gầy quá.”

Qua một lúc lâu sau, Trầm Nghê Trần chậm rãi nói ra ba chữ, trong con mắt tràn đầy đau lòng.

Trầm Nghê Trần rất muốn hỏi cô, về việc bỏ nhà theo anh đầy kinh động của cô, cô không muốn thực hiện lời hứa cùng anh bỏ đi. Nhưng mà anh cũng biết rõ bệnh tình của Trầm Thanh Thu, nếu là lại bị chuyện gì

làm cho kích động mà gặp chuyện không may, sợ là cả đời này, anh cùng Mễ Kiều cũng không sống được yên ổn.

anh cầu xin trời xanh có thể chỉ dẫn cho anh một lối đi. anh cảm nhận được gió thu hiu quạnh, mong có thể nhờ đó mà cho anh một ý tưởng. anh nghe tiếng lá rụng dưới ánh mặt trời, chờ đợi nó có thể cho anh thêm sức mạnh.

Điểm mấu chốt lúc này, điều mà họ sợ nhất chính là một trong hai người nói “Chia tay”.

Trầm Nghiê Trần gặp Mễ Kiều, thấy sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, còn có ánh mắt mập mờ, làm anh cảm thấy một tia sợ hãi. Hai hàng lông mày nhíu lại, tự biết một điều, nếu cứ ở trong tình trạng này nói chuyện, không phải là biện pháp tốt để giải quyết vấn đề.

“Trở về đi, anh phải đi rồi. Buổi tối anh lại gọi điện thoại cho em. Đến lúc đó, biết em đã ăn gì.”

nói xong, thói quen anh muốn hôn cô một nụ hôn tạm biệt, nhưng mà, hành lang lưới sắt lại chia cắt bọn họ, làm tình yêu của bọn họ không cách nào thể hiện.

Trầm Nghiê Trần không cần phải nhiều lời nữa, hướng Mễ Kiều cười nhẹ, xoay người rời đi.

Đem xe chạy đi kia một khắc, hấn bức bách chính mình không cần nhìn ngoài cửa sổ Mễ Kiều kia phớt nhìn trông mong chờ đợi chính mình ánh mắt. hấn sợ hấn hội điên mất, hội không chịu khổng chế làm ra làm cho bọn họ càng thêm tiếp cận địa ngục chuyện tình đến.

“Trầm Nghiê Trần, đây là lần cuối cùng người để cô ấy nhìn người rời đi, về sau, không được để cô ấy nhìn như vậy nữa!”

Cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi, Trầm Nghiê Trần âm thầm thề với chính mình, dậm mạnh chân ga, nghênh ngang lái xe mà đi!

Trái tim Mễ Kiều như bị dao cứa, thiếu chút nữa ngồi bệt dưới đất.

Bi thương xoay người, thanh âm tin nhắn từ điện di động vang lên.

cô lấy điện thoại ra xem, là Trầm Nghiê Trần gửi đến.

“Vợ yêu, em cố gắng kiên trì, tin tưởng anh, nhất định anh sẽ tìm được biện pháp lưỡng toàn. Chỉ cần em một lòng theo anh, chỉ cần em không suy nghĩ bậy bạ, anh sẽ có động lực, có dũng khí, có biện pháp, tìm cho tương lai chúng ta một lối đi.”

“Ha ha.”

Mẽ Kiều cười một tiếng, khuôn mặt rực rỡ như tỏa ánh hào quang, dung nhan tuyệt mỹ, tiếng cười thanh thúy.

Bên tai cô vẫn còn quanh quẩn lời thề của anh vào hôm họ lấy giấy đăng ký hết hôn. Mỗi câu thề non hẹn biển của anh, làm nội tâm đang vắng vẻ của cô lập tức được lấp đầy.

“Em tin tưởng anh, em sẽ ăn nhiều cơm, sẽ không hề đồ ngốc nghếch nữa, sẽ đứng dưới ánh mặt trời, cười thật sáng lạng không lo không nghĩ. Bởi vì, em muốn cho anh sức mạnh, cho tình yêu chúng ta sống mãi, cố lên!”

Thông qua tin nhắn thoại, Mẽ Kiều hạ giọng ngọt ngào gửi lời nhắn đến Trầm Nghê Trần. Giọng nói vô cùng ngọt ngào của cô gái đang yêu trái ngược hoàn toàn với cô gái nhợt nhạt vừa rồi.

Miệng huyết sáo, chân bước trên thảm cỏ xanh, có sự sùng ái cùng kiên định của Trầm Nghê Trần, đột nhiên Mẽ Kiều không còn thấy sợ hãi nữa. Quả nhiên, đã trải qua mưa gió, con người sẽ trưởng thành. Mẽ Kiều cũng hiểu được, tình yêu dù có gặp bao sóng gió, chỉ cần hai người yêu nhau cùng kiên định, như vậy, tình yêu vĩnh viễn không tàn phai.

Trường quân giáo Tây Sơn quá lớn, từ phòng ngủ đến phòng y tế rồi ngược lại, rồi lại đi ra cửa bắc, sức lực Mẽ Kiều không còn bao nhiêu. Trong lòng nghĩ đến bệnh bao tử, không nhanh chữa cho tốt, lại gây đi xuống, hại Trầm Nghê Trần đau lòng. đi được nửa đường, lại mua cốc trà sữa, vừa đi vừa uống, bổ sung thể lực. đi ngang qua khu nhà giáo viên, qua đám cây cối rậm rạp, Mẽ Kiều có cảm giác như có một đôi mắt đang nhìn cô chằm chằm.

Hai chân mỗi nhừ, phiền chán hướng về phía cái nhìn kia dừng lại, một loạt cửa sổ bằng kính đều đóng kín, chỉ có một cánh cửa mở ra, một thân ảnh thanh lệ đang đứng dựa vào tường.

Mị nhãn thoáng nhìn, cười nhạt một tiếng, Mẽ Kiều coi như mình nhìn thấy ruồi bọ.

Nhưng mà, ruồi bọ kia thật đúng bám dai, muốn đá đi cũng không xong. Lúc Mẽ Kiều quay lưng định dời khỏi chỗ này, sau lưng vang lên tiếng gọi đầy nhiệt tình.

“Mẽ Kiều!”

Mẽ Kiều dừng bước, xoay người, khinh thường nhìn chằm chằm Chung Lan. Cho dù cô không biết việc Chung Lan đi tìm Trầm Thanh Thu, hại cho trái tim của bà phát bệnh phải nhập viện, nhưng mà chỉ dựa vào việc Chung Lan trở về, hơn nữa lại là bạn gái trước của Trầm Nghê Trần, Mẽ Kiều liền đối với cô ta không có chút thiện cảm.

“Có việc gì?”

Chung Lan bỏ qua cái nhìn không tốt của Mễ Kiều, lộ ra một chút nụ cười gian tà, trong suốt nhìn cô.

“Mễ Kiều, tôi xem sắc mặt của cô không được tốt, có phải không thoải mái? Nếu không, tôi cùng cô đến phòng y tế truyền dịch đi, quân giáo huấn luyện thực khổ, tăng thêm thuốc kháng virus nữa, bệnh cũng mau khỏi hơn một chút.”

57. Chương 56

58. Chương 56: Chồn Chúc Tết Gà

Edit: Mẹ Mìn

Truyền dịch? Thuốc kháng virus?

Mễ Kiều cười nhạo một tiếng, một đôi mắt hoa đào mị hoặc dưới ánh mặt trời làm người ta say mê, làn mi cong dài dưới gió thu khẽ lay, nụ cười xấu xa trên môi làm cô có vẻ phong tình rất khác biệt.

Mặc dù hai người có diện mạo giống nhau đến chín phần, nhưng mà vẻ kiêu my thanh thuần toát ra từ trong người cô gái trước mặt, Chung Lan tự nhận, cô làm không được.

“Làm sao cô biết tôi cần truyền dịch? Tôi xem, cô là chồn cấp gà chúc tết, không có ý tốt?”

“Ha ha, cô suy nghĩ nhiều rồi.”

Chung Lan hướng Mễ Kiều cái nhìn thập phần chân thành, vẻ mặt dịu dàng: “không nói đến quan hệ hiện tại của cô cùng Trầm Nghê Trần, chỉ bằng quan hệ trước kia của tôi cùng anh ấy, tôi nghĩ, gặp cô không thoải mái, vì để anh ấy có thể an tâm, tôi cũng sẽ chủ động quan tâm một chút.”

“Hứ!”

Mễ Kiều hên mọn liếc cô ta một cái, lập tức đưa cốc trà sữa đang cầm trên tay lên hung hăng hút một ngụm.

“Cám ơn cô đối với Tiểu Trần Trần một lòng say mê, nhưng mà ngại quá, tôi lại không có thiện cảm với cô, cầu xin cô nhanh chút biến mất cho tôi! Liếc cô thêm cái nữa, tôi sợ tôi sẽ không tiêu hóa được mất!”

Tay cầm trà sữa, mắt nhìn ra mặt hồ yên ả, Mễ Kiều không thèm liếc mắt nhìn Chung Lan một cái, cứng rắn phun ra những lời này, liền xoay người bước đi.

Chung Lan nhất thời ghen lời, trong đầu vang lên câu nói lúc trước của Trầm Nghê Trần, cô cùng Mễ

Kiều bất đồng, cư nhiên Mễ Kiêu so với cô đáng yêu hơn.

Ha ha, tay Chung Lan không tự giác xoa xoa dạ dày, bị lời nói của Mễ Kiêu làm cho tức giận, lại bắt đầu ần ần đau.

“Trầm Nghe Trần nói, tôi với cô trong lúc bất đồng, cô lại đáng yêu hơn tôi. Nhưng mà, tôi nhìn thế nào cũng không thấy, cô đáng yêu chỗ nào?”

Mễ Kiêu dừng bước, theo lời nói đối phương khiêu khích làn điệu, không hờn giận xoay người.

“Tiểu Trần Trần nói với cô? Khi nào?”

Nụ cười giảo nỏ lộ bên khóe miệng Chung Lan, cô yên lặng nhìn Mễ Kiêu, trong lòng Trầm Nghe Trần, Mễ Kiêu so với cô đáng yêu, so với cô tuổi trẻ, nhưng mà, không có nhiều lắm kinh nghiệm xã hội, đùa giỡn thủ đoạn, so với cô, còn khiếm khuyết rất nhiều.

“Lần trước chúng tôi gặp nhau, ngày hôm sau, là chính môm anh ấy nói cho tôi biết, nói cô là cháu ngoại anh ấy, còn có, rất nhiều rất nhiều chuyện.”

“Chuyện gì?”

Mễ Kiêu có chút không dám tin há to miệng, thốt ra liền hỏi lên. cô có chút không tin Trầm Nghe Trần dám đem chuyện cảm luyến nói cho Chung Lan biết, nhưng mà, chuyện “Cơ mật” như vậy, nếu khôngphải Trầm Nghe Trần nói, Chung Lan làm sao có thể biết?

“cô thật sự muốn biết?”

Nhìn Chung Lan dào dạt đắc ý, Mễ Kiêu có chút bực mình. Khóe mắt theo ánh chiều tà liếc nhìn Chung Lan, trong khoảnh khắc, mọi nghi vấn đều giống như gió thu tán đi, không dấu vết.

“Chung giáo viên, tôi là cháu ngoại hiệu trưởng Trầm Mật, việc này, không ít người đều đã biết, nhất là giáo viên, sợ là đã nghe Chu bộ trưởng nói qua. cô biết tôi cháu ngoại Tiểu Trần Trần cũng chẳng có gì lạ. Lần trước gặp mặt, Tiểu Trần Trần chính môm thừa nhận tôi là vợ anh ấy, cho nên, hiện tại tự nhiên cô biết rõ sự tình. Ha ha, nhiều năm trước, cô làm bạn gái của Trầm Nghe Trần như thế nào, tôi khôngrõ ràng lắm, cũng không cần hỏi đến. Nhưng mà hiện tại, chồng tôi đối với tôi thế nào, tôi hiểu rõ nhất. Chuyện này, anh ấy sẽ không, cũng không có khả năng chính môm nói cho cô! cô không cần phá đám!”

Lúc này đây, ánh mắt Mễ Kiêu nhìn Chung Lan, gần từng tiếng, nói phi thường rõ ràng, cảm xúc thực bình tĩnh, khí chất thành thực khó có được trong cơ thể cô phát ra. Ánh mắt Chung Lan hoảng loạn.

cô ta thật không ngờ, một cô gái không đến hai mươi tuổi, lại có tư duy như vậy. cô ta còn tưởng rằng, một cô gái vào tuổi này khi đang yêu đều lo được lo mất, dễ bị kích động vì những lời gièm pha mới đúng.

“Ngay tại lần trước chúng ta gặp, ngày hôm sau, tôi thật sự đi tìm anh ấy, trong sổ đăng ký vào doanh trại vẫn còn tên tôi, không tin, cô có thể đi xem. Trầm Nghiê Trần chính mồm nói, cô là cháu gái anh ấy, nói lần đầu tiên gặp cô đã nhầm cô với tôi. cô nghĩ lại một chút, chẳng lẽ lần đầu hai người gặp mặt, thật sự không có chuyện gì kỳ quái sao?”

Chung Lan từng bước ép sát, không cam lòng, đập nôi chìm thuyền, khí định thần nhàn, làm bộ như là thật sự Mễ Kiều hiểu lầm cô ta.

Mễ Kiều trong lòng tê rần, không cần nhớ lại, lần đầu tiên cùng Trầm Nghiê Trần gặp mặt, Trầm Nghiê Trần đều gọi Lan Lan, hơn nữa, cô còn tưởng rằng Trầm Nghiê Trần bị làm sao nên mới có thể chạy tới ôm lấy anh, bị anh đè trên sô pha ăn xong lau sạch.

Khóe miệng khẽ nhếch, Mễ Kiều không muốn cùng cô ta nói nhảm nhiều.

Khó trách, mỗi lần nhìn thấy Chung Lan đều có cảm giác như thấy quỷ, nguyên lai, từ ngày khai giảng kia, cô ta đã là quỷ trong lòng cô rồi.

“cô nói những lời này, căn bản không đủ để dao động tín nhiệm của tôi đối với Tiểu Trần Trần. Cho dù các người có thật sự gặp mặt, anh ấy không có nói cho tôi biết, đó lại như thế nào, điều đó chứng tỏ anh ấy để ý đến cảm thụ của tôi, hơn hết là yêu tôi. Nhưng thật ra cô, giáo viên Chung, cô cũng là người trưởng thành, như thế nào nghĩ đến ở đây nói chuyện với tôi, cô quả thực còn ngây thơ hơn tôi!”

nói xong, Mễ Kiều xoay người cũng không quay đầu lại bước đi, mặc Chung Lan gọi thế nào cô cũng không để ý tới.

Dương liễu lả lướt ven hồ, Chung Lan nhìn bóng dáng Mễ Kiều quật cường rời đi, rốt cuộc có một chút hiểu được, vì sao Trầm Nghiê Trần yêu Mễ Kiều như vậy. Mễ Kiều thật sự chỉ có 19 tuổi sao? Cùng cô gái cùng tuổi quả thật không giống!

Phòng y tế trong trường học. Phòng xét nghiệm.

Mễ Kiều tự đi đến cửa sổ tìm báo cáo xét nghiệm của mình. Bên kia, bác sĩ Chu vẽ mặt vội vàng đứng ở cửa chủ nhiệm phòng khám nhìn chung quanh. Đợi cho phát hiện bóng dáng Mễ Kiều, ông vội vàng gọi cô.

“Mễ Kiều, ở trong này, đến văn phòng chủ nhiệm một chuyện!”

59. Chương 57

60. Chương 57: Cô Ấy Thật Cứng Rắn

Edit: Mẹ Mìn

Mẽ Kiều theo tiếng gọi quay lại, vị bác sĩ kia không phải là người lấy máu xét nghiệm cho cô sao?

Theo bản năng, một loại dự cảm không tốt ập đến.

Mang theo một tia không yên cùng nghi hoặc, Mẽ Kiều đi vào nhìn trong văn phòng có hai vị quân y, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường.

“Tôi là Mẽ Kiều, xin hỏi có việc sao?”

Hai vị trung niên nam tử tinh tế nhìn cô, là một bông hoa mới mười tám mười chín tuổi, bộ dáng đẹp mắt, cao 1m70, vóc người cân đối hấp dẫn, trưởng thành sẽ thật xinh đẹp. Sao lại gặp phải chuyện không hay vậy chứ?

Vì thế, trong lời nói đầu mang theo một tia tiếc hận cùng ngưng trọng: “Bạn học Mẽ Kiều, báo cáo xét nghiệm của cô đã có. Chúng ta đề nghị cô mau chóng nghỉ bệnh, sau đó báo cho người nhà biết, để người nhà đưa cô đi bệnh viện khám lại, nhanh chóng tìm phương án điều trị, hoặc là nhanh làm hóa trị, nếu để bệnh nặng thêm, theo chỉ số xét nghiệm, sợ là tình huống có lẽ..... Bởi vì, hiện tại bệnh của cô đã tiến triển rồi.”

Ba vạch hắc tuyến chảy xuống thái dương Mẽ Kiều.

“Bác sĩ trưởng, ý ngài là, tôi mắc phải bệnh nan y?”

Chủ nhiệm quân y hít sâu một hơi, dừng một chút, giống như chú ý cảm giác của cô, cho nên nghĩ một cách nói ít có vẻ uyển chuyển. Ông cầm trong tay kết quả xét nghiệm, nhìn Mẽ Kiều vẻ mặt rất là phức tạp.

không nói hai lời, Mẽ Kiều tiến lên từng bước cầm lấy kết quả xét nghiệm, trên đó là một biểu đồ, bên cạnh còn một ít con số, cô xem cũng không hiểu, trực tiếp bỏ qua, nhìn kết luận cuối cùng.

“Bước đầu chuẩn đoán: Ung thư dạ dày.”

Tám chữ này phi thường bắt mắt, Mẽ Kiều thì thảo một lần, lập tức khóe miệng nhếch lên, khinh thường đem báo cáo ném lên bàn.

“Tôi không bị ung thư dạ dày, cho tôi ít thuốc giúp tiêu hóa là khỏi bệnh, thân thể của chính mình tôi là người rõ ràng, cùng lắm chỉ là viêm dạ dày. Hơn nữa, nhiều thế hệ nhà chúng tôi không bị bệnh ung thư dạ dày. trên người tôi sao lại có tế bào ung thư dạ dày được!”

Mễ Kiều không hờn giận cau mày, sự thật đối với cô đã đủ cầu huyết, lại đến cái ung thư dạ dày, ông trời già kia, tôi ** cả nhà ông!

” Bạn học Mễ Kiều, hiện tại bệnh của cô đã chuyển biến, tôi là bác sĩ, lại là quân nhân, còn là đảng viên đảng cộng sản, tôi tất yếu phải nói dối cô sao? Bạn học Mễ Kiều, nhân sinh trên đời, rất nhiều chuyện đều là chính mình không thể làm chủ, cô vẫn lên nhanh liên hệ với người nhà, đi bệnh viện lớn kiểm tra, hiện tại mới giai đoạn đầu, y học lại tiên tiến, kỳ tích đều đã có. Nhưng mà cô kéo dài thêm mười ngày nữa tháng, kia nhất định là hết cách xoay chuyển.”

Lời nói của chủ nhiệm quân y ý vị thâm trường, ngữ khí nghiêm túc, rốt cuộc làm cho ý thức Mễ Kiều bắt đầu có chút thanh tỉnh.

cô há to miệng, một câu cũng nói không nên lời, nỗi sợ hãi như một con chuột chũi, ở trong lòng cô bắt đầu bào hổ, hổ càng đào càng lớn, sợ hãi khôn cùng lan tràn.

“Bạn học Mễ Kiều, tôi biết cô hiện tại rất sợ hãi, như vậy, trước tiên chúng tôi giúp cô chuyển tới quân khu tổng viện, lại liên hệ giúp với người nhà của cô, có được không?”

Dù sao, cô còn trẻ như vậy, xem bệnh quan trọng hơn, có lẽ thừa dịp lúc đầu tế bào còn không có khuếch tán, còn chữa được.

Đột nhiên Mễ Kiều đang cúi đầu, rầu rĩ, sau đó cắn răng nhìn thẳng về phía bác sĩ Chu.

“Giữa trưa là ông lấy máu xét nghiệm cho tôi đúng không? Ông lấy lại làm kiểm tra một lần nữa, nếu kết quả vẫn như trước, tôi sẽ tin!”

Đôi mắt diêm dâm đáng yêu lại thêm phần quật cường, thật sâu khắc vào trong lòng bác sĩ Chu, làm bác sĩ, bệnh nhân sinh lão bệnh tử, bọn họ tất dốc toàn lực giữ lại trị liệu, nhưng mà, ở phòng khám trong trường quân giáo, ung thư dạ dày là bệnh nặng, quả thật, không gặp nhiều lắm.

Mễ Kiều thấy ông ta hình như do dự, xông lên trước túm lấy hai ống tay áo của ông ta.

“Bác sĩ trưởng, xét nghiệm cũng chỉ mất nửa giờ đến một giờ, ông cho tôi làm lại một lần, có được không? có được không?”

Bác sĩ Chu nhìn về phía chủ nhiệm, phát hiện chủ nhiệm cũng là vẻ mặt tiếc hận, nhưng vẫn hướng về phía bác sĩ Chu gật gật đầu.

“đi thôi, kiểm tra lại cho cô một lần nữa!”

Dòng máu đỏ thẫm chậm rãi bị hút vào ống tiêm, bác sĩ Chu thực kinh ngạc nhìn phản ứng của Mễ Kiều. cô mở to một đôi hoa đào, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ bị rút ra máu, giống như cùng chúng nó phân cao thấp. Chỉ cần tập trung tinh lực nhìn, chúng nó sẽ trở nên phi thường khỏe mạnh.

“Tốt lắm. Trước tiên cô tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, Khoảng 40 phút nữa thì trở lại đây.”

Chu đại phu sợ cô bị áp lực tâm lý quá lớn, hảo tâm khuyên giải, lại bị Mễ Kiều kiên quyết phủ định. cô đặt mông ngồi bên cạnh bàn làm việc của bác sĩ Chu, lạnh lùng nhìn ông ta.

“Ông xét nghiệm đi, tôi ở đây chờ kết quả!”

Thở dài một tiếng, bác sĩ Chu chỉ cảm thấy cô gái này thật cứng rắn, trong mắt lộ ra vẻ thường thức cùng tiếc hận. Lấy trong ngăn kéo bàn ra một hộp sữa, ông ra vẻ thoải mái mà cười cười: “Tôi đi làm xét nghiệm, cô uống đi, đừng khách khí.”

Hơn mười phút sau, bác sĩ Chu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trở lại phòng làm việc tìm báo cáo xét nghiệm máu của Chung Lan đan, lại liếc mắt nhìn Mễ Kiều.

“Ách, bạn học Mễ Kiều, cô có quen Chung Lan, Chung thượng tá không, cô ấy là giáo viên mới tới.”

Sắc mặt Mễ Kiều chưa bao giờ khó coi.

“Có biết, bắt quá không quen, gặp mặt một lần mà thôi!”

Ánh mắt bác sĩ Chu càng thêm ngưng trọng.

“không phải thân thích?”

Mễ Kiều xoay đầu, ngữ khí dần dần không hờn giận.

“Đương nhiên không phải! Chả nhẽ thân thích tôi lại không biết?”

“À.”

Bác sĩ Chu ảm đạm xoay người. Trăm mối vẫn không có cách giải. Lúc trước hai người bọn họ đều đến xét nghiệm cùng lúc, chỉ cảm thấy các cô giống như chị em sinh đôi, chính là tuổi các cô chênh lệch, nghĩ rằng, người giống người. Nhưng mà, Chung Lan có nhóm máu hiếm R H B âm tính. Vừa mới xem báo cáo xét

nghiệm của Mễ Kiều, bị hai chữ “Ung thư ” dọa sợ, cũng không để ý cái khác, hiện tại ngấm lại, thật là có nhóm máu cùng diện mạo đều trùng hợp như vậy?

61. Chương 58

62. Chương 58: Chuyện Nực Cười

Edit: Mẹ Mìn

Ngón tay trắng nhẹ chạm lên khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên của bác sĩ Chu.

Mà lúc này Mễ Kiều lại hoảng hốt, cũng đang đợi có người đến giải thích.

“Khụ khụ, đã được 35 phút, có phải có kết quả rồi không?”

Mễ Kiều nhìn bác sĩ Chu lấy ra một bản báo cáo có đóng dấu trong ngăn kéo ra, nhìn chăm chăm hồi lâu, trong lòng nghi vấn cùng khủng hoảng càng lúc càng tăng. Hơn nữa bác sĩ Chu còn không nói gì, ánh mắt xấu hổ nhìn thẳng vào mắt Mễ Kiều làm cô thấy cứng cả họng.

“Cái kia, bác sĩ cứ việc nói đi, đây là lần thứ hai kiểm tra máu rồi, kết quả thế nào tôi cũng có thể chấp nhận.”

“Tôi, cũng không biết phải nói với cô thế nào, lần trước lấy máu xét nghiệm cho cô thì thấy cô bị ung thư dạ dày, nhưng mà lần này kiểm tra lại thì chỉ có anbumin hơi hơi cao một chút, còn chỉ số khác tất cả đều bình thường.”

Anbumin hơi cao một chút? Chẳng lẽ là do cô thích ăn trứng?

Mễ Kiều mơ màng trong chốc lát, sau đó nghiêm trang nhìn chăm chăm bác sĩ Chu, khuôn mặt nhõn nhặn xinh đẹp đầy vẻ đề phòng.

“nói như vậy, kết quả lần này, tôi không bị ung thư, vẫn rất khỏe mạnh, đúng hay không?”

Câu hỏi quá mức cẩn thận, còn có ánh mắt nhìn bác sĩ Chu như uy hiếp.

hắn nghĩ nghĩ, lần kiểm tra máu trước đó là do tự tay hắn lấy để làm xét nghiệm, hơn nữa là chỉ làm có một xét nghiệm này, không có khả năng có vấn đề. Vậy tại sao lần xét nghiệm trước và lần xét nghiệm này lại cách biệt một trời? Chẳng lẽ là máy móc bị hỏng?

Ngĩ đến đây, bác sĩ Chu cảm thấy mình cũng hồ đồ rồi, hẩn hướng về phía Mễ Kiều ngượng ngùng cười.

“Cái kia, cô không ngại cho tôi kiểm tra máu lại một lần nữa chứ?”

Yên lặng.

Yên lặng đến đáng sợ.

Khóe miệng Mễ Kiều từng đột run rẩy, rất nhanh xoa xoa chỗ bị lấy máu trên tay, vẻ mặt ai oán.

“Ôi ~ ôi ~ cánh tay đau quá ~ ôi~ ôi ~ đầu cũng bắt đầu hôn mê, không biết có phải do mất máu quá nhiều hay không?”

Trong lòng lại thầm tính toán: Bệnh thần kinh! cô không ngờ như vậy chứ, hai lần xét nghiệm kết quả không đồng nhất, có trời mới biết sao lại thế này, vạn nhất xét nghiệm lần thứ ba, lại có kết quả là ung thư thì làm sao bây giờ? cô cũng không muốn mạo hiểm như vậy!

Trong tiềm thức, Mễ Kiều muốn trốn tránh.

Bác sĩ Chu vừa nghe, khóe miệng khẽ nhếch, đứng lên trấn an: “không bằng như vậy, cô đừng có gấp, tôi đi xin chỉ thị của lãnh đạo một chút, ông ấy có kinh nghiệm hơn tôi.”

15 phút sau, vẫn là vị chủ nhiệm quân y trước, ông ta xem kỹ hai bản báo cáo. trên đó đều ghi nhóm máu R H B âm tính, hẩn là của cùng một người, nhưng mà, vì sao tế bào bạch huyết, tế bào chuyển hoá a xít amin lại trái ngược nhau như thế?

Ông ta lại hỏi lại Mễ Kiều các triệu chứng bệnh lý, suy tư thật lâu, sau đó ông ta đưa ra kết luận: Do máy móc bị hỏng, nên kết quả kiểm tra sai.

An toàn để đạt được mục đích, ông ta đưa cho Mễ Kiều ký một số giấy tờ, rồi đưa cho cô mang đi đưa cho đội trưởng để lấy giấy nghỉ phép.

Lo sợ hết một buổi chiều, kết quả lại là một chuyện nực cười. Mễ Kiều chỉ cảm thấy mệt mỏi. Cực kỳ mệt mỏi, rất muốn đi ngủ. cô liền đi thẳng ra đường, đi thẳng về ký túc xã.

Mễ Kiều đi rồi, bác sĩ Chu liền chạy đi gọi điện thoại.

“Alô, thượng tá Chung Lan có ở đây không?”

“À, lệnh điều động vừa đưa đến, lúc này thượng tá đã đi đến quân khu nhậm chức rồi, mới đi trong chốc lát. Xin hỏi, anh là ai?”

“Vâng, không có việc gì. Hẹn gặp lại.”

Bác sĩ Chu cũng sốt ruột nghĩ lại, xét nghiệm của Mã Kiều có độ chính xác không cao, có lẽ xét nghiệm kia của Chung Lan cũng vậy, cho nên hắn muốn báo cho cô ta biết, nhắc cô ta đến bệnh viện quân khu kiểm tra lại. Sau lại nhớ đến kết quả xét nghiệm nước tiểu của cô ta là có thai, như vậy dạ dày khó chịu hẳn là do phản ứng thai nghén đi. Nghĩ như vậy, trong lòng bác sĩ Chu lại có một chút an ủi, chuyện này, liền như vậy qua đi.

Bên ngoài phòng làm việc của tham mưu trưởng quân đoàn J, tiếng đập cửa vang lên.

Trầm Nghê Trần khẽ nhíu mày, đã gần đến giờ tan tầm, hẳn là không có người đến quấy rầy anh chứ.

“Vào đi.”

Người ngoài cửa tuân lệnh, nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

“Báo cáo tham mưu trưởng, thư ký chuyên trách Chung Lan đến báo danh!”

Chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, Trầm Nghê Trần ấn mạnh đầu bút, trên văn kiện hiện lên một nét mực đậm. anh ngước mắt lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Người vào bằng cách nào?”

anh rõ ràng đã thông báo với lính gác ở cửa ra vào doanh trại, không có chỉ thị của anh, bất luận là ai, từ binh nhì đến thủ trưởng, đều không thể cho vào.

Chung Lan cười nhẹ, đứng chào theo tư thế quân nhân. Thấy giọng nói của Trầm Nghê Trần không hề giận, liền xấu xa cười, buông cánh tay, lấy trong túi ngực ra giấy điều động công tác đưa lên.

“Bắt đầu từ ngày mai, em chính là thư ký chuyên trách của anh, hôm nay đến trước để báo cáo, sau này, còn thỉnh thủ trưởng vui lòng chỉ giáo.”

- **8** -

Sao trời mờ lung, xóa đi phần nào sự âm u của đêm tối. Ánh sáng nhạt xuyên qua màn sương mỏng manh, chiếu lên tầng mây ngư một bức tranh tô điểm cho bầu trời đêm, làm cho người ta chỉ có cảm giác trống rỗng cùng mờ mịt.

Mễ Kiều cảm khái cho bóng đêm, quả nhiên, đã cuối mùa thu, cô bỗng thấy nhớ anh.

Trong lòng lại nghĩ, vị chủ nhiệm viện quân y đã làm cho cô giấy nghỉ phép, sao cô không nhân tiện đến quân đoàn J thăm anh. cô nhớ từng hơi thở của anh, nhớ dáng vẻ hiên ngang của anh dưới lá quốc kỳ. Về phần bệnh bao tử của mình, cô cũng lười quan tâm.

Tay cầm giấy nghỉ phép, tay cầm giày. Mễ Kiều làm ra bộ dáng yếu ớt bệnh tật như Lâm Đại Ngọc, hữu khí vô lực hướng thẳng văn phòng chính trị viên đi đến. Lúc đi đến góc rẽ, cô nghe thấy hai bạn học nữ đang trêu ghẹo lẫn nhau.

“Ha ha, không phải chu kỳ kinh nguyệt của cậu vào mừng 6 hàng tháng sao, như thế nào đã quá ba ngày rồi mà chưa có, không phải là ở bên ngoài cậu có người yêu đấy chứ?”

“không có! Gần đây nội tiết của tớ mất cân đối, nên chậm mấy ngày thì sao?!”

“Ha ha ha, xem ra tớ nói trúng rồi, gần đây cậu không có kinh nguyệt, dạ dày lại khó chịu, không là có thai sao?”

“Cậu muốn chết à! Xem tớ có dám giết cậu không!”

Hai cái cô gái cãi nhau ầm ĩ, cứ như vậy đi qua Mễ Kiều ở trên hành lang thượng. Thân mình Mễ Kiều đang giả bộ yếu ớt bỗng cứng đờ, nghĩ lại một chút tình trạng của mình. Sau đó hóa thạch

63. Chương 59: Hai Vạch

Edit: Mẹ Mìn

Trong trường quân giáo Tây Sơn có một hiệu thuốc, đằng sau căn tin có một loạt cửa hàng.

Mễ Kiều đưa giấy xin phép nghỉ đến cho chỉ đạo viên, lại bị cự tuyệt. Chỉ đạo viên nói, Trầm Mạt có dặn, thời gian này không cho phép cô ra ngoài, trừ phi ông tự mình đến đưa Mễ Kiều đi ra ngoài, nếu không dù trời có sụp xuống, cũng không cho phép cô ra ngoài.

Mễ Kiều cảm thấy mất mát cùng nghi hoặc. cô cầm trong tay ít tiền, mặc một bộ phục thường, bồi hồi đứng trong đêm lạnh, sau đó chậm rãi đi về phía hiệu thuốc.

không phải là cô trúng thưởng đấy chứ?

Dọc đường đi, Mễ Kiều đều tự hỏi vấn đề này. rõ ràng còn chưa đến mùa đông khắc nghiệt, nhưng mà cô vẫn

lấy ra một chiếc áo len có mũ dưới đáy hòm, mặc vào, đội mũ lên che hết nửa khuôn mặt. cô vốn định đeo thêm cái khẩu trang nhưng lại sợ làm cho người khác chú ý.

thật vất vả đi qua một đoạn đường dài, Mễ Kiều nhìn chung quanh, do dự mãi mới đi vào.

cô đi quanh quầy tính tiền một vòng, cô chưa mua que thử thai bao giờ, cũng không biết hình dáng nó ra sao. Bộ dáng lén lút, thực làm cho người ta sinh nghi.

“Bạn học, cháu muốn mua cái gì? Có phải thuốc hạ sốt hay không?”

Ông chủ hiệu thuốc thấy cô mặc một chiếc áo len dày, thầm nghĩ chắc cô bị cảm lạnh.

Mễ Kiều lắc lắc đầu, nghĩ rằng, cô biết mình cần thứ gì nhưng chẳng biết hình dạng ra sao. Trong này chỉ có cô và ông chủ nên cô cần rằng, nói liền một mạch.

“Cháu muốn mua que thử thai!”

“À à.”

Ông chủ vừa nghe liền hiểu ý xoay người.

Mễ Kiều lấy ra một trăm đồng, thầm nghĩ may mua cho xong rồi chạy nhanh rời đi. Đuổi kịp bước chân của ông chủ, nhưng mà, ông chủ lại lên tiếng hỏi cô:

“Cháu xem, muốn mua loại nào?”

Mễ Kiều khẽ nhú mày, không nói.

“Hay là, giá tiền bao nhiêu?”

Mễ Kiều bĩu môi, không đáp.

“À, tôi đưa cho cháu xem, cháu tự mình chọn đi.”

Ông chủ nói xong, đem tất cả các loại có trong hiệu thuốc ra đưa cho Mễ Kiều xem. Bầy ra bộ dáng sẵn sàng chọn lựa.

Khóe miệng Mễ Kiều giật giật.

Ngoài cửa, hình như có chút động tĩnh, Mễ Kiều sợ phía sau có người, trong lòng lo sợ.

“Cho cháu loại tốt nhất.”

Nhìn cũng không nhìn, cô nhét luôn 100 đồng vào tay ông chủ.

Ông chủ cười cười, cầm tiền, bỏ vào ngăn kéo, sau đó xoay người đi lấy một chiếc hộp đưa cho cô.

Mễ Kiều nhận lấy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong không khí, tựa hồ tràn ngập hương khí thảo nhiên của Trầm Nghê Trần, hòa vào bóng đêm, bay lên hòa vào từng ngôi sao chằng chịt trên bầu trời, nhẹ nhàng nhợt nhạt. Mễ Kiều rầu rĩ nghĩ, sao lúc trước, khi cùng Trầm Nghê Trần thân thiết, cô lại không nghĩ tới chuyện mang thai này chứ?

cô giấu hộp giấy đựng que thử thai trong ngực, chạy một hơi về phòng ngủ.

Rốt cuộc, cũng đến giờ tắt đèn.

Mễ Kiều cởi giày, làm như chuẩn bị đi ngủ như mọi khi, xuống giường, đi toilet.

cô chọn một chỗ cuối toilet ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía cửa, lấy ra cái hộp nhỏ, rút ra một cái que nhỏ, sau đó là tờ giấy hướng dẫn sử dụng. Mễ Kiều đọc đi đọc lại ba lần, ghi nhớ như nhớ thánh kinh, rốt cuộc cô đã biết cách sử dụng.

cô đem cất cái que nhỏ vào trong túi tiền, xé nhỏ cái hộp giấy cùng tờ giấy hướng dẫn sử dụng ném vào trong bồn cầu. thật cẩn thận đứng lên, tìm kiếm vật có thể đựng nước tiểu.

Rốt cuộc, sau một phen bận rộn cùng khẩn trương, Mễ Kiều mở to hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm kết quả trên que thử thai. một cái vạch đỏ chậm rãi xuất hiện, phía dưới cách đó không xa, lại xuất hiện một vạch nữa màu hồng nhạt. Tổng cộng là hai vạch.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha!”

Mễ Kiều cố tự cười ngây ngô, đứng lên.

Trầm Nghê Trần, chúng ta có con! Có con!

cô vô cùng quý trọng đem que thử thai cất lại vào trong túi tiền, trở lại phòng, lên giường ngủ. Vì quá hưng phấn nên làm thế nào cũng ngủ không được, bỗng nhiên nhớ ra tối hôm nay chưa ăn gì, vì thế lại

đứng lên, chạy đến ngăn tủ của mình, mở ra, lấy túi bánh bích quy ăn từng miếng từng miếng.

“Liên trưởng, cô làm cái gì vậy? Khuya khoắt thế này, tôi buồn ngủ quá!”

“Liên trưởng, cô đói bụng à, tôi có bánh trứng mới làm, cô ăn không?”

“Làm ơn không cần nói tiếp! Ngủ!”

Trong phòng ngủ, âm thanh kháng nghị nổi lên bốn phía. Mẹ Kiều chẳng thèm ngó tới, mặc áo, đi giày, nhảy ra khỏi giường, cầm theo túi bánh bích quy liền đi ra ngoài. Nghĩ rằng, cô đi ra hành lang ăn, cô còn có con yêu, cô không thể để cho con yêu bị đói được!

Bồi hồi hồi lâu, cô lại càng muốn gặp Trầm Nghiê Trần.

Lấy điện thoại cầm tay ra, nghĩ nghĩ một chút, cô liền nhắn tin cho anh.

“Tiểu Trần Trần, anh ngủ chưa?”

Sau một lúc lâu, bên kia trả lời lại.

“anh chưa ngủ, quân khu có việc, đêm nay anh tăng ca.”

Mẽ Kiều vừa nhắn tin lại, vừa tủm tỉm cười.

“À, vậy đêm nay anh cứ ở đấy tăng ca đi, hắc hắc.”

không đầu không đuôi, Mẽ Kiều liền cắt đứt điện thoại, tinh thần dâng trào, vận sức chờ phát động.

64. Chương 60: Mẽ Kiều, Em Đừng Bỏ Anh!

Edit: Mẹ Mìn

Trèo tường.

Mẽ Kiều đêm nay muốn nhìn thấy Trầm Nghiê Trần nên nhất định cô phải ra ngoài.

Theo trí nhớ lần lượt đảo qua từng góc ngách trong trường quân giáo Tây Sơn, rốt cuộc, Mễ Kiều cũng nhớ ra một góc nhỏ gần nhà tắm cạnh sân bóng rổ. Chỗ đó tường cao ước chừng 2m, Mễ Kiều cũng cao hơn 1m70, chỉ cần kê thêm mấy tảng đá, chắc chắn sẽ trèo lên được.

Chẳng qua, nếu lúc này đi ra ngoài, ngày mai trở về như thế nào?

Bàn tay khẽ đặt lên bụng mình, trên mặt Mễ Kiều tràn đầy ngọt ngào. Muốn mang theo Bảo Bảo đi gặp ba ba, còn phải nghĩ đến ngày mai gì chứ? Tương lai của cô cùng Trầm Nghe Trần, vốn chẳng phải không thấy ngày mai hay sao?

cô thật sự làm theo ý muốn của mình.

Trong bóng đêm, một thân hình nhẹ nhàng, y phục thường ngày, cộng thêm đôi giày chơi bóng, mông lung mà xinh đẹp, mặt hướng vào tường, lưng quay ra ngoài.

Mễ Kiều vừa nhẹ nhàng nhảy xuống, liền có một chiếc xe màu đen chạy đến.

“Bạn học, đi chỗ nào? Tôi tính rẽ cho!”

Thấy cô bất động, lái xe còn nói: “Ha ha, tôi thường hay đón mấy học viên trèo tường trốn ra. Hôm nay muộn rồi, không nghĩ lại gặp may. Nếu cô đi xe tôi, tôi tính rẽ cho cô!”

Mễ Kiều sững sốt, nhớ tới trước lúc trèo tường, cô lại dễ dàng kiếm được mấy cục gạch như vậy liền bật cười, sau đó cố ý đi vòng đến đầu xe, nhìn xem biển số xe, lại trước mặt lái xe lấy ra điện thoại di động, ghi lại biển số xe.

Đây là cách tự bảo vệ mình mà cha Mễ Kiều đã dạy cô. Chỉ cần là một mình gọi xe, nhất định phải đem biển số xe ghi nhớ, hơn nữa phải cho lái xe nhìn thấy cô đã ghi lại biển số xe. Như vậy, mới không bị người xấu lừa bịp.

Lái xe buồn cười, chở Mễ Kiều chạy về hướng quân khu J.

Đoạn đường này cũng không ngắn, cô trả 150 ngàn (hi hi...Mình tính tiền việt.) Về mặt Mễ Kiều hưng phấn, thâm nghĩ, sau khi Trầm Nghe Trần biết được chuyện này, sẽ vui sướng kích động giống cô.

Tim đập rộn rã, thật vất vả cô mới đến được cổng quân khu, vậy mà cô được lính gác cổng cho biết là không thể vào được.

Vì giữ cho tâm tình được thoải mái, vì Bảo Bảo trong bụng được phát triển trong môi trường tốt nhất, lúc này đây, Mễ Kiều không có tức giận, cũng không có nhảy lên ba thước cao.

cô lấy điện thoại di động ra, gọi cho Trần Nghê Trần.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại thông.

“Alo, Kiều Kiều, sao muộn vậy còn không ngủ? đã 12 giờ rồi.”

Mẽ Kiều nghe ra ý sủng nịch cùng thương tiếc trong lời nói của Trần Nghê Trần, cảm thấy mỹ mãn, khoe miệng cong lên.

“Em ở, ờ... cổng quân khu, hi hi..., anh có thể nói cảnh vệ cho em vào không?”

“Ha ha, đừng đùa, thật hay giả?”

Trong tiềm thức, Trần Nghê Trần cảm thấy không có khả năng, không nói đến việc trước kia Mẽ Kiều không bị cấm túc, cô cũng chưa một lần đến phòng anh. Bây giờ, anh không vào được trường quân giáo Tây Sơn, mà Mẽ Kiều cũng bị cấm túc, không được phép ra ngoài, như vậy xem ra, việc cô đến đây lại càng không thể.

“thật mà, em đưa điện thoại, anh nói chuyện với cảnh vệ nhé!”

Mẽ Kiều vui vẻ đưa điện thoại di động cho cảnh vệ, nhướn mày.

“Trần tham mưu trưởng mới tới của anh muốn cùng anh nói chuyện!”

Cảnh vệ bán tín bán nghi tiếp nhận điện thoại, nói hai câu, rồi tắt máy đưa lại cho cô.

Mẽ Kiều sửng sốt, đây là ý gì?

“Thủ trưởng nói, muốn cô đứng ở chỗ này đừng nhúc nhích, thủ trưởng tự mình đến đây đưa cô đi vào!”

Cảnh vệ đem điện thoại trả lại cho Mẽ Kiều, nói một câu lạnh như băng, sau đó tiếp tục đứng nghiêm quân tư, như cây tùng cây bách trăm năm đứng sừng sững không ngã.

Tự mình tới đón sao? Hắc hắc, Mẽ Kiều trong lòng càng vui hơn. cô còn tưởng rằng, anh sẽ bảo cảnh vệ dẫn cô vào!

Thời gian lạnh lùng trôi, lướt qua lòng bàn tay, có thể lưu lại rất nhiều dấu vết. Những ngón tay nắm chặt, lưu lại dấu vết trong lòng bàn tay. Trong người, mỗi một giọt máu đều vì yêu mà sôi trào.

Gió thu lạnh, mặt trăng lười liềm, cô trông mong, cô chờ đợi, cô dõi mắt mong chờ, cô nhớ, chỉ vì muốn nhìn thấy anh lập tức xuất hiện, nắm tay cô, mang cô đi cùng anh trên con đường đời.

đã là giữa đêm, ánh sáng nhợt nhạt, một thân hình con gái đang từ từ đi đến.

Mẽ Kiều vì trông mong mà mỉm cười, nụ cười dần dần cứng ngắc ở khóe môi, dần dần tan rã.

“Mẽ Kiều? Làm sao cô có thể đến đây? không phải cô đang ở trường quân giáo Tây Sơn sao?”

trên mặt Chung Lan lộ rõ vẻ kinh ngạc, dừng bước, khó hiểu đặt câu hỏi.

Mẽ Kiều lạnh giọng, ánh mắt như băng tuyết ngàn năm.

“Tôi cũng đang muốn hỏi cô. Hơn nửa đêm, sao cô có thể ở trong này?”

Vốn, Chung Lan được điều phối đến đây làm thư ký cho Trầm Nghê Trần, ngày mai chính thức nhận việc, nhưng vì trong lòng cô ta đang vui mừng hơn hớn, buổi chiều muộn đến sớm gặp Trầm Nghê Trần báo danh. Trầm Nghê Trần rất là đau đầu, đem thông báo chuyển công tác của Chung Lan xem lại, phát hiện là do nhân sự quân khu điều động, vì thế kêu Chung Lan tạm thời ở lại, trước tiên anh đi gặp trưởng phòng nhân sự can thiệp. Kết quả, cái vị trưởng phòng kia căn bản không để Trầm Nghê Trần vào mắt, thậm chí còn nói, nếu muốn can thiệp vào việc điều động công tác của hắn, chờ Trầm Nghê Trần làm lãnh đạo quân khu rồi nói sau. Trầm Nghê Trần thật lòng không muốn thấy Chung Lan, vì thế lại tìm quan hệ khác, rốt cuộc cũng đem Chung Lan dời khỏi anh.

Nhưng mà Chung Lan không cam lòng, vẫn dây dưa, vì thế kéo dài tới bây giờ chưa chịu rời đi.

Việc này đó, làm sao Chung Lan lại có thể để Mẽ Kiều biết?

“Tôi, hiện tại tôi là thư ký của Trầm tham mưu trưởng, anh ấy tặng ca, tất nhiên tôi phải ở bên cạnh.”

Mẽ Kiều hít một ngụm khí lạnh, có chút không dám tin.

Chung Lan không cùng cô nói thêm cái gì, đi qua cô, đi thẳng ào cổng đơn vị.

Mẽ Kiều dùng sức túm lấy cánh tay cô ta, không thuận theo không buông tha: “nói cho rõ ràng! cô không phải giáo viên sao, sao lại đến đây làm thư ký?”

Chung Lan ại oán liếc liếc mắt Mẽ Kiều một cái, nũng nịu đứng lên cầu xin tha thứ: “Mẽ Kiều, cô nhẹ chút, không cần túm tôi nha, tôi đang mang thai, cô đừng đẩy tôi!”

Lần này, Mễ Kiều lại kích động, hai tay càng gắt gao túm lấy Chung Lan, dùng sức lay cô ta: “cô nói cái gì?! Ai là cha đứa nhỏ? cô nói xem!”

“Kiều Kiều!”

Tiếng bước chân dồn dập từ xa vọng đến, Trầm Nghiê Trần chạy chậm đến chỗ Chung Lan cùng Mễ Kiều, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Kiều đang nổi cơn thịnh nộ, còn có vẻ mặt ủy khuất của Chung Lan, không khỏi chau mày. anh lôi kéo Mễ Kiều nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói, đây là cổng doanh trại, ảnh hưởng không tốt.”

nói xong, anh lại quay về phía Chung Lan nói: “Em cũng lại đây!”

65. Chương 61: Nếu, Chúng Ta Có Con?

Edit: Mẹ Mìn

Cây ngô đồng, thân cây trụi lủi tội nghiệp chỉ thẳng lên trời, trong ánh sáng mờ ảo, bóng cây loang lổ, còn có gió đêm lạnh buốt thổi vào người.

Trầm Nghiê Trần đem Mễ Kiều kéo lại một bên, rời xa lính gác, sau đó quay đầu nhìn về phía Chung Lan.

“Sao lại thế này?”

Chung Lan áp úng, ủy khuất cực kỳ, nước mắt trong hốc mắt đã trào ra.

“Mễ Kiều, tôi muốn hỏi cô, sao cô không ở trường quân giáo mà lại chạy đến quân khu, cô còn, cô còn muốn đánh tôi, ô ô~”

Trầm Nghiê Trần nghi hoặc nhìn về phía Mễ Kiều, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước.

“Là như thế này sao?”

Mễ Kiều cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình trên mặt cô.

“Nếu anh tin cô ta, cần gì phải hỏi em!”

thật là, chính mình bị khi dễ, vậy mà anh lại đi hỏi người khác là chuyện gì xảy ra! Mễ Kiều nghiêng rằng nghiêng lợi, đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Trầm Nghiê Trần. không trả lời mà hỏi lại.

“cô nói cô đến đây để làm thư ký, phải không?”

Trầm Nghiê Trần sững sốt, vừa muốn mở miệng giải thích, Mễ Kiều lại bắt đầu đặt câu hỏi.

“cô nói cô mang thai, muốn tôi không đẩy ngã cô, cũng là thật sự?”

Trầm Nghiê Trần nhú mày, như đang ngẫm nghĩ, rồi lại nhìn về phía Chung Lan.

“Em nói như vậy với Mễ Kiều?”

Chung Lan bỗng nhiên không nói, vừa mới rồi còn bày ra ánh mắt vô tội, giờ phút này thế nhưng còn có chút tránh né. Đôi mắt nhỏ sợ hãi nhìn về hướng lính gác. Vừa mới rồi, cô cùng Mễ Kiều đối thoại, khẳng định lính gác đều đã nghe thấy.

“Trầm Nghiê Trần, không ngờ anh lại làm em thất vọng!”

Mễ Kiều oán hận mắng một câu, nước mắt tràn mi, quay đầu bỏ chạy.

Hơn nửa đêm, cô vui mừng kích động chạy tới muốn nói cho anh biết tin vui, vậy mà anh cùng Chung Lan lại cho cô một bất ngờ đến đau đớn như vậy! Cái gì mà tin tưởng anh, cái gì mà hết thấy đều giao cho anh, hết thấy đều là lừa đảo! cô hỏi anh, anh không đáp, lại nhiều lần hỏi Chung Lan trước, đã có câu trả lời của Chung Lan, cần gì phải chờ cô nói sự thật?

Thân ảnh mỏng manh yếu đuối chạy càng ngày càng nhanh, giống như nỗi bức bối và đau đớn trong lòng cô càng ngày càng tăng, dần dần rời xa tầm mắt Trầm Nghiê Trần, cũng đem tâm Trầm Nghiê Trần đâm từng nhát từng nhát, từng giọt từng giọt máu theo đó mà chảy ra.

“Kiều Kiều!”

anh lớn tiếng gọi cô, chạy nhanh đuổi theo, ôm lấy cô, yên lặng chịu đựng từng cú đâm của cô trút lên người anh, không quan tâm đem cô ôm chặt vào lòng.

“Kiều Kiều, chuyện đó là không thể nào, anh và Chung Lan tuyệt đối không có nửa điểm quan hệ, anh không có chạm vào cô ta!”

Mễ Kiều ngẩng đầu, nước mắt trong suốt dưới ánh trăng, làm tâm Trầm Nghiê Trần mềm nhũn.

“Vậy đã muộn thế này, sao cô ta còn có thể ở trong này cùng anh?”

Trầm Nghiê Trần sợ cô xúc động lại chạy trốn, gắt gao ôm chặt cô, đem cô giam cầm ở trong ngực anh. Thanh âm khê khàng như lá rụng mùa thu, thật cẩn thận: “Kiều Kiều, em vào văn phòng của anh đã, anh sẽ từ từ giải thích cho em nghe, được không?”

“Em không nghe!”

Mẽ Kiều tùy hứng che lỗ tai, bỗng nhiên nhớ tới chuyện của mình, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trầm Nghiê Trần.

“Nếu người mang thai là em, anh có vui vẻ không?”

Thời gian, bỗng chốc như dừng lại.

anh đã tự hỏi lại mình, nếu Mẽ Kiều mang thai, anh, Trầm Nghiê Trần, liệu sẽ vui mừng sao?

Lòng gực cứng lại, màn đêm bao phủ lấy anh làm cho Mẽ Kiều không nhìn thấy rõ thần sắc trong mắt anh. anh nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô, âm thanh nhẹ nhàng, nụ cười yếu ớt.

“Đừng nói giỡn, Kiều Kiều.”

Mẽ Kiều giãy ra khỏi vòng ôm của anh ôm ấp, liên tục lui về phía sau, sắc mặt càng ngày càng tái, nhưng ánh mắt lại sáng rực.

“Nếu em nói là thật? Nếu đúng là chúng ta có con?”

Trầm Nghiê Trần thở dài, tâm như bị ai dẫm đạp, giá lạnh thổi qua làm cho anh tỉnh trí lại.

“Vây bỏ nó đi. Em không phải không biết, chúng ta, không thể có con.”

Lại một lần nước mắt rơi như mưa, Mẽ Kiều không dám tin nhìn chằm chằm người đàn ông mà cô yêu đang đứng trước mặt cô. Trong ánh mắt, có một chút tuyệt vọng, một chút hèn mọn, một chút bất khả tư nghị.

cô nghĩ, Trầm Nghiê Trần cũng có suy nghĩ giống như cô vậy, giống như vô số tiểu thuyết cô đã xem qua. anh sẽ cao hứng mà ôm lấy cô, quay vòng tròn, sau đó vui mừng ngửa mặt lên trời hoan hô: “O H! Tôi muốn làm ba! Tôi muốn là ba!”

Nhưng mà anh không có.

Hoàn toàn không như cô mong muốn. Lời nói của anh làm tim cô vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, rồi bị gió

thu lạnh thổi cho bay tan tác

“Đừng nói giỡn! Trầm Nghi Trần vốn chính là cậu của cô, sao có thể cùng cô sinh con chứ! Cho dù hai người đời này có ở bên nhau cũng chỉ có thể vụng trộm tìm hoan mua vui mà thôi, sinh con? Nực cười! không phải tình thương của người mẹ quá lớn làm cho cô thật sự muốn làm điều trái luân thường đạo lý?”

Chung Lan đứng ở cách đó không xa nhìn không được bình thường, đi lên, khinh thường đáp trả Mễ Kiều, giống như hương thể nhân tuyên cáo, Mễ Kiều muốn cùng Trầm Nghi Trần sinh con, là ý muốn ngậy thơ cỡ nào!

Trầm Nghi Trần hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh hơi hơi nổi lên, ẩn nhẫn trong lời nói của Chung Lan có sự khiêu khích, đánh thẳng về phía Mễ Kiều.

“Kiều Kiều, em lại đây, chúng ta về văn phòng nói chuyện, có được không?”

anh có chút sốt ruột, từ sau khi trả lời Mễ Kiều về chuyện sinh con, anh cứ tiến một bước cô lại lùi một bước, cô xem anh như quái vật.

Bị người con gái mình yêu nhìn mình với ánh mắt như vậy, không thể nghi ngờ, đó là sự thương tổn cùng châm chọc lớn đến cỡ nào.

“Nếu, con của chúng ta không bị dị dạng thì sao? anh nguyện ý cho em sinh con không?”

Giọng nói của Mễ Kiều hơi hơi run, hỗn loạn nghẹn ngào.

Trầm Nghi Trần có miệng mà khó trả lời, không phải anh trảm mặc, mà là không biết trả lời cô thế nào.

“nói giỡn! Cho dù là không bị dị dạng cũng không thể sinh! Sinh nó ra, nó gọi Trầm Nghi Trần là ba, hay gọi là ông cậu? Chính cô làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này, lại còn muốn con cô sống một cuộc đời đáng xấu hổ như cô sao?!”

Chung Lan khí thế bức người hướng về phía Mễ Kiều, cố tình công kích cô. Ý chí của Mễ Kiều bị lời nói của cô ta làm cho rệu rã, lan ra đến toàn thân, làm thân hình Mễ Kiều không ngừng run rẩy.

“Chát!”

Trong trời đêm, một tiếng động sắc bén vang lên. Đó là âm thanh phát ra từ một bên má của Chung Lan.

Trầm Nghi Trần chán ghét nhìn cô ta, gần từng câu từng chữ lạnh như băng.

“Chung Lan, nếu trước đó Trầm Nghê Trần tôi đối với cô còn có chút áy náy chuyện tình cảm ngày xưa, thì hôm nay nhờ lời nói của cô mà đã không còn lại gì nữa hết. Phiền cô từ nay về sau không cần xuất hiện ở trong tầm mắt của tôi nữa. Nếu không, cô sẽ gánh chịu hậu quả đấy!”

Chung Lan ôm má, chật vật nhìn người đàn ông trước mặt.

anh không hề liếc nhìn cô ta một cái, rất nhanh chạy về hướng Mễ Kiều vừa đi, chính là, nơi đó làm sao còn có bóng dáng Mễ Kiều?

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, nơi Mễ Kiều vừa đứng, một que thử thai cô đơn dưới đất, bị Trầm Nghê Trần nhẹ nhàng nhặt lên.

66. Chương 62: “nữ Quỷ” Chặn Xe

Edit: Mẹ Mìn

Que thử thai, hai vạch.

một đậm một nhạt, một đỏ một hồng. Trong bóng đêm càng chói mắt.

Trầm Nghê Trần trợn mắt há mồm, hô hấp như bị ngừng lại, trong đầu hình ảnh cùng lời nói của Mễ Kiều về việc sinh con cùng anh, về mặt truy vấn, ánh mắt của cô chờ mong, ngữ khí cầu xin, còn có nước mắt của cô.

“Đáng chết!”

Tay nắm thành quyền, móng tay cắm thật sâu vào da thịt, anh cũng không cảm thấy đau, nhanh như chớp chạy vọt đến cổng doanh trại.

“cô gái vừa chạy ra đó, đi hướng nào?”

Lính gác hồ hững hờ lắc đầu.

“Tôi chỉ thấy cô ấy xông ra ngoài nhanh như chớp, cụ thể đi về hướng nào thì tôi không có để ý.”

Nhìn quanh một lần bốn phía trong bóng đêm, Trầm Nghê Trần lao ra đuổi theo vài bước, đối mặt với ngã ba đường mờ mịt đen tối, lại thất bại quay trở về chuẩn bị lái xe đi.

“Kiều Kiều, thực xin lỗi, anh sai rồi!”

Trầm Nghê Trần vừa nỉ non, vừa lái xe, lại không bấm điện thoại gọi cho Mẹ Kiều.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Giờ khắc này, tim Trầm Nghê Trần đã muốn ngừng đập!

“Kiều Kiều, em đâu rồi, Kiều Kiều, anh sai rồi! Chúng ta đi Mỹ, cái gì cũng không cần, chúng ta sẽ nhanh chóng bỏ đi, anh xin em, nghe điện thoại đi, nghe điện thoại đi có được không?”

Nửa đêm 12 giờ, Trầm Nghê Trần đứng giữa ngã ba đường, không biết rốt cuộc Mẹ Kiều đi đường nào. anh nghĩ, anh lái xe, Mẹ Kiều chạy bộ, không có khả năng cô chạy nhanh hơn xe, vì thế, anh lại chạy lại con đường ngược lại, trở lại ngã ba, sau đó chạy con đường lúc trước anh đã bỏ qua, thử lại một lần.

Miệng anh vẫn không ngừng lải nhải nỉ non những lời đã nói, nhưng mà Mẹ Kiều giống như bốc hơi, mặc cho anh kêu gọi, van xin rồi khẩn nguyện, anh không sao tìm được cô.

-- —

Mẹ Kiều chạy hồi lâu đến khi thấy mệt, cô ngồi xõm bên đường, miệng thở phì phò. Bụng hơi quặn đau nhắc nhở cô, con cô ở trong bụng khả năng không thoải mái, cô không thể để mình mệt nhọc như vậy.

Sau lưng mơ hồ có chút ánh sáng đang tới gần cô.

Trong lòng cô biết rõ, đã hơn nửa đêm, trên cơ bản là không còn xe taxi, cô lại không thể ngủ ở nơi này, mà cô cũng không muốn nhìn mặt Trầm Nghê Trần. Cho nên, chiếc xe sắp đến là hy vọng duy nhất của cô.

Trong lòng nghĩ sao làm vậy, cô đứng lên, lập tức vọt ra giữa đường, hai tay giang ra thành hình chữ đại, đợi chiếc xe kia chạy đến.

Quả nhiên, chiếc xe phanh gấp, dừng ngay trước chân cô.

Mắt Mẹ Kiều đỏ hồng, khóe miệng lại hé ra nụ cười nhợt nhạt như quỷ, đầu bù tóc rối, tự nhiên nhẩy ra giữa đường chặn xe, làm lái xe sợ hết hồn phanh xe lại.

“Chuyện gì vậy?”

Từ ghế sau của xe, âm thanh trầm thấp đầy nam tính vang lên, không mang theo trách cứ cùng hờn giận

gì hết.

Lái xe nghe vậy lập tức tỉnh táo lại từ trong nỗi sợ hãi, liên tục xin lỗi.

“Nhạc tổng, thực xin lỗi thực xin lỗi, phía trước có một cô gái, không biết là người hay là quỷ, tự nhiên nhảy ra chặn đầu xe.”

Người đàn ông khẽ nghiêng người nhìn qua kính trước của xe, nhìn thân hình gầy yếu phía trước, nhẹ nhàng băng quơ nói: “đi vòng qua người cô ta!”

Lái xe tuân lệnh, chuẩn bị nghe theo, nhưng mà Mễ Kiều lại gắt gao bám lấy xe, nó vòng đâu cô chặn đấy. Đó là do Mễ Kiều nhận định, lái xe này không dám đâm cô là được rồi.

“Dừng xe! Hỏi xem cô ta muốn làm gì!”

Chủ xe hiển nhiên không có bao nhiêu kiên nhẫn. anh ta vừa từ Mỹ bay về đây, trên người đầy vẻ phong trần mệt mỏi, lại còn phải về ngay Thành phố J để xử lý chuyện hỗn loạn của công ty con!

Lái xe chậm rãi quay cửa kính xe xuống, cửa xe vừa xuống được một phần ba, lập tức gắt giọng hô: “cô muốn gì?”

Mễ Kiều thấy hấn đem xe ngừng lại, không khỏi nhanh chân vọt đi lên, mở ra một cánh cửa xe đằng sau, không chút khách khí ngồi xuống.

“hiện tại đã khuya, một cô gái như tôi không gọi được xe, phiền các người cho tôi đi nhờ một đoạn đường, tôi sẽ trả tiền.”

Lái xe như thế nào cũng không ngờ Mễ Kiều lại tự mình mở cửa, ngồi vào bên cạnh Nhạc tổng. Nhạc tổng có có tiếng là sạch sẽ, hơn nữa cũng không thích cùng đàn bà con gái thân cận. Lần này, không biết ông chủ có trách anh ta không khóa cửa xe hay không? Có thể vì việc này mà anh ta bị đuổi việc hay không?

Lái xe sợ hãi chuẩn bị mở miệng kêu Mễ Kiều xuống xe, liền thấy Mễ Kiều lấy từ trong người ra một túi tiền, lấy ra 300 ngàn đưa cho người đàn ông vận tây trang cao quý ngồi bên cạnh.

“Lúc tôi đến đây hết 150 ngàn, hiện tại trở về tôi đưa cho anh ba trăm, vậy đã được chưa?”

Mễ Kiều nói xong, quay đầu nhìn về phía phía lái xe, giống như chủ nhân mở miệng phân phó: “Trường quân giáo Tây Sơn, cảm ơn!”

67. Chương 63: Đuổi Cô Ta Xuống!

Edit: Mẹ Mìn

Trời đầy sao, nhưng nằm trên bầu trời rộng lớn lại thật thưa thớt, cũng như tình yêu say đắm của Mễ Kiều, nó cũng như chuồn chuồn bay qua đường, gọt giữa vào vết thương trong lòng Mễ Kiều. Ngoài cửa sổ xe, gió tây thổi qua tán cây khô, cô gái ngồi im lặng, nước mắt lặng lẽ rơi.

Lái xe sững sốt, cô gái kia, sao vừa mới êm đẹp mà đã khóc ngay được rồi.

“Nhạc tổng, ngài xem?”

Nhạc Khải Phong giờ phút này đã thấy nghi hoặc, bên cạnh, Mễ Kiều đáng thương hề hề lui ở cạnh cửa xe, trông không phải người lưu lạc bình thường, cố gắng kìm nén khóc nức nở. Thân thể nhỏ bé run run, hai tay che miệng lại, hoàn toàn khác xa so với cô gái nhảy ra giữa đường vừa rồi.

cô, thật sự không sợ chính mình gặp phải người xấu, bị cường bạo sao?

Có quyết đoán, có khí phách, gan lớn mà mẫn cảm, cảm xúc thay đổi nhanh, nói cười liền cười nói khóc liền khóc. Người như vậy, thật ra rất thích hợp sống trong giới giải trí.

“đi thôi, Trường quân giáo Tây Sơn.”

Nhạc Khải Phong thần nhiên phân phó.

hắn tự nhủ mình không phải là người có tấm lòng bồ tát, nhưng mà, làm người quân tử, phong độ ắt là phải có. Nhặt lên ba trăm ngàn Mễ Kiều để trên đùi hắn, sắc mặt Nhạc Khải Phong khó coi cầm lấy, nhẹ nhàng bỏ vào mũ áo của Mễ Kiều. Sau đó lấy ra một cái khăn giấy, lau lau tay.

Buông cửa kính xe, hắn vừa mới chuẩn bị ném ra bên ngoài, khăn giấy trong lòng bàn tay lại bị Mễ Kiều đoạt quá, dùng sức lau lau nước mắt trên mặt.

“Tô khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, cho tôi một cái khăn giấy nữa!”

Mễ Kiều vừa khóc nức nở, thanh âm quả thật rất to, cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp hướng về phía người đàn ông bên cạnh phân phó.

Nhạc Khải Phong khóe miệng co rút. trên đời này, người có thể phân phó hắn làm việc, sợ là còn chưa có sinh ra đâu!

“Khăn giấy, mau đưa cho ta! Sắp rơi xuống rồi!”

Bên tai, tiếng hít mũi của Mễ Kiều vang lên rất rõ, vang vọng trong xe, nghiêm trọng kích thích trung khu thần kinh của Nhạc Khải Phong, hắn nghiêng răng nghiêng lợi đưa một chiếc khăn giấy đến trước mặt Mễ Kiều, ai ngờ tay này Mễ Kiều tiếp nhận, tay kia đã đem khăn giấy mình vừa lau nhét vào lòng bàn tay của hắn.

“Ném đi, cảm ơn!”

Trong mắt Nhạc Khải Phong hiện lên tia tức giận, cửa sổ xe mở ra lúc này còn chưa có đóng lại, từng trận gió lạnh thổi vào trong xe, càng làm không gian nhỏ hẹp trong xe thêm lạnh như băng, quý dị.

hắn nhẫn nhịn, đem miếng giấy ẩm ướt vứt ra ngoài cửa xe, lại rút tờ giấy khác ra lau tay sau đó ném ra ngoài. Vừa muốn đóng lại cửa sổ, chợt nghe thấy từng tiếng từng tiếng xì mũi, như sấm mùa xuân vang lên bên tai, từng tiếng từng tiếng.

Hai tay nắm thành quyền, Nhạc Khải Phong có chút hối hận đêm nay đã lựa chọn con đường này để đi.

Cư nhiên đụng phải một cô gái phiền phức như vậy!

Gương mặt đẹp nhăn lại, Mễ Kiều không nhìn thấy, còn chìa bàn tay ra trước mặt hắn, trong tay nắm một cục giấy màu trắng.

“Ném đi, cảm ơn!”

Nhạc Khải Phong còn đang quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, tức giận hướng về phía lái xe hô to một tiếng: “Dừng xe! Đuổi cô ta xuống!”

Nghe được thanh âm tức sùi bọt mép của ông chủ, lái xe nhanh chóng giảm tốc độ, đánh xe vào lề đường. Nhưng mà, lần này cấp tốc giảm tốc độ, lại khiến cho thân thể Nhạc Khải Phong theo quán tính lao về phía trước, Mễ Kiều vươn tay giữ được đầu hắn lại.

Chỉ cảm thấy trên đầu có vật gì nóng hằm hập, sắc mặt Nhạc Khải Phong rất không tốt ngẩng đầu lên, xe cũng ngừng yên ổn. trên đầu hắn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Mễ Kiều, cùng miếng khăn giấy còn dính đầy nước mũi rử xuống tận trán, hắn liền đẩy tay Mễ Kiều đang để trên đầu mình ra.

Mễ Kiều trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy thật có lỗi với người đàn ông trước mắt.

68. Chương 64: Mất Hình Tượng

Edit: Mẹ Mìn

Mẽ Kiều thật cẩn thận vươn tay, lấy tờ giấy trên trán Nhạc Khải Phong xuống, sau đó ngượng ngùng cười, ngẩng điệu dè thường nịnh nọt.

“Hắc hắc, ngại quá!”

Nhạc Khải Phong sắc mặt hoàn toàn đen kịt, hắn rút ra hai tờ giấy sống chết chà lau trên trán mình, hai tròng mắt nhìn Mẽ Kiều càng phát ra tia hung ác.

Đêm càng sâu, không khí càng thêm quỷ dị.

Lái xe bị dọa sợ toát hết mồ hôi lạnh, mở ra cửa xe bên phía Mẽ Kiều, bộ dáng ai oán như đi gặp bà cô không chồng vậy.

“Tiểu thư, cô xuống xe đi, tôi xin cô, nếu cô không xuống xe, tôi sẽ mất việc đấy.”

Mẽ Kiều sững sốt, đưa tay vứt miếng giấy trong tay ra cửa, lập tức đáng thương hề hề nhìn Nhạc Khải Phong, mang theo ánh mắt động lòng người khóc nức nở.

“Ô ô, ô ô, vậy được rồi, tôi đây đi xuống. Tôi đi rồi, nếu sáng mai, báo chí đưa tin nói, đêm nay, trên con đường này, có một cô gái bị hại, bị hại, ô ô~, phiền các người liên hệ với cảnh sát một chút, nói hai người là người cuối cùng gặp tôi, tôi là học viên Trường quân giáo Tây Sơn. Ô ô~ ô ô~”

Mẽ Kiều ủy ủy khuất khuất nói xong, một chân bước ra ngoài, chậm rãi xê dịch thân thể, một chân lại tiếp tục bước ra ngoài.

Tâm Nhạc Khải Phong như là bị cái gì tác động một chút, vì ý nghĩ của Mẽ Kiều mà đầu ong ong đau nhức như muốn nổ tung.

Cái gì mà báo chí đưa tin, cái gì mà cảnh sát hỏi, cái gì mà người bị hại?

Bàn tay xoa xoa trán, nhắm mắt lại, Nhạc Khải Phong hướng về phía lái xe vẫy vẫy tay.

“Quên đi, đưa cô ta đến Trường quân giáo Tây Sơn, tôi lên ghế trước ngồi.”

Lái xe kinh ngạc ngẩng người mất mấy giây, nhìn Nhạc Khải Phong thật sự mở cửa xe đi ra, sau đó mở cửa bên ghế phó lái ngồi vào trong.

Có thể làm cho ông chủ nhượng bộ triệt để, ông theo ông chủ đã lâu, thấy chỉ có cô gái kia là người đầu tiên, chắc sau cô cũng không có người thứ hai.

Khóe miệng Mễ Kiều khẽ nhếch một nụ cười biết ơn, nhưng mà ánh mắt gian tà, làm thế nào cũng không lộ được một chút ưu thương.

Đoạn đường từ đây đến Trường quân giáo Tây Sơn ước chừng mất khoảng 40 phút chạy xe. Nhìn cả đoạn đường le lói một chút ánh sáng, hân hữu lắm mới một chiếc xe chạy qua, Nhạc Khải Phong nghĩ rằng, nếu đem cô đuổi xuống, thật sự ở trên đường gặp phải người xấu, sợ là khóc lóc kêu trời cũng chẳng có ai cứu.

Bên trong xe, lái xe bỗng nhiên bật đài lên, tiếng đàn dương cầm du dương vang lên. Nhạc Khải Phong chăm một điệu xì gà, làn khói theo đầu ngón tay thon dài để bên cửa sổ thủy tinh ô tô nhẹ nhàng bay ra. Vừa mới rồi cảm xúc bị kích thích, nháy mắt được thả lỏng không ít.

Loáng thoáng, hân lại nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng khóc nức nở.

Đưa tay chỉnh lại kính chiếu hậu trong xe. Qua gương hân nhìn thấy một cô gái với mái tóc ngắn, hai tay bưng mặt, run run khóc.

Trong lòng, lại giống như bị cái gì tác động một chút.

thật sự là một cô gái kỳ quái.

Rất kỳ quái.

Nhạc Khải Phong nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu nửa ngày, thẳng cho đến khi lái xe đem xe dừng lại ven đường, hân mới giật mình tỉnh lại. không ngờ hân lại nhìn cô lâu như vậy?

Mặt không chút thay đổi, hít vào một hơi, hân đem ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trường quân giáo Tây Sơn”. Tầm biển trên cao với năm chữ màu vàng to, rõ ràng đứng sừng sững ở cách đó không xa. Bên cạnh cổng trường có một trạm gác, hai bên cổng có hai binh nhì đứng ôm súng canh gác.

“Đến nơi rồi!”

Lái xe xoay mặt hướng về phía Mễ Kiều nói một câu, lúc này Mễ Kiều mới ngừng khóc, chậm rãi ngừng đầu lên, vuốt lại mấy sợi tóc xòa xuống trán.

Lúc này, trong nháy mắt, Nhạc Khải Phong mới chân chính nhìn thấy mặt của cô. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, màu da trắng nõn như ngọc, còn có đôi mắt vì khóc mà phồng hồng.

thật sự là một cô gái xinh đẹp. Nhưng lại là một quân nhân?

Trầm mặc không lên tiếng, trơ mắt nhìn cô mở cửa xe đi rồi đi xuống, cơn gió thổi qua, thân hình mảnh khảnh của Mễ Kiều dưới ánh trăng có vẻ như lung lay sắp đổ. cô vòng qua cửa chính, theo hướng đông đi dọc theo tường bao cao lớn của trường quân giáo Tây Sơn.

Nhạc Khải Phong nhíu mày, phân phó lái xe tắt đèn xe đi, dựa vào ánh đèn đường leo lét chậm rãi lái xe theo Mễ Kiều.

Mễ Kiều đi khoảng hai phần ba chiều dài của tường bao trường quân giáo Tây Sơn, Mễ Kiều suy nghĩ, cảm thấy đây là vị trí gần đúng mà cô đã leo tường nhảy ra lúc trước. Nhưng mà có chút không xác định, vì thế liền nhặt mấy hòn đá kê dưới chân để có thể nhìn rõ vị trí bên trong.

một chân vừa mới giẫm lên, trên vai trầm xuống, vẫn là bàn tay to ấm áp đặt lên vai cô.

Mễ Kiều theo bản năng nhận định, nửa đêm mà có người không nói không rằng chạm vào người mình, nhất định là người xấu muốn hại cô. Thân hình vừa chuyển, một tay nắm lấy cổ tay đặt trên vai cô, đem hết toàn lực quăng mạnh một cái. Trong đêm vắng, tiếng hét đau đớn cùng tiếng xương cốt trật khỏi vị trí cùng nhau vang lên.

“Nhạc tổng! Nhạc tổng!”

Mễ Kiều sửng sốt, phía trước, một thân người càng chạy càng gần, kia, không phải là ông lái xe vừa rồi hay sao?

một loại dự cảm không tốt ủa về. Đôi mắt đẹp nhìn xuống, nhìn vào gương mặt đau đớn của người đàn ông vừa bị cô quật ngã. Ha ha, không phải là tên nhà giàu mới nổi ưa sạch sẽ vừa cho cô đi nhờ sao?

“Ha ha, thực xin lỗi, tôi không biết là anh, sao lại lén lút đi theo sau tôi vậy?”

Nửa câu đầu, chân chó đến cực điểm. Nửa câu sau, đúng lý hợp tình.

Nhạc Khải Phong thật thấy hoài nghi xú nha đầu trước mắt có phải bị bệnh tâm thần phân liệt hay không !

“Nhạc tổng, Nhạc tổng!”

Lái xe te tái chạy lên đỡ Nhạc Khải Phong đứng lên, sợ tới mức toàn thân cao độ đầy mồ hôi, mỗi một tế bào trong cơ thể đều co rút lại.

“đi bệnh viện!”

Nhạc Khải Phong nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu, quay đầu hướng về phía Mễ Kiều hung hăng trừng mắt liếc cô một cái.

“cô! Đừng nghĩ bỏ chạy! Cùng tôi đến bệnh viện!”

Rạng sáng 2 giờ rưỡi, bệnh viện thứ 3 thành phố, phòng cấp cứu khoa chỉnh hình.

Mễ Kiều có chút không biết làm thế nào, đứng ở một bên hơi hơi lắc lư thân thể, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được.

Vị bác sĩ trung niên mặc áo blu trắng, hai tay nắm lấy cánh tay bị trật khớp của Nhạc Khải Phong, hít sâu một hơi, dùng một chút lực, trong không khí lại vang lên tiếng kêu cùng tiếng xương cốt trở lại vị trí.

“Tốt lắm, vào khớp rồi, cậu hoạt động thử xem.”

Nhạc Khải Phong làm theo lời bác sĩ, xoay đi xoay lại cánh tay, hành động tự nhiên, không có cảm giác đau đớn gì, đôi chân mày cuối cùng cũng giãn ra.

“Ha ha ha, ha ha, chỉ bị trật khớp mà thôi, không bị gãy, cái kia, anh không có việc gì, tôi đi trước.”

Về mặt Mễ Kiều nịnh nọt lấy lòng, lập tức xoay người sẽ dời đi.

“Đợi chút!”

Thân hình mảnh khảnh dừng lại, không tình nguyện quay lại.

“anh còn muốn phân phó cái gì?”

Khóe miệng Nhạc Khải Phong khẽ nhếch lên một nụ cười tà ác, xấu xa nhìn cô, không nói được một lời. Khiến cho tâm Mễ Kiều càng ngày càng hoảng.

Tuy nói, cô có một người cha làm quan lớn, lại có ông ngoại nắm giữ binh quyền, nhưng mà, nửa đêm trèo tường trốn ra ngoài, cũng đủ bị phạt rồi.

“cô là học viên trường quân giáo Tây Sơn?”

Quả nhiên, tên này rất biết đi vào vấn đề chính. Hai mắt Mễ Kiều khép lại, trong lòng bắt đầu bất ổn.

“Nhạc tổng, Nhạc tổng!”

một giọng nữ cao vút vang lên, Mễ Kiều theo tiếng nói quay lại, liền nhìn thấy một cô gái có phần quen thuộc đang chạy đến.

“Nhạc tổng, tôi nhận được điện thoại của lái xe liền lập tức chạy tới! Ngài có sao không? Ai nha, ngài không biết đâu, tôi bị hù sắp chết rồi, thối đời thật là, nhưng mà ngài đừng lo, Nhạc tổng, hung thủ đâu? Nhất định phải nghiêm trị, tôi muốn báo cảnh sát! Chúng ta tố cáo cô ta tội cố ý đả thương người!”

Mễ Kiều vừa nghe, cảm thấy không vui, nhanh chóng không nể mặt bước lên.

“Cái gì hung thủ?! cô biết gì mà nói? Coa biết tình huống lúc đó ra sao không? Nếu không phải bỗng nhiên anh ta nắm vai tôi từ đằng sau, liệu có bị tôi quật ngã hay không? Còn muốn tố cáo tôi tội cố ý đả thương người, tôi đây là tự vệ đó!”

Tiếng nói thanh lệ rống lên, làm cho toàn thể mọi người trong phòng cấp cứu giật mình.

“Mễ Kiều? cô, cô không phải Mễ Kiều sao?”

cô gái vừa đến bỗng nhiên tỉnh trí, xông lên tinh tế đánh giá Mễ Kiều.

“Tôi là Lam Phỉ Phỉ, cô còn nhớ không?”

69. Chương 65: Làm Ca Sĩ, Có Thể Kiếm Rất Nhiều Tiền Sao?

Edit: Mẹ Mìn

“Lam Phỉ Phỉ?”

Mễ Kiều lẩm bẩm, hơi hơi suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp: “không nhớ rõ.”

Sắc mặt Lam Phỉ Phỉ rõ ràng thất vọng, đột nhiên nhớ tới cái gì, vẻ mặt nịnh nọt đi đến gần Nhạc Khải Phong, ghé tai nói thầm một hồi, ánh mắt Nhạc Khải Phong liền nhìn Mễ Kiều đánh giá, không khỏi trở nên thâm thúy.

“Ha ha, Nhạc tổng, chính là cô ấy, ha ha, nhất định là có hiểu lầm!”

Lam Phỉ Phỉ chân chó chạy đến trước mặt Mễ Kiều, không có ý tốt cười: “Mễ Kiều tiểu thư, là như vậy,

công ty chúng tôi sắp tới có một cuộc thi, bắt quá địa điểm lại là ở nước Mỹ, không biết, cô có hứng thú không?”

Sắc mặt Mễ Kiều không chút thay đổi lắc lắc đầu. không yên lòng lấy điện thoại di động, thử mở ra, rồi nhìn chăm chăm màn hình đến phát ngốc. Đợi cho đến lúc hồi phục lại tinh thần, cô đã bị Lam Phỉ Phỉ kéo ra hành lang bệnh viện lạnh lẽo.

“27 tin nhắn chưa đọc.”

Đầu ngón tay run rẩy, nhẹ nhàng mở ra một cái.

“Kiều Kiều, thực xin lỗi, anh sai rồi, em muốn đánh muốn mắng anh gì cũng được, chỉ là đừng trốn anh có được không! Chúng ta giữ nguyên kế hoạch bỏ trốn được không, cái gì cũng không cần, anh chỉ cần hai mẹ con em, chúng ta cùng nhau bỏ trốn, có được không?”

Chỉ đọc một tin nhắn này, hốc mắt Mễ Kiều đã ngập nước, tràn mi.

Lam Phỉ Phỉ ngẩn ra, ngượng ngùng cười: “Mễ Kiều tiểu thư, cô không cần hiểu lắm, tôi không phải muốn lừa gạt cô đâu, cô khóc cái gì?”

Nhạc Khải Phong đi ở phía trước nghe thấy vậy, liền quay lại, tao nhã xoay người, bộ tây trang được cắt may khéo léo, dưới ánh đèn có vẽ hoa mỹ, giống như vầng sáng rực rỡ trên mặt hồ.

hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc của Mễ Kiều một hồi, mặt không chút thay đổi xoay người tiếp tục đi trước.

Rạng sáng, trên hành lang trống trải, tiếng nói của Nhạc Khải Phong vang lên làm người nghe như mê như say.

“Dù có đau thương đến đâu cũng chỉ vì thói quen cùng tham luyện mà thôi, thay đổi một cách sống mới, có lẽ, cô sẽ phát hiện ra còn có nhiều nỗi đau hơn thế nữa. trên đời này căn bản không tồn tại nỗi đau nào làm người ta không gượng dậy nổi. Dù sao, không có con đường nào con người không đi được, không có ngọn núi nào con người không thể leo.”

Mễ Kiều tinh tế nghiền ngẫm lời nói gần như nhẹ nhàng băng quơ của Nhạc Khải Phong, cắn răng, không rên một tiếng.

Trong đầu xoay quanh tin nhắn xin lỗi của Trầm Nghê Trần, bỏ trốn? thật sự có thể chứ? Trầm Thanh Thu đã vì chuyện của bọn họ mà phát bệnh một lần, nếu bỏ trốn, như vậy hậu quả... Mễ Kiều không dám tưởng tượng. Trầm Mạt lại sắp về hưu, trong nhà, chỉ có một mình Trầm Nghê Trần là con trai mà thôi.

Lại còn đứa con trong bụng nên làm cái gì bây giờ?

Bỏ nó? cô không làm được!

Bởi đó chính là kết tinh tình yêu của hai người họ!

Đầu óc càng ngày càng loạn, lời nói khiêu khích của Chung Lan lại xẹt qua bên tai. Kỳ thật, trong lời nói tuy rằng độc ác, nhưng từng câu từng chữ đều là tả thực. Bảo Bảo nếu thật sự sinh ra, chưa nói đến chuyện nó có khỏe mạnh hay không, chỉ sợ miệng lưỡi thế gian đã giết chết nó.

Suy đi nghĩ lại, nếu muốn giữ lại đứa bé này, cô chỉ có thể rời xa nơi này, hơn nữa còn có thể có được rất nhiều tiền, để chăm lo cho cuộc sống sau này của mẹ con cô, cùng với, vạn nhất đứa nhỏ có khả năng dị dạng, cũng cần có tiền chữa bệnh.

Mơ mơ hồ hồ, Mễ Kiều bị Lam Phỉ Phỉ kéo lên xe. Đôi mi thanh tú của Mễ Kiều càng u buồn hơn.

“Làm ca sĩ, có thể kiếm rất nhiều tiền sao?”

Câu nói sau khi bình tĩnh vang lên trong không gian nhỏ hẹp ở trong xe.

Hai tròng mắt Nhạc Khải Phong sáng ngời, vẻ mặt cười xấu xa nhìn cô.

“Đúng. Nhưng mà, tôi chưa bao giờ ký hợp đồng với người không có thực lực cùng buôn bán mà không có lời. Lam Phỉ Phỉ có thể an bài cho cô tham gia thi tuyển, nếu cô không vào được top 3, tôi sẽ đuổi cô ra ngoài!”

70. Chương 66: Trưởng Thành Là Một Loại Xinh Đẹp Đau Đớn

Edit: Mẹ Mìn

Nhà hàng Italy.

Nhạc Khải Phong dù có hứng trí nhìn chằm chằm Mễ Kiều. Phần thịt bò bít tết của hắn, bên trong có một quả trứng trứng gà, đã bị Mễ Kiều không chút khách khí “Cướp lấy”, phần của Lam Phỉ Phỉ cũng bị lấy mất, hơn nữa còn một quả của chính mình, bữa cơm này, tổng cộng cô ăn ba quả trứng.

Quần áo, là nhãn hiệu nổi tiếng của Đức, Nhạc Khải Phong sẽ không nhìn lầm, hơn nữa chính hắn cũng rất thích nhãn hiệu này.

Giày, là nhãn hiệu của Italy, Nhạc Khải Phong cũng sẽ không nhìn lầm.

Hơn nữa lúc trước Mễ Kiều hào phóng bỏ ra ba trăm trăm ngàn, ha ha, ba trăm ngàn đó ở trong mắt hẳn chính là tiền trinh, nhưng mà tổng hợp lại tất cả, Mễ Kiều thấy thế nào cũng là tiểu thư danh gia mới đúng. Như thế nào mà ăn uống lại như hổ đói, làm người ta cũng không nhẫn tâm mắng cô?

Nhạc Khải Phong hơi hơi nhú mi. Lúc bị Mễ Kiều “Cướp lấy” quả trứng gà, bị dao dĩa của cô chạm vào đồ ăn, cho nên hẳn hoàn toàn đã không có khẩu vị. Tuy nhiên, sắc đẹp của cô gái trước mắt cũng có thể thay cơm, làm hẳn lơ đãng muốn nhìn thấu, muốn đoán được, thậm chí, muốn nắm giữ.

Sau khi ăn xong, Mễ Kiều nói cô còn có việc phải đi, sau đó cùng Lam Phỉ Phỉ trao đổi số điện thoại di động, rồi gọi xe chạy đi.

Nhạc Khải Phong ngồi ở trên xe quay về công ty con, thế nhưng trong miệng sung sướng khê hừ giọng, hoàn toàn quên công việc đầu đầu cần xử lý phía trước.

“Ha ha, thật sự là một cô gái kỳ quái. Rất thú vị.”

Nhạc Khải Phong cố tự nói, lập tức phân phó Lam Phỉ Phỉ: “Ngày đó cô tham gia chương trình ca nhạc đường phố đó có ghi hình lại không?”

Lam Phỉ Phỉ ngẩn người, lập tức đưa ra điện thoại di động của mình.

Nhạc Khải Phong vẻ mặt ghét bỏ, nháy mắt, không có tiếp nhận.

“Về văn phòng, gửi vào mail cho tôi.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, cô tìm một người đại diện thật tốt, sau đó cùng đi Mỹ. Tìm không được thì tự mình làm đi!”

nói xong, Nhạc Khải Phong nhìn chằm chằm lại đôi mắt mở to kinh ngạc của Lam Phỉ Phỉ nói: “cô ấy sẽ đến, nhất định sẽ đến.”

Năm tháng đổi thay, mỗi người đều có con đường đi của riêng mình. Mà Mễ Kiều, ngồi trong xe taxi, thế nhưng lại mờ mịt, không biết đi về đâu.

Trường quân giáo Tây Sơn sao? cô nghĩ, có lẽ Trầm Nghiê Trần tìm cô không được, nhất định sẽ ở đó chờ cô. Trầm gia sao? Giờ này đáng ra cô phải ở trong trường học, bị mệnh lệnh cấm ra ngoài ngày, vậy cô làm thế nào mà ra ngoài được? Thành phố F sao? Trở về tìm cha, tìm yêu thương trong vòng tay cha cô, nhưng

mà, chuyện tình yêu của cô và Trầm Nghê Trần đã khiến cho trong nhà không được yên ổn, ngay cả trong trường học cũng có nhiều lời đồn đãi, cô như thế nào còn mặt mũi đi gặp cha?

Bàn tay nhỏ bé xoa xoa bụng, cái mũi đau xót, vừa muốn khóc.

cô ngược mắt lên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn mọi người đi lại tấp nập, Mễ Kiều bỗng nhiên cảm thấy hâm mộ bọn họ. Hâm mộ bà lão bán trứng luộc trong nước trà, thức khuya dậy sớm mà vẫn cười, hâm mộ bà dì bán bánh rán cùng chồng bà bán sữa đậu ngay bên cạnh.

“cô gái, vòng vo ba vòng, rốt cuộc cô muốn đi nơi nào?”

Phía trước, truyền đến giọng bác lái xe không kiên nhẫn.

Mễ Kiều thở dài, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn hiện lên một tia u buồn.

“Trường quân giáo Tây Sơn.”

Cúi đầu, lấy điện thoại di động ra, ngày hôm qua, sau khi xem hết số tin nhắn của Trầm Nghê Trần, cô đã đem di động đổi sang chế độ im lặng, nay lại điều chỉnh trở về như trước, phát hiện, trong khoảng thời gian này, không có một tin nhắn nào chưa đọc.

Như thế nào, anh cũng buông tha cho cô?

Cảm giác muốn ói lại dâng lên, Mễ Kiều yên lặng thừa nhận. Đây là con yêu nhắc nhở cô, cô nên vì con yêu mà lo lắng đến cuộc sống của hai mẹ con.

Di động rung lên, là Trầm Thanh Thu gọi đến.

Mễ Kiều trong lòng tự biết, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

“Alo, mẹ.”

“Kiều Kiều? Con ở nơi nào? Sao lại biến mất cả đêm như vậy? Tối hôm qua con ở cùng Nghê Trần sao? Kiều Kiều à, con không thể hồ đồ, nó là cậu con! Là cậu ruột của con! Kiều Kiều, mẹ rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể làm con tỉnh lại, Kiều Kiều, đừng làm mẹ lo lắng có được không? Con hiện tại ở nơi nào hả?”

Nước mắt cứ vậy rơi xuống dưới.

Tất cả mọi người đều đang nói, tình yêu có bao nhiêu sai trái, bao nhiêu xằng bậy. Nhưng mà, cô bỏ ngoài tai hết thấy, chỉ vì chạy theo cái bóng của anh. Nhưng mà, sự thật lại như một nhát dao đâm sâu vào tim cô, tởm như, con yêu, phải làm thế nào để lo cho con yêu một tương lai tốt đẹp, làm thế nào để sinh con mới là quan trọng nhất.

Hồi tưởng lại thời cô còn học trung học, là một đứa trẻ phản nghịch, tùy hứng làm bậy, chọc cho cha mẹ đau đầu thổ dài, lo lắng rơi lệ, Mễ Kiều liền cảm thấy hổ thẹn. hiện tại, vào trường quân giáo, lại làm ra chuyện như vậy, đối mặt với tiếng khóc bi thương nức nở đau khổ cầu xin mẹ ở đầu bên kia điện thoại, Mễ Kiều bỗng nhiên ý muốn tát mình một cái thật đau.

thì ra, khi trưởng thành, đã hiểu chuyện, nghĩ lại những việc trước kia mình đã làm, nó lại đau đớn đến vậy. Nếu trưởng thành là một loại xinh đẹp đau đớn, vậy cô đã chân chính hiểu rõ.

“Mẹ, con đã biết. Mẹ không cần khổ sở, ngày hôm qua con gặp anh ấy để nói chia tay, về sau, chúng con sẽ không gặp lại.”

Nhìn lên bầu trời qua cửa thủy tinh, một mảnh tối tăm mờ mịt. Có lẽ, chỉ có những đám mây ở giữa không trung mới có thể hiểu được cái gì chính là nghiêm túc vĩnh viễn. Mà những sinh mệnh nhỏ bé dưới bầu trời này, cũng chỉ có thể ở chân thật thừa nhận, giấc mộng vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Vừa mới xuống xe, đi chưa được hai bước, cánh tay liền bị một lực lớn giữ chặt.

Mễ Kiều không có quay đầu, chớp mũi sớm đã quanh quẩn hơi thở quen thuộc của người đàn ông cô yêu.

“Kiều Kiều! anh xin lỗi! anh sai lầm rồi~”

Trầm Nghi Trần từ phía sau Mễ Kiều gắt gao ôm lấy cô, làm nũng vùi đầu vào cổ cô, ánh mắt quyến luyến, vòng ôm ôn nhu, còn có hơi thở ấm áp, tiếng gọi như kéo Mễ Kiều đang chìm đắm trong đau khổ về với hạnh phúc, làm cô lại chìm đắm trong đó.

cô quay đầu, xoay người. không hề đề cập tới chuyện tối hôm qua, gần từng tiếng.

“Lần trước, anh làm cho em visa với hộ chiếu đâu rồi?”

Trầm Nghi Trần đột nhiên như được tắm gió xuân, nở nụ cười tươi rói.

“Ở đây, ở trên xe. Chúng ta đi ngay hôm nay sao?”

Lần trước mua hai vé bay đi Los Angeles, bị anh hoãn lại, nếu hôm nay muốn đi, anh còn phải gọi điện thoại hỏi xem có còn vé không nữa.

Đương nhiên, Mễ Kiều hỏi anh như vậy, khẳng định là đã xem qua tin nhắn anh gửi cho cô, cho nên tha thứ cho anh, nguyện ý cùng anh giữ nguyên kế hoạch bỏ trốn.

Ánh mắt sững nịch liếc liếc vào bụng Mễ Kiều một cái, bình thường, bây giờ còn chưa nhìn thấy gì, nhưng mà, Trầm Nghê Trần lại cảm thấy, nơi đó ký thác toàn bộ tình yêu cùng hạnh phúc của anh.

“không phải, khả năng hôm nay không còn kịp rồi. Em chỉ là muốn nhìn một chút mà thôi, nếu không, anh đưa cho em đi, em muốn tự mình giữ nó, không lo anh làm mất.”

“Nha đầu ngốc, làm sao có thể làm mất, anh vẫn để ở trong xe.”

Ánh mắt Trầm Nghê Trần chưa từng dời khỏi khuôn mặt cùng bụng Mễ Kiều, trong lòng thầm gọi tên cô đầy chua xót.

“anh đưa cho em được không, em muốn tự mình giữ.”

Trầm Nghê Trần bật cười, ngón tay thon dài búng nhẹ lên chóp mũi cô.

”Ha ha, thật sự là tính trẻ con. anh đưa cho em là được.

71. Chương 67: Cô Ngây Ngơ Cười, Anh Liền Mạnh Khỏe

Edit: Mẹ Mìn

cô nói với Trầm Nghê Trần, cô muốn hai ngày, chuẩn bị tốt mọi việc, lại để cho anh đặt trước vé máy bay. Trong tay đang cầm visa cùng hộ chiếu, ánh mắt Mễ Kiều ngưng lại trên mặt Trầm Nghê Trần một hồi lâu.

“Tiểu Trần Trần, chỉ cần em vĩnh viễn vô tâm vô phé, ngây ngô cười, anh sẽ luôn mạnh khỏe, phải không?”

Sơ Thần màu vàng sáng mờ hạ, Trầm Nghê Trần con người đen oánh lạng.

“Phải! Đây là mục tiêu anh suốt đời phấn đấu!”

Bỗng nhiên, Mễ Kiều quay sang anh hé miệng cười, đôi mắt tròn to tràn đầy phong tình. nhìn Trầm Nghê Trần nhìn về mặt ngây ngô của cô như si như say. Bỗng nhiên trong lòng cảm thấy một chút bất an. Mí mắt tựa hồ nháy vài cái.

“Kiều Kiều, ngoan ngoãn ở trong trường học, chờ em chuẩn bị tốt, liền gọi điện thoại cho anh. Em hiện-

tại không thể chạy loạn, không thể đi cao đi thấp, bởi vì em không phải chỉ có một mình, mạng của em, là của Bảo Bảo, cũng là của anh.”

anh cảm thấy hôm nay Mễ Kiều tựa hồ có chút không thích hợp, nhưng mà Trầm Nghê Trần không biết là không đúng ở chỗ nào.

anh không nghĩ là do tâm tình mình quá mức miễn cảm mà lo được lo mất, ảnh hưởng đến cảm tình.

anh biết, tính mạng cô so với anh còn quan trọng hơn!

Trời biết, hấn so với cái gì đều phải quý trọng cô!

“Tốt lắm, đừng ngây ngốc đứng đây nữa, ta đi vào đi.”

Vừa muốn xoay người, Mễ Kiều trên vai nóng lên, ngoái đầu nhìn lại, cũng không dám nhìn mặt anh.

một thân hình trong bộ quân phục màu lam đi lên, bên tai là lời nói sủng nịch mà ôn nhu.

“Cũng không biết nửa đêm ngày hôm qua em ra bằng cách nào, anh làm giấy ra vào cho em, em đi vào bằng cổng chính đi!”

Trong lòng run lên, Mễ Kiều cầm giấy ra vào trên tay mơ hồ có chút run run. Người đàn ông này đối với cô, vì sao vĩnh viễn đều như vậy cẩn thận săn sóc, làm cô không biết phải như thế nào cho đúng?

“Cám ơn. Em đã biết.”

nói xong, không hề lưu lại thêm một giây, Mễ Kiều cũng không quay đầu lại chạy đi.

Sương sớm làm bóng dáng Mễ Kiều như mờ như ảo, thân hình cao gầy cũng bị vẽ thành một bức tranh trừu tượng tuyệt mỹ.

Trầm Nghê Trần thật sâu ngóng nhìn thân ảnh Mễ Kiều dần dần đi xa, có chút đắm chiêu.

Chỉ hận chính mình không thể sớm sinh ra hai năm, sớm liền tiếp nhận quân quyền, kia anh còn có cái gì đáng sợ e ngại? Cũng không như bây giờ, để Mễ Kiều chịu ủy khuất, mang theo bụng bầu cùng anh lưu lạc nơi đất khách.

- - —

Mẽ Kiều ngoái đầu nhìn lại trong chốc lát. Tránh thoát người duy trì trật tự tìm tra, chờ đến lúc tiếng chuông vào lớp vang lên xong, lúc này mới mua chén trà sữa nóng, cầm ở trong tay, vừa uống vừa hưởng phòng ngủ đi về.

cô tinh tế nhìn quanh nơi mình sinh hoạt hai tháng qua, trước kia chưa bao giờ cảm thấy tự hào khi mình học ở đây. Nhớ lại lúc ở trong chăn nghịch trộm máy tính do Trần Nghê Trần đưa cho bị bạn học bắt gặp, còn có này trư bằng cầu hữu,

cô lơ đãng nhìn lên năm chữ « trường quân giáo Tây Sơn », ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Ngón tay xoa chính mình quân trang, dọn dẹp từng bộ, thường phục mùa hè, mùa đông, quần áo trong, áo dài tay, ngắn tay, còn có quân phục khi quân huấn, đai lưng, vớ chân, quân hàm đỏ tươi, ánh mắt Mẽ Kiều có chút ướt át.

không nghĩ tới quân doanh có tác dụng lớn như vậy, làm cô thay đổi bản tính, từ một cô gái phản nghịch biến thành cô gái ngoan ngoãn nghe lời, còn là liên trưởng.

Than nhẹ một tiếng, cô mang đi một bộ sĩ quan sáo trang, còn lại, cô cất hết vào hành lý không dùng được, sau đó, nhận thức còn thật sự thực ngồi vào bàn bắt đầu viết thư.

cô viết hai bức thư.

một cho Trần Thanh Thu, nói cô đi nước Mỹ tham gia thi thi tuyển, muốn bà không cần lo lắng. Đến nước Mỹ rồi, cô sẽ liên lạc về. một phong thư cho Trần Nghê Trần, Mẽ Kiều lưu luyến rút ra chiếc nhẫn ngọc lục bảo Phỉ Thúy, sau lại nhớ đến, tại sao trước đây vẫn cảm thấy nó nhìn quen mắt, thì ra là có nhìn thấy mẹ cô đeo vài lần. Chiếc nhẫn được nhét vào trong phong thư gửi cho Trần Nghê Trần, cầm nó trong tay mà thấy nặng trĩu như lòng cô vậy. Tim đau như bị hàng ngàn vết đâm.

Chớp chớp ánh mắt, Mẽ Kiều không nghĩ lại ở lâu, thay đổi một bộ thường phục xinh đẹp, cuối cùng một lần hướng về phía gương cười cười, tiêu sái bước đi giữa nhiều ánh mắt hâm mộ, thẳng cửa mà đi.

anh đáp ứng rồi, chỉ cần cô cứ như vậy vô tâm vô phế ngây ngô cười, anh liền cảm thấy tất cả đều mạnh khỏe.

72. Chương 68: Chạy

Edit: Mẹ Mìn

“Choang!”

Tiếng thủy tinh va đập vào vách tường vang lên.

Về mặt Nhạc Khải Phong ngưng trọng, hai tay chống lên hông, đi qua đi lại sau bàn làm việc. Phía bên kia bàn, một loạt lãnh đạo cao cấp của công ty con đứng đó. Bọn họ một đám chỉ dám cúi đầu, khúm na khúm nùm, ai cũng không dám nhúc nhích, ngay cả thở cũng rất nhẹ.

“Khi nào thì phát hiện? Vì sao bây giờ mới báo cáo?”

nhẹ giọng nỉ non, như là dụ dỗ trẻ con, Nhạc Khải Phong bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh bạc mà sắc bén đảo qua đầu mọi người.

“nói!”

sự tức giận bộc phát hết qua câu nói, xé thủng màng nhĩ mọi người.

Lãnh đạo công ty con của Tinh Nghệ tại thành phố J lập tức hơi hơi nâng mày, giọng nói run rẩy đáp: “Tháng trước, kế toán trình lên báo cáo tổng hợp, tất cả đều bình thường. Sổ sách thu chi hàng ngày cũng đều rất rõ ràng. Đến tháng này, có sinh viên kế toán mới đến thực tập, lúc cậu ta xem sổ sách, mới phát hiện số liệu mấy tháng trước đều là giả. Cậu ta không dám công khai, trước hết báo tin cho tôi, tôi liền kiểm tra lại một lượt. Quả thật, quả thật là đã bị lừa nghiêm trọng.”

Nhạc Khải Phong im lặng nghe xong, khóe miệng ẩn ẩn run run, giống như đang cười lạnh.

“Lỗi sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Trưởng phòng tài vụ đâu? Vì sao lỗi? Lỗi bao nhiêu?!”

Nhạc Khải Phong giống một con sư tử cái tức sùi bọt mép, hướng về phía quản lý công ty con ra sức rít gào: “Ngôi sao trong nước, một nửa là người Tinh Nghệ! Hàng năm quay phim, diễn xuất, ra đĩa nhạc, chụp quảng cáo kiếm được rất nhiều tiền, có thể mua được hơn phân nửa cái Thành phố J này! Lỗi? Làm sao đến lại lỗi! Đùng Hi Vân không phải vừa tua biểu diễn lưu động trong 30 ngày sao? Tiền đâu?!”

Phó quản lý thấy cấp trên của mình bị Nhạc tổng làm cho sợ tới mức vã hết cả mồ hôi, liền tiến lên từng bước đáp lời: “Nhạc tổng, về việc biểu diễn của Đùng Hi Vân, chúng tôi đã sớm báo cáo cho ngài. Tuy Đùng Hi Vân là ngôi sao nổi tiếng trong nước, nhưng ở nước ngoài lại ít được biết đến. 30 buổi biểu diễn, trung bình mỗi buổi diễn bán chưa được 50 vé. Mà sân khấu dùng cho biểu diễn đều dựa theo tiêu chuẩn quốc tế để thiết kế, nhà tài trợ lại chả được bao nhiêu, cũng không bán được bao nhiêu vé, cho nên.....”

“Choang!”

Lại là tiếng thủy tinh va vào vách tường mà. Bất quá, lần này, là gạt tàn.

Nhạc Khải Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đám lãnh đạo chăm chăm, đôi môi mím chặt, giống như muốn đem tất cả bọn họ xé nát thành mảnh nhỏ.

“Người đâu? Trưởng phòng tài vụ đâu? Rốt cuộc lỗ bao nhiêu?!”

Tất cả đều im lặng không ai trả lời.

Lam Phỉ Phỉ gõ cửa đi vào, một tay bưng cà phê, một tay cầm một tập văn kiện.

cô nhẹ nhàng đem cà phê để xuống bàn. Đó là loại cà phê Nhạc Khải Phong yêu thích nhất. Ngay cả cà phê cũng là do người mang từ Mỹ về.

“Nhạc tổng, tôi để ý rõ ràng, tổng cộng lỗ là...”

trên mặt Lam Phỉ Phỉ có vẻ lúng túng cùng khẩn trương: “Là một triệu bốn ngàn vạn nhân dân tệ.”

một triệu bốn ngàn vạn?

“A, ha ha!”

hắn cực kỳ tức giận. Nhạc Khải Phong cười nhạo một tiếng, ngẩng cổ đem cúc cổ áo cởi ra, sau đó bưng tách cà phê lên chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

một đám người phía trước, trên trán chảy đầy mồ hôi, cứ như vậy theo hai má chảy xuôi xuống dưới, tụ lại dưới cằm, rồi nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất.

“Như thế nào lại không thấy trưởng phòng tài vụ? Muốn tôi hỏi mấy lần!”

Trước một câu hết sức ôn nhu, sau một câu phi thường táo bạo.

“Chạy, chạy rồi.”

Phó quản lý sợ hãi nói một câu, nói xong chạy nhanh lui ra phía sau từng bước, không dám nhìn tới con mắt màu đỏ tươi của Nhạc Khải Phong, sợ Nhạc Khải Phong đánh anh ta.

Nhạc Khải Phong hung hăng nện một quyền lên bàn làm việc, cảm thấy sáng tỏ, Vì sao công ty làm ăn thua lỗ? rõ ràng chính là bị trưởng phòng tài vụ ôm tiền bỏ trốn!

“Cảnh sát nói như thế nào?”

Lần này, toàn bộ lãnh đạo cao cấp đều cúi đầu càng thấp hơn.

“Vẫn chưa, vẫn chưa báo.”

Các đốt ngón tay kêu răng rắc, Nhạc Khải Phong đặt mông ngồi lên chiếc ghế xoay xa hoa, nhắm hai mắt lại, muốn ổn định cảm xúc chính mình, để nghĩ ra cách giải quyết vấn đề.

Chuyện lớn như vậy, không báo cảnh sát. Theo hẩn hiểu, tiền của các ngôi sao do công ty Tinh Nghệ quản lý làm ra đều là tiền mồ hôi nước mắt, đều gửi lại cho người đại diện của mình, từ người đại diện thống nhất nộp lên công ty để tài vụ trừ tính tài chính quay vòng, nửa năm kết toán một lần. một triệu bốn ngàn vạn, ha ha, nếu thật sự báo cảnh sát, chẳng khác nào thông báo với thiên hạ, công ty hiện không có khả năng tài chính. Cho đến ngày nay, rất nhiều ngôi sao do Tinh Nghệ đào tạo nâng đỡ, hợp đồng lại sắp hết hạn. Nếu tin này bị lộ ra, bọn họ vì tiền đồ của mình, sẽ tìm cho mình con đường khác mà không tiếp tục ký hợp đồng với công ty nữa. Dù sao thời đại này, ngôi sao nào khi thành danh rồi cũng đều nghĩ đến mình, ai hơi đâu đi nghĩ đến người đã khổ tâm bồi dưỡng mình mà mang ơn?

Người hướng chỗ cao đi đến, nước hướng chỗ thấp chảy vào. Đây là đạo lý rõ ràng không thay đổi.

“Phỉ Phỉ, liên hệ với công ty con ở Đông Kinh và Hán Thành, bảo bên đó chuyển vào tài khoản công ty con tại thành phố J năm ngàn vạn, chuyện bên này nói sau.”

“Vâng.”

“Còn có, cho ta đệ đệ đại pháo gọi điện thoại cho em trai tôi, tìm bằng được tên kia cho tôi. Tôi muốn sống phải gặp người, chết phải thấy xác!”

“Vâng.”

Lam Phỉ Phỉ nhận chỉ thị xong, vừa muốn xoay người, điện thoại di động bên hông liền kêu lên.

cô ngượng ngùng cười cười, lấy điện thoại ra nghe, thanh âm rất nhỏ.

“A lô.”

“Tôi là Mễ Kiều, các người ở đâu? Tôi đi tìm các người!”

Thanh âm trong veo không phải to lắm, nhưng mà bởi vì cả căn phòng yên lặng đến đáng sợ, cho nên giọng nói của Mễ Kiều từ điện thoại truyền ra, mọi người chung quanh mơ hồ hồ có thể nghe thấy.

Lam Phỉ Phỉ ngẩn ra, bên này đúng là lửa cháy đến nơi đâu, chỗ nào có công phu bắt kẻ cô? cô vừa định nói Mễ Kiều lúc khác hãy gọi lại, bên tai liền vang lên tiếng nói của Nhạc Khải Phong.

“Ai gọi đến?”

Lam Phỉ Phỉ thật có lỗi cười cười.

“Mễ Kiều.”

Hai mắt Nhạc Khải Phong nhú lại, ánh mắt chuyển đến bức ảnh trên tập hồ sơ trên bàn làm việc.

Đó là tập hồ sơ do hần bảo Lam Phỉ Phỉ chuẩn bị để cho Mễ Kiều đi tham dự cuộc thi ở Mỹ, hần đã xem qua ba lần.

Chàng trai ung dung, đẹp đẽ, quý giá, trong ánh mắt xẹt qua một tia ôn nhu. Thon dài đầu ngón tay dẫu vào đẩy một lạp tướng lãnh khẩu quần áo trong nút thắt khẩu hảo.

“cô ở đâu, tôi đi đón cô!”

73. Chương 69: Rất Ngon, Rất Thơm

Edit: Mẹ Mìn

Trong ánh nắng mùa thu, Mễ Kiều xinh đẹp ngồi giữa dòng hành lý của mình, mắt nhìn dòng người tới lui trên đường như nước chảy, trong miệng ngâm nga giai điệu mà ngay chính cô cũng không biết là bài hát gì.

Lúc Nhạc Khải Phong cho xe chậm rãi dừng trước mắt cô, cô lại nghịch ngợm thè lưỡi với hần.

Nhạc Khải Phong tâm tình thật tốt, sắc mặt sung sướng mở cửa xe đi ra, mở cốp xe, đem hành lý của Mễ Kiều bỏ vào. Sau đó khẽ ngoáy đầu.

“đi lên đi.”

Mễ Kiều chần chờ nhìn người đàn ông trước mắt. Bộ tây trang Italy cao cấp được may thủ công, cúc áo là kim cương Ba Lan, hần cứ như vậy thông dong tựa vào cửa xe. Nhìn hần từ trên xuống dưới xuống, bắt luận ăn mặc như thế nào vẫn có tư thái riêng biệt, sự tôn quý lộ ra ngay từ hơi thở.

Hai hàng lông mày nhíu lại, ngấm lại cũng đúng. một CEO của công ty gia đình có mạng lưới toàn cầu như vậy, còn nắm trong tay rất nhiều minh tinh nổi tiếng thế giới. Người đàn ông này, hẳn là giàu có quá đi.

Trực giác nói cho Mễ Kiều biết, Nhạc Khải Phong không phải là người có thể tùy tiện trêu chọc.

“Có thời gian không? đi uống chút gì đi!”

Mễ Kiều bỗng nhiên chủ động mời. Trong ánh mắt cô, Nhạc Khải Phong tung hoành trong giới giải trí nhiều năm lại vẫn như trước, gương mặt chẳng phân biệt được sắc thái gì.

Nhạc Khải Phong không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn cô, dưới ánh mặt trời tươi mát mà sáng chói.

không biết đối phương có ý đồ gì, hẳn tự nhiên là sẽ không dễ dàng đi vào khuôn khổ, yên lặng xem xét là cách xử thế đầu tiên của hắn.

Mễ Kiều cười cười, nghiêng đi mặt đi không hề nhìn hắn.

“Tôi cũng không phải là người muốn làm tình nhân của anh, tôi đối với anh không có một chút hứng thú nào. Tôi chỉ là có chút chuyện muốn nói với anh mà thôi, lại không nghĩ làm anh sợ, cho nên mới mời anh đi uống chút gì đó.”

Mễ Kiều nhìn không thấy biểu tình trên mặt Nhạc Khải Phong, thở dài, lại tăng mạnh bổ sung.

“Nhạc tổng, đi thôi, tôi mời khách!”

“Ha ha!”

Nhạc Khải Phong khó có dịp được một cô gái cho bật cười. hắn mím môi, ‘thôi cánh tay đóng lại cửa xe, nhất nhấn xe cái chìa khóa thượng xe khóa kiện,’ ‘Lạch cạch’ một tiếng sau, tao nhả về phía Mễ Kiều bên người mà đi.

“đi thôi, tôi muốn xem một chút, cô sẽ mời tôi uống gì đây.”

Trong công ty Tinh Nghệ có rất nhiều nữ ngôi sao, xinh đẹp, khéo gợi, ngây thơ, muốn thế nào có cái đó, mỗi một người đều cố gắng dùng mọi biện pháp bò lên giường Nhạc Khải Phong, cho dù không thể được làm Nhạc phụ nhân, ít nhất cũng có thể được chia một chút bánh ngon ngọt. Các cô hoặc lạt mềm buộc chặt, hoặc thẳng đến chủ đề, chiêu gì cũng đều sử dụng qua, đều bị Nhạc Khải Phong nhìn thấu, gặp chiêu đỡ chiêu, đứng giữa vườn hoa mà không vương một cánh hoa nào.

cô gái trước mắt này, tuổi không lớn, khẩu khí không nhỏ.

cô nói gì chứ, đối với hắn, một chút hứng thú cũng không có?

Trong lòng có chút không vui. Hắn là người luôn luôn nằm giữa ánh hào quang, cho nên lòng tự trọng của hắn rất cao, vậy mà ở trong miệng Mễ Kiều lại bị thất bại như vậy.

Nhạc Khải Phong buồn bã nhếch môi, hứng thú đối với cô tăng thêm một chút.

Mễ Kiều đưa Nhạc Khải Phong đến một cửa hàng kem trông cũng khá sa hoa, tìm một bàn ở góc khuất, ngồi xuống, gọi một ly kem chuối tuyệt, sau đó trừng mắt nhìn hắn chăm chăm.

Cho dù hắn biết chính mình rất đẹp trai phong độ, nhưng mà bị một cô gái nhìn chăm chăm không e dè như vậy, Nhạc Khải Phong vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

“Ăn đi, ở đây món kem chuối tuyệt là ngon nhất!”

Nhìn thấy hắn có vẻ ưa sạch sẽ, Mễ Kiều lấy khăn lau lau chiếc thìa, sau đó múc một thìa, đưa đến miệng hắn.

Nhạc Khải Phong hơi hơi chần chờ một chút, lập tức mở hai hàm răng trắng ra, ăn một miếng. Đại Boss lúc nào cũng lạnh lùng, lần đầu tiên không tự giác, đỏ mặt.

Mễ Kiều thu tay, đem cốc kem đẩy về phía hắn, sau đó mở to đôi mắt trong veo nhìn hắn, trong lòng thầm hỏi, ăn có ngon không?

Chú ý tới ánh mắt chờ đợi của cô, Nhạc Khải Phong hiểu ý cười.

“Rất ngon, rất thơm.”

Cái miệng nhỏ nhắn khê cong, Mễ Kiều vừa lòng nở nụ cười, nét mặt tươi như hoa, ngây thơ hồn nhiên.

“Nhạc tổng, có chuyện này tôi muốn nói cho anh biết trước khi sang Mỹ, sau đó, tùy anh quyết định có đưa tôi đi theo hay không.”

“Cái gì?”

Bỗng nhiên hắn nhớ ra, trước lúc vào đây, cô có nói qua, cô có chuyện không thể nói ngoài đường được, sợ làm hắn sợ. Hiện tại Mễ Kiều nói như vậy, ánh mắt Nhạc Khải Phong càng thêm nghi hoặc.

Thời gian giống như cốc kem trong tay bọn họ, hòa tan trong miệng, không dấu vết.

Yên tĩnh hồi lâu, Mễ Kiều đơn giản nói ra bốn chữ: “Tôi đã mang thai.”

74. Chương 70: Với Tư Cách Là Một Người Con Gái, Cô Hiểu Không

Edit: Éch

Hương vị ngọt ngào của chuỗi tiêu theo hơi thở của Mễ Kiều bay ra, lượn lơ trong không khí, cùng với âm thanh kiều mỹ, làm cho tâm Nhạc Khải Phong khẽ run lên.

Mang thai?

Đây là tình huống gì?

Nhạc Khải Phong không đem kem trong miệng phun ra, hẩn nhếch môi, vẫn duy trì phong thái tao nhã cao quý, chỉ ngậy người trong chốc lát, hẩn lập tức cầm lên một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau lau khóe miệng một chút, giống như vừa tiêu hóa xong bốn chữ Mễ Kiều vừa nói kia.

Sau một lúc lâu, hẩn nhìn thẳng vào Mễ Kiều, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Vì sao, không đợi đến nước Mỹ, tham gia thi tuyển, ký hợp đồng xong mới nói cho tôi biết?”

Theo lẽ thường, khi một người biết được mình có cơ hội tỏa sáng thành ngôi sao, sẽ lựa chọn giấu diếm chứ không nói thẳng điểm yếu của mình ra như thế.

Ít nhất, những cô gái mà Nhạc Khải Phong biết, họ đều như vậy.

Mễ Kiều nhìn thẳng vào hẩn, trong ánh mắt không giấu diếm điều gì, đen trắng rõ ràng, trong suốt sáng chói.

“Tôi thậm nghĩ đem hết chuyện của mình nói cho rõ ràng với anh. Tôi không nghĩ giấu diếm, hoặc là lừa gạt, như vậy, sẽ bị mệt chết.”

Nhạc Khải Phong hơi suy nghĩ trong chốc lát, lấy hộp thuốc trong túi áo ra, lấy ra một điều xì gà, cùng một cái bật lửa màu đỏ. hẩn không châm thuốc ngay, mà đôi mắt bình thản nhìn vào bụng Mễ Kiều, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Ước chừng qua 10 phút, hẩn mới chậm rãi xoay người lại, vứt bỏ mẫu thuốc còn lại, trở lại bàn, ngồi xuống.

“Đứa nhỏ này, cô muốn không?”

Hai mắt Nhạc Khải Phong nhìn thẳng Mễ Kiều, ánh mắt bức người, giống như muốn nhìn thẳng vào nội tâm của cô, không cho cô né tránh.

Sau lưng Mễ Kiều chợt lạnh, hít sâu một hơi.

“Muốn!”

Nhạc Khải Phong thần nhiên gạt đầu, không tiếp tục truy vấn chuyện riêng tư của Mễ Kiều.

Điều này cũng làm cho Mễ Kiều cảm kích. Chuyện tình cảm của cô không phải có thể nói được ra ngoài. cô nay vì con đang nằm trong bụng, muốn thực lòng nhờ vả.

Ai đều biết nói, nếu yêu, thì yêu, nếu như không thương, mời rời đi. Nhưng mà, nếu như không thể thì sao?

Ánh mắt dần dần trống rỗng, suy nghĩ bắt đầu lung lay.

Mễ Kiều ngồi ngây người, ngay cả hô hấp cũng chậm nửa nhịp, ngồi trên ghế vẫn không nhúc nhích.

Trong nháy mắt, Nhạc Khải Phong thở dài.

“Cuộc thi lần này cô không cần tham gia. Tôi ký hợp đồng với cô là được. Nhưng mà, trong vòng năm năm, cô không thể yêu đương hay kết hôn. Nhạc Khải Phong tôi không thiếu tiền để nuôi mẹ con cô, nhưng mà, tôi là thương nhân, chuyện làm ăn lỗ vốn, tôi sẽ không làm.”

nói xong, Nhạc Khải Phong chậm rãi vươn người qua mặt bàn, gương mặt phóng đại trước mắt Mễ Kiều, ái muội cười với cô: “Là con gái, cô biết chứ.”

trên bàn, ngọn đèn nhỏ vẫn tỏa ra ánh sáng yêu diễm màu tím. Lúc này, sắc mặt Nhạc Khải Phong lộ ra vẻ lưu manh, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Gương mặt xinh đẹp của Mễ Kiều nhả lại, lập tức đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị.

“Xem ra, hôm nay chúng ta không thể thỏa thuận được rồi. Tôi đi rồi, về sau sẽ không gặp lại!”

Làm cái gì, cứ nhiên đem cô trở thành người tình của hắn sao? Đáng tiếc, Mễ Kiều cô, chưa bao giờ biết hạ mình!

một nụ cười hài lòng hiện lên trên khóe môi Nhạc Khải Phong, mỉa hoặc khôn cùng, trong ánh mắt có tia tán thưởng rõ ràng. Vừa rồi là anh thử cô, chứng minh được, cô tuy có thai khi chưa cưới, nhưng không phải

là người tùy tiện. Chuyện tình của cô chắc là rất đau khổ, còn có, cô thật lòng yêu sâu đậm một người đàn ông.

“Đợi chút!”

Mẽ Kiều dừng bước, xoay người.

Trong khoảnh khắc Mẽ Kiều xoay người, cảm xúc trên mặt Nhạc Khải Phong trở nên lãnh đạm, cơ hồ nhìn không ra biểu tình gì.

“Tôi nói, làm ăn lỗ vốn là có ý, sau này Mẽ Kiều cô kiếm được bao nhiêu, Tinh Nghệ đều lấy đi 50%. cô xem, cô có thể đồng ý hay không?”

Khóe miệng Mẽ Kiều gian nan run rẩy vài cái.

Điều này!!!?

Hiện tại là thời điểm nước sôi lửa bỏng, chỉ cần có thể mang cô rời khỏi nơi này, 50%, cô còn cầu cái gì nữa?!

“Chúng ta ký hợp đồng luôn, không được đổi ý!”

Mẽ Kiều nổi tính trẻ con, giờ ngón tay út ra, cứ nhiên phản ứng đầu tiên là muốn cùng Nhạc Khải Phong ngoéo tay.

“Ha ha.”

không ngờ, Nhạc Khải Phong cũng giờ ngón tay út lên cùng cô ngoéo tay, lại còn lắc lư trong không khí.

Mặc dù như thế, lúc đi ra khỏi quán kem, hắn vẫn rút khăn tay ra, lau lau ngón tay út.

Mẽ Kiều không khỏi nhin không được cười lên.

Quên đi, có người đàn ông cổ quái này, đi theo hắn cũng được!

Dưới ánh mặt trời, Mẽ Kiều ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, bướng bỉnh làm cái mặt quỷ, trong lòng thầm nhủ: Con yêu, mẹ có thể nuôi sống con rồi! Tiểu Trần Trần, em đang cười, anh cũng ật khỏe mạnh nha...

Nhạc Khải Phong đem Mễ Kiều đến chỗ Lam Phỉ Phỉ đang ở tạm trong khách sạn, sau đó dặn dò Lam Phỉ Phỉ, thảo một bản hợp đồng với Mễ Kiều, sau khi trở lại nước Mỹ, tức khắc ký hợp đồng. Mặt khác chuẩn bị một ít vật phẩm cho phụ nữ có thai, tỷ như, sữa bột, quần áo chống phóng xạ, thuốc bổ bổ xung chất sắt và ma-giê, sách dạy chăm trẻ vân vân.....

Lam Phỉ Phỉ có điểm không hiểu.

Ký hợp đồng, không nhanh dậy cho cô ấy học tập, ra biểu diễn để kiếm tiền, cứ nhiên lại đi chuẩn bị đồ dùng cho phụ nữ có thai nhiều như vậy.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ là?

“A!”

Lam Phỉ Phỉ khoa trương há to miệng, vẽ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm Mễ Kiều.

“Con nhóc! Em quá may mắn! Em có biết có bao nhiêu cô gái tìm mọi cách bò lên giường Nhạc tổng sao? Con nhóc! Khó trách lần đầu tiên gặp em, chị liền cảm thấy em thuận mắt như vậy, thì ra là, em thật sự là người có tướng quý nhân nha!”

Mễ Kiều ngượng ngùng cười cười.

“Ha ha, hiện tại em quả thật là phụ nữ có thai, nhưng mà, không phải là của Nhạc tổng đâu.”

Nhạc Khải Phong hung hăng trừng mắt nhìn Mễ Kiều liếc mắt một cái.

“Về sau, không cần nói nhiều như vậy. hiện tại cô an thai đi đã, đến nước Mỹ tôi sẽ bảo giáo viên chuyên nghiệp dạy cô nhạc lý, cùng diễn viên chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày, ca hát hoặc là diễn trò, chờ cô sinh con an lành rồi nói sau!”

nói xong với Mễ Kiều, Nhạc Khải Phong lại bắt đầu trừng mắt với Lam Phỉ Phỉ.

“Đừng tưởng rằng em là em họ anh mà có thể nói càn! Bắt đầu từ bây giờ, em không còn là trợ lý của anh, mà là người đại diện của Mễ Kiều, hai người giờ cùng ngồi chung một thuyền, vinh nhục cùng có nhau!”

nói xong, Nhạc Khải Phong quay người đi về phòng mình.

Mơ hồ, trên hành lang vắng lặng còn vọng lại tiếng nói lầm bầm lầu bầu của Nhạc Khải Phong, làm cho hai cô gái sau lưng nghe xong, không khỏi mở rộng tầm mắt.

“Cũng không biết là con trai hay con gái.”

75. Chương 71: Nếu Như.....

Edit: Mẹ Mìn

Nhà họ Trần.

Trần Thanh Thu lo lắng đứng ở một bên, nhìn Trần Mạt đọc bức thư Mễ Kiều để lại, sau đó mong chờ mong hành động tiếp theo của ông.

Lấy thân phận của Trần Mạt là tổng tư lệnh quân đội thành phố J, muốn vận dụng quan hệ để chặn lại hộ chiếu của một cô gái, quả thực dễ như trở bàn tay. Nhưng mà Trần Mạt chỉ bày ra vẻ hơi suy nghĩ, không để ý đến vẻ mặt lo lắng của con gái, gọi vài cuộc điện thoại, sau đó không nói được một lời chờ người khác hồi âm.

Trần Thanh Thu vài lần muốn mở miệng hỏi về Mễ Kiều. cô nói muốn xuất ngoại dự thi, Trần Mạt nghĩ như thế nào? Nhiều lần muốn hỏi mà không mở nổi miệng, bởi vì sắc mặt Trần Mạt lúc này, chưa bao giờ ngưng trọng như thế.

Trong lòng bọn họ đều rõ ràng, Mễ Kiều bây giờ vẫn còn quân tịch, lại là Đại tiểu thư chưa biết ra ngoài xã hội như thế nào, vạn nhất bị người ta lừa gạt, thì biết làm thế nào? Huống hồ, ở trong trường quân giáo cô có biểu hiện rất tốt. hiện tại cô đang là liên trưởng, nếu kiên trì cố gắng, đến khi tốt nghiệp cô sẽ có con đường rộng mở. Hơn nữa Vương Văn Yên còn đang để tên cô đứng đầu danh sách đề cử kết nạp đảng.

Sau một lúc lâu, tiếng điện thoại vang lên, cả người Trần Mạt cùng Trần Thanh Thu đồng thời ngẩng ra.

“Alô, nói, như thế nào?”

“Thủ trưởng, công ty văn hóa biểu diễn nghệ thuật Tinh Nghệ mà ngài nói là với quy mô quốc tế, có mặt ở Đông Kinh, New York, Thành phố J, Hán Thành, Madrid, Thụy Sĩ. Công ty quản lý rất nhiều ngôi sao lớn. Công ty con ở Mỹ kết hợp cùng đài truyền hình địa phương WK tổ chức một cuộc thi giọng hát hay. Người bên sân bay cho biết, ngày hôm qua có bán ba vé cho ba người là Nhạc Khải Phong, Mễ Kiều, Lam Phi Phi, ba người là cùng nhau mua chung một chuyến bay, mà Nhạc Khải Phong, chính là CEO của công ty văn hóa biểu diễn nghệ thuật Tinh Nghệ. Lam Phi Phi là trợ lý của anh ta.”

Hai mắt Trần Mạt nhú lại, nhếch môi, rút cuộc thở ra một hơi, lập tức mở miệng: “Ba vé bán ra ngày hôm qua là chuyến bay nào, khi nào thì bay?”

“Ba người bọn họ hiện tại đã thông qua cửa kiểm tra an ninh, nửa giờ sau máy bay cất cánh.”

“Còn có nữa giờ?”

Tiếng nói của Trầm Mạt giống như nỉ non tự nói: “Ta đã biết.”

Nghe xong điện thoại, ông thản nhiên nhìn về phía Trầm Thanh Thu.

“Bức thư Kiều Kiều viết đều là tình hình thực tế, người đưa nói đi là CEO của công ty, con không cần lo lắng. Nó đã lớn, có suy nghĩ của chính mình là khó tránh khỏi.”

Trầm Thanh Thu nghe thấy Trầm Mạt nói như vậy, hai hàng lệ liền chảy ra.

“Con bé này, ngoại ngữ lại không tốt, chuyện lớn như vậy, cũng không nói cho con một tiếng! Hu hu~”

“Được rồi được rồi, với Mẹ Duệ, con nhớ lựa lời nói rõ ràng với nó. Chuyện của Kiều Kiều cùng Nghê Trần cứ để nó qua đi, con cũng đừng nói cho Mẹ Duệ biết. Cha nghĩ, Kiều Kiều lựa chọn xuất ngoại, tất nhiên cũng là muốn chấm dứt đoạn tình cảm này.”

Lời nói vừa dứt, một chuỗi âm thanh dồn dập của giày da quân dụng gõ trên sàn nhà lọt vào tai hai người.

Trầm Nghê Trần như bị diên vọt vào trong phòng, thấy Trầm Mạt cùng Trầm Thanh Thu, câu nói đầu tiên chính là: “Kiều Kiều thật sự đi rồi? cô ấy để lại thư cho con, là có ý gì?!”

Ánh mắt Trầm Mạt lạnh bạc thản nhiên nhìn thẳng vào mặt Trầm Nghê Trần, đem bức thư còn lại ở trên bàn đẩy sang cho Trầm Nghê Trần. Biết dụng ý Mẹ Kiều rời đi, cho nên nội dung bức thư, Trầm Mạt không có ý định vạch trần.

Trầm Nghê Trần xé mở phong thư, lấy ra chiếc nhẫn ngọc lục bảo Phỉ Thúy, trong lòng một trận khựng hoảng cùng thê lương. Đầu ngón tay chậm rãi mở ra lá thư, chữ viết của Mẹ Kiều không được đẹp lắm đập vào phải mắt anh, nét chữ của cô, anh sẽ không nhận sai.

“Tiểu Trần Trần, em đi rồi. Em vẫn tưởng rằng, thật sự có thể giống như lời Trương Ái Linh nói, không cần biết thế giới diên đảo thế nào, chỉ cần có anh bên cạnh. Nhưng khi trái tim em bị thương, em mới phát hiện, chỉ có anh bên cạnh thôi cũng vô dụng. Bởi vì anh không thể đại biểu cho toàn bộ thế giới. Em tình nguyện không cần nhận được hoa hồng vào lễ tình nhân hàng năm, cũng muốn mỗi ngày cùng anh tay trong tay ngắm ánh tà dương, nhìn mặt trời lặn, tắm trong ánh nắng chiều, mười ngón tay đan vào nhau. Tình yêu, chính là muốn ở bên nhau lâu dài, muốn nói cho mọi người biết, muốn quang minh chính đại. Cho nên, trong lúc đó, chúng ta có xa cũng không thể thành khoảng cách, tình yêu của chúng ta, cũng không phải em vẫn khát khao muốn có. Còn có chính là, em cần thận suy nghĩ thật lâu. Hơn nữa còn cha mẹ chúng ta, thật sự có thể mặc kệ sao? Em đi rồi, Tiểu Trần Trần, đứa con trong bụng em sẽ xoá sạch, em không thể để con mang tội mà đi vào thế giới này. Kỳ thật, anh cũng biết rất rõ ràng, đứa bé này anh không thể có, không phải sao? thật có lỗi, lần đầu tiên viết thư cho anh, có chút nói năng lộn xộn. anh tự chăm sóc mình thật tốt, em sẽ bỏ qua hết mà sống vui vẻ, cũng mong anh tuân thủ lời hứa, hết thấy mạnh khỏe! Mẹ Kiều.”

Trầm Nghê Trần có chút không dám tin, đem bức thư này đọc đến hai lần, lập tức đem nó xé thành mảnh nhỏ.

“Kiều Kiều bây giờ ở đâu? Các người có tìm được cô ấy hay không?”

Hai ngày nay, điện thoại di động của Mễ Kiều vẫn tắt máy. Nha đầu kia, rốt cuộc có biết hay không, anh cũng sắp phát điên mất rồi?

Trầm Thanh Thu sững sờ ở một bên không nói lời nào.

Trầm Mạt lạnh nhạt thở hắt ra.

“Sân bay. Nó muốn đi nước Mỹ.”

Nghe vậy, hai tròng mắt Trầm Nghê Trần lập tức hiện lên một tia sáng, xoay người liền chạy ra ngoài.

“Đứng lại!”

Trầm Mạt hét lớn một tiếng, khí thế làm Trầm Thanh Thu cũng hoảng sợ.

“Đồ mất dạy, Mễ Kiều phải đi là do nó lựa chọn, huống chi hiện tại nó đã qua khỏi cửa kiểm tra an ninh, máy bay lập tức sẽ cất cánh, người đi cũng không gặp được nó! Hôm nay nếu người bước ra khỏi cửa này, về sau liền vĩnh viễn không cần trở về nữa!”

Trầm Nghê Trần nghiêng nửa mặt, đưa lưng về phía Trầm Mạt, bình tĩnh nghe xong, lựa chọn như trước, không quay đầu lại, chạy vội đi ra ngoài!

-- —

Thanh âm trong veo của tiếp viên hàng không vang lên: Chuyển bay từ Thành phố J bay đến thành phố New York nước Mỹ sẽ lập tức cất cánh, mong quý khách thắt chặt dây an toàn.

Trong không khí, tựa hồ còn tràn ngập hương thơm của Trầm Nghê Trần.

Nhắm mắt lại, Mễ Kiều cười yếu ớt, khoe miệng khe cong lên, cái mũi hít hít, lại quật cường không muốn quay đầu, không muốn để cho nước mắt rơi xuống.

“không cần miễn cưỡng chính mình, liếc mắt nhìn lại một lần cuối cùng đi.”

Nhạc Khải Phong giống như thầy giáo, khoan dung và cảm thông. Ngồi ở bên cạnh cô, anh chỉ cần lướt mắt một cái liền có thể biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Ngước đôi mắt trong veo như nước hồ thu lên, Mễ Kiều cảm kích nhìn hắn, cuối cùng, vào lúc máy bay cất cánh, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhỏ, cuối cùng Mễ Kiều cũng nhìn thoáng qua thành phố nơi cô đã sinh ra và lớn lên, nơi cô luôn khắc ghi trong tim mình.

Lúc Trần Nghê Trần lái xe đuổi tới sân bay, máy bay mang theo Mễ Kiều đã sớm cất cánh bay lên.

anh ảo não lấy ra visa, hộ chiếu đã được chuẩn bị từ trước. Nhớ lại lúc anh đi mua vé máy bay để đi Mỹ, cô nhân viên bán vé đã nói cho anh biết, tên anh đã bị đưa vào danh sách cấm xuất.

Trần Nghê Trần kinh ngạc sửng sốt một chút, sau đó liền sáng tỏ.

Ngoại trừ Trần Mạt quyền cao chức trọng ra, ai còn có thể có bản lĩnh như vậy?

Nhìn qua cửa sổ sát, người đi qua lại đông vui tấp nập, đôi mắt Trần Nghê Trần đỏ lên, đứng sừng sững như một pho tượng.

Nếu như ngày khai giảng đó, anh không cường bạo Mễ Kiều; Nếu như đêm đó, Mễ Kiều trèo tường ra gặp anh, hỏi anh có muốn có con hay không, anh đừng nói hai chữ *không muốn* ; Nếu như lần cuối cùng gặp mặt, anh đừng đưa hộ chiếu cùng visa cho cô; Nếu như.... Vô số hối hận cùng chua xót làm anh tê tâm liệt phế, như bị xé rách thành từng mảnh nhỏ.

anh cỡ nào hy vọng, nếu thật sự có thể thay đổi được kết quả, nếu hết thấy có thể cho tới bây giờ, anh mong thời gian có thể quay ngược lại.....

Hoàn quyển 1!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-luong-quan-hon>